

Cititoarea. — Sfârșitul romanului d-vs. e fermecător!

Romancierul. — Dar despre primele capitole ce părere aveți?

Cititoarea. — O! n'am ajuns încă până acolo!

✱

— Mario, de ce aprinzi întotdeauna câte o lumânare atunci când frezi a-lămurile?

— Fiindcă luminează mai tare!

✱

Filantroapa, (către femeia săracă). — Cum! Te plângi că n'ai cu ce să-ți cumperi lemne și pe de altă parte faci mereu la copii?

— Ce să facem conștientă!... Ne încălzim și noi cum putem.

✱

— De ce strigi așa Ghiță?

— Aoleu! Am căzut în pivniță!

— Ai spart vreo sticlă cu vin?

— Nu.

— Atunci, de ce strigi?

✱

— Azi a venit o fată pentru locul de servitoare.

— Și ce i-ai spus?

— Că locul e ocupat. Să vie mâine.

✱

Proprietarul automobilului, (către victimă). — Stai liniștit! Am trimis după doctor.

Victima, (grav rănită). — Mai bine trimiteați după un avocat.

✱

— Muri și bietul Năstase.

— Da. Văduva lui neconsolabilă l'a urmat după șapte zile.

— Săracu! Nici în mormânt nu poate să scape de ea!

✱

— Mie nu mi-e frică de nevastă-mea. Dar d-tale?

— Nici mie... dar mi-e frică de a mea.

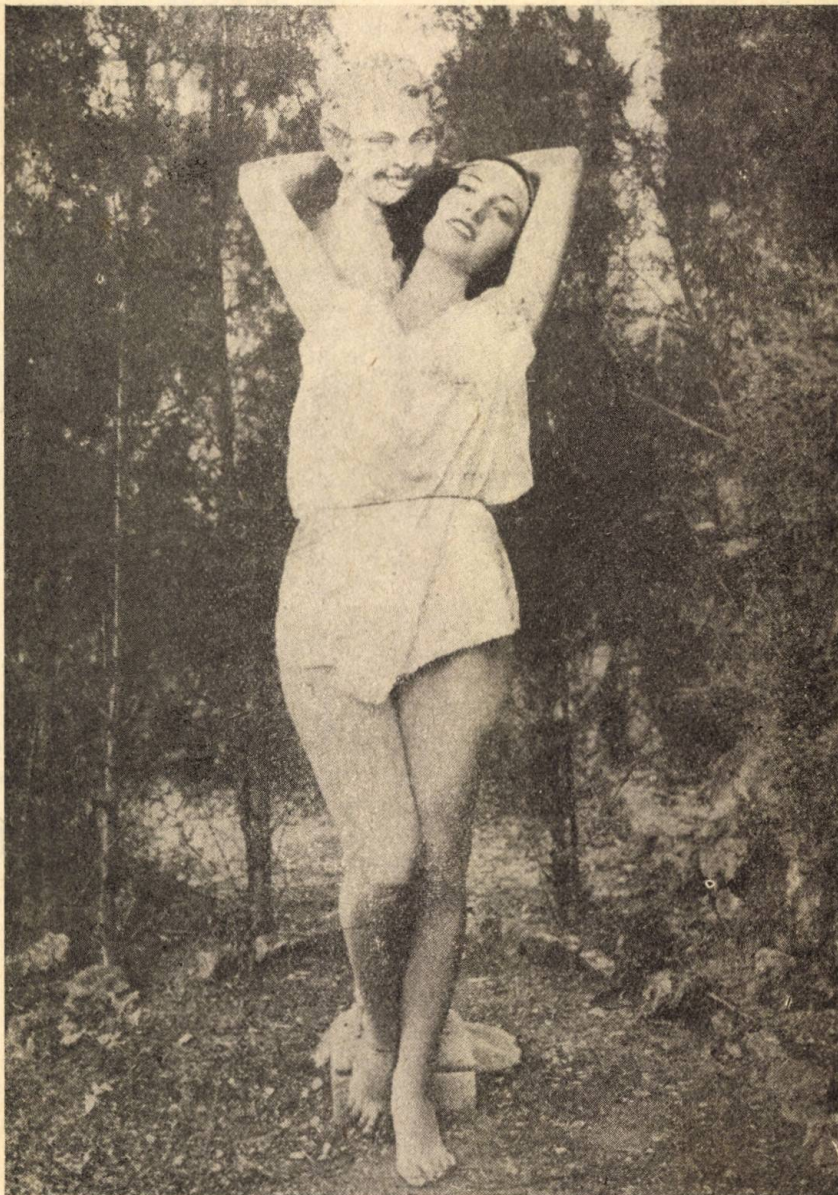
✱

— Cum? Te saluți cu un escroc ca Micșunescu? Și îi mai strângi și amândouă mâinile?

— Asta am făcut-o din calcul.

— Nu înțeleg.

— Mi-era teamă să nu-mi șterpelească ceasul dela brâu.

Flirt în pădure.

MODESTIE

*De anul nou, am dat la toți:
Cadouri, bani și prăjituri,
Primind în schimb și mulțumiri
Dar cred că și... înjurături.*

*Cu toate-acestea, numai ei
Nimic, nimic nu i-am adus;
Deși pe cât îmi amintesc,
Odat' nu m'a privit de sus.*

*De-apururi blândă ca un pui.
Ea nu s'a supărat de fel;
Ci s'a uitat în ochii mei
Mai mult de cât în portofel.*

*De când o știu așa a fost
Pe vreme bună, vreme rea;
De-aceia chiar îmi și ador
Atât de mult... pisica mea!*

Timidu

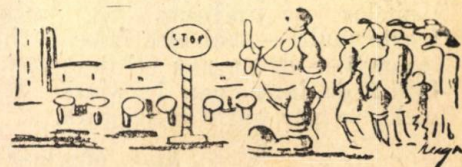
Amorul lui Brahms

— Ești foarte talentat, prietene, spunea un editor lui Brahms debutant. Dar muzica d-tale e tristă, tristă. Publicului nu-i place așa ceva... Fă-mi ceva mai vesel și adu-mi — trebuie să poți, sunt sigur!

După câteva zile, Brahms apare cu un rulou de muzică în mână.

— Ei? ai compus ceva mai ușor: ți-ai scuturat melancolia?

— Am încercat, răspunse Brahms, cu un surâs silit și întinse editorului un lied nou, care începea cu cuvintele acestea: „Vesel, eu scobor în mormânt”.

RECRUȚII

După atâta așteptare,
Respiră astăzi ușurați;
Odată cu ivirea ierbei
Sunt în sfârșit încorporați.

Cu părul tuș de-un milimetru
Și gândul după învoire,
Vor învăța la teorie
Cum că fac parte din oștire.

Că ori și ce ostaș, odată
Cu ranița cu cataramă,
Vre-o șapte pieți se pomenește
Bătând în pieptu-i de aramă.

Majorul că se îngrijește
Ca un părinte iubitor,
Fiind atent să le-amintească
Din când în când... de mama lor.

Și că armata e ușoară
Ca două grame de răbdare,
Ce după... șapte ani le-aduce
Și zilele de... liberare.

Clupac

Moda feminină

Ce se va purta primăvara

În toaletele din sezonul primăverii, se vorbește foarte mult de un nou fel de mantou. Mantoul primăvăratec va fi scurt și se va termina cu bucăți de blană de breitschwantz sau miel ras, lungi de 30 cm. dela genunchi în jos. În timpul vântului blăniile vor fi legate de picior. Lucrul acesta nu prea încântă pe bărbați. Mantoul va fi închis până la gât; va avea însă în față și în spate niște dispozitive în felul celor de la șoșoni și două găuri ovale în dreptul sânilor. Pe timp de ploaie, dispozitivele se vor putea deschide imediat și mantoul se va întoarce pe dos. Dosul (mantoului) va fi din carton asfaltat și va avea câteva rânduri de șanțuri pentru scurgerea apei. Nu va avea nici guler nici buzunar. Acest mantou va fi cât se poate de practic pentru temperatura nesigură de primăvară. Bascurile vor fi tot la fel ca și cele de iarnă, însă vor avea în mijloc un bec, ce va fi luminat prin legătura cu o baterie electrică, purtată într-un anumit loc. Femeile măritate vor avea becul roșu, cele văduve, becul verde iar domnișoarele, becul deteriorat. Bascurile se vor așeza drept deasupra sprincenelor, ca să lase ceafa liberă. Se va purta poșete din piele de câine turbat în forma cartoanelor de prăjituri. Se vorbește foarte mult — mai ales între bărbații însurați — de un nou fel de cercei, în formă de lacăt, cari în afară de urechi, se vor purta și la gură.

Alex. Munteanu

Vânătoarea și riscurile ei

— Auzită după ușă și povestită de valetul principelui
Leo von Lichtenstein —

Reîntorși dela o faimoasă expediție din Kenia unde au fost la o vânătoare, principii Leo v. Lichtenstein și Joseph v. Furstenberg, după ce s'au odihnit câteva zile și-au zis:

— Să vânăm și aici ceva...

Dar ce să vâneze? Erau, ce-i drept, în grădina zoologică din orașul lor, câțiva leoparzi, o pereche de elefanți și cinci sau șase tigri, dar erau închiși în cuști puternice de fier.

— Să alegem, — zise unul din cei doi principii — un animal mai puțin carnivor.

Celălalt principe își luă inima 'n dinți și sugeră:

— Ce ar fi să mergem la o vânătoare de iepuri?

Primul deveni palid.

— Și dacă se revoltă iepurii?

— Scumpul meu, răspunse celălalt care avuse timpul să-și revie în fire, dacă ne hotărîm să mergem la o astfel

de vânătoare trebuie să fim pregătiți pentru toate.

— E just. Oarecari precauțiuni n'ar strica.

— Cred c'ar fi bine să se pună botnițe tuturor iepurilor din împrejurimi. Dar... cum să-i prindem de vii?

— Atunci?

— Atunci, după mine, singurul lucru ce ne rămâne de făcut e să dăm fuga până la armura vechilor Lichtenstein și anticilor Furstenbergi, că îmbrăcăm armurile iluștrilor noștri strămoși și astfel echipați să pornim la vânătoarea de iepuri.

— Uită că iepurii aparțin familiei rozătoarelor și e un fleac pentru dânsii să ne roadă coiful și cuirasa.

— Doamne, Dumnezeu! ce ne facem?

— Să renunțăm la vânătoarea de iepuri, dacă nu vrem să aruncăm în do-

POMPIERUL GRĂBIT

— Repede, nevastă, scoală-te, lustruște-mi casca și fă-mi o cafea tare. E foc la cinematograful.

— Așa! mă înșeli! Te prind asupra faptului!
— Tu, te înșeli. E mult de când s'a isprăvit!...

liu poporul nostru și s'alegem altă vânătoare mai puțin riscantă.

— Poate o vânătoare de potârnică?

— Ești nebun! Potârnică are un cioc formidabil!

— Ar trebui să rămânem la o oarecare depărtare de ea!

— Tu nu cunoști îndrăzneala și răutatea acestor păsări. Abia văd un vânător, că se reped asupra lui și nu-l lasă până ce nu-i scot ochii.

— Păsări infame! Deci?

— Dacă ar exista acel tun german, „die grosse Bertha“, ne-am putea servi de el. Trage dela o distanță de 50 mîle și deci pericolul pentru noi ar fi mai mic.

— Dar „grosse Bertha“ nu mai există. A fost distrusă.

— Răbdare, schimbăm pasărea.

— Știi ce? Mierle!

— Dacă ți se pare că mierlele nu sunt sanguinare, te înșeli. Culoarea neagră a penelor e un indiciu de ferocitate.

— Putem să întrebuițăm contra lor/torje, așa că le vom prinde gata fripte.

— Te înșeli. Le vom carboniza și nu ne va folosi la nimic.

— Să renunțăm și la mierle. Oare nu există în Europa o vânătoare care să nu se termine cu moartea vânătorului?

— Poate c'o să vînam vrăbii.

— Crezi, amice, că se poate risca o vânătoare de vrăbii, fără pericole grave?

— După câte am auzit, da. În orice caz putem lua o precauțiune, să ne facem testamentul.

— Dar nu e o mare consolare.

— Știu. Din moment ce pasiunea pentru nobilul sport clocotește atât de adânc în inimile noastre, trebuie să impușcăm ceva.

— Cu ce? Cu pușca?

— Ai poate o armă mai bună?

— Da, mitraliera. Dacă așezăm contra păsărilor două mitraliere din cele mai perfecționate, avem șansa că cel puțin 50 la sută nu se vor aventura până la noi.

Dar siguranță absolută nu e.

— De fapt nu e.

— Și nu-ți ascund că nu doresc deloc să mor în ghiarele unei vrăbii.

— Taci, că-mi vine rău.

— Atunci ce vînam?

— Dacă poliția continuă să închidă localurile de petrecere o să fim obligate să ne petrecem nopțile în pat!

— Problema e arzătoare. Stai că mi-a venit o idee admirabilă. Am acasă un canar împăiat.

— Și crezi că-l putem vîna.

— Precis!

— Ești sigur că împăierea a reușit?

— În ce sens?

— Adică, nu e puțin... viu?

— O nu! Stă de cinci spre zece ani sub un vas de sticlă.

— Nu e dovadă sigură. Aceste formidabile sburătoare au o vitalitate de fier.

— În orice caz poate fi examinat de o persoană competentă și dacă se va dovedi că e într-adevăr mort, ne vom bucura de cea mai frumoasă vânătoare din lume.

— Vânătoarea va avea loc pe pajiște.

— Da, și la 50 m. vom construi o fortăreață și ne vom baricada înăuntru.

— Apoi vom trage dintr-o gaură. Când îl vom vedea căzând, vom alerga afară.

— Nu. Înainte de a ieși afară e bine să ne gândim. Eu îți spun una: până ce n'am declarația veterinarului municipal că focurile noastre au nimerit în plin canarul împăiat, nu mă mișc.

— Nu pot spune că n'ai dreptate.

— Să chemăm deci pe veterinarul municipal și să facem preparativele pentru vânătoare.

— Și acum jură că vei fi tare!

— Ți-o jur! Și tu?

— Ți-o jur și eu!

— Și dacă unul din noi va cădea?

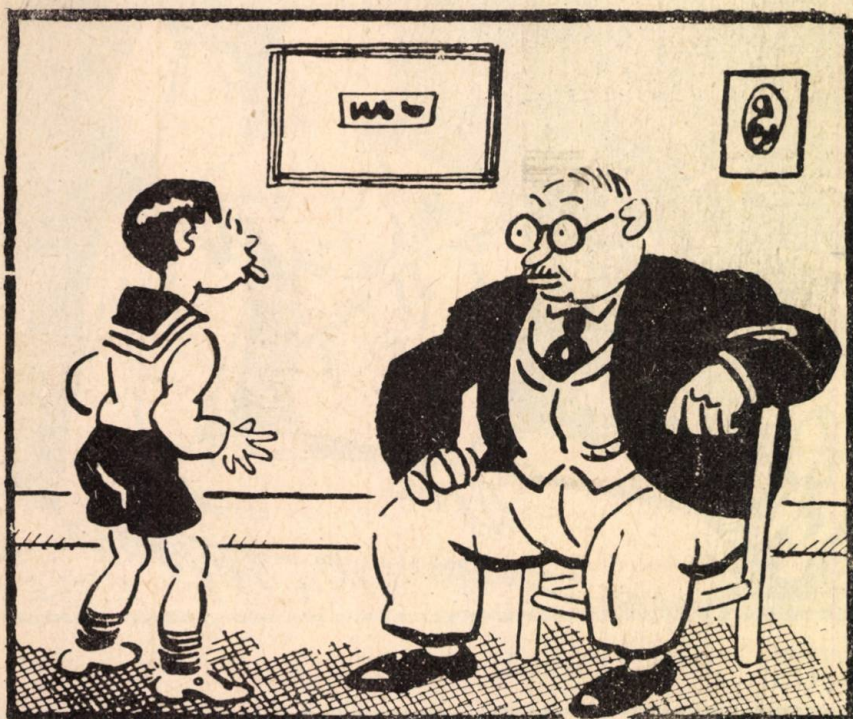
— Celălalt o să-l răzbune crunt.

— Nu. Celălalt să fugă!

Din ital. de Mello

IMPOSIBIL

Doctorul. — Scoate limba... mai mult... de tot...
 Titii. — Nu pot, e legată la celălalt capăt.

O cerere în căsătorie

— Farsă într'un act de ANTON CEHOV —

— Urmare —

Lomov. — Așa reiese din acte Natalia Ștefanovna. Imașul dela cumpănă, e drept, a fost în litigiu pe vremuri, dar acum toată lumea știe că e al meu. Nici nu se discută așa ceva. Bine voiți să ascultați. Bunica mătușii mele a cedat gratuit și fără termen uzufructul acestui imaș țăranilor bunicului tatălui d-vs. Țăranii bunicului tatălui s'au folosit de imaș timp de patruzeci de ani, și au început să-l considere ca al lor. Dar când a venit desrobirea...

Natalia. — Mă rog, mă rog! Nu e de loc așa cum spui d-ta.

Bunicul și strămoșul meu considerau ca făcând parte din moșia lor tot pământul până la Balta seacă. Cu alte cuvinte imașul dela cumpănă era al lor. Asta fără pic de îndoială. E supărător să mai discutăm de acest lucru.

Lomov. — Vă voi arăta acte Natalia Ștefanovna.

Natalia. — D-ta glumești ori vrei să mă necăjești. Auzi d-ta! Pământul acesta ne aparține de aproape 300 de ani și d-ta vii deodată să spui că-i al d-tale. Te rog să mă ierti Ivan Vasilievici, dar nici nu-mi vine să cred așa ceva.... La urma urmelor nici nu țin așa de mult la imașul dela cumpănă.... Să tot fie vreo 5 stânjeni de pământ care valorează 300 de ruble.... Dar nedreptatea mă revoltă! Nu pot să sufăr o atât de mare nedreptate.

Lomov. — Iertați-mă vă rog stimată Natalia Ștefanovna. Dați-mi voie să vă explic: Țăranii bunicului tatălui d-vs, cum am avut onoarea să vă spun, au făcut cărămizi bunicei mătușii mele.... Bunica mătușii mele, vrând să-i răsplătească....

Natalia. — Bunicul... Bunica... mătușa... nu pricep nimic! Imașul dela cumpănă e al nostru. Iată totul.

Lomov. — E al meu domnișoară.

Natalia. — Al nostru, îți zic! Chiar dacă ai încerca să-mi dovedești două zile de-a rândul și ți-ai pune douăzeci de fracuri, tot al nostru rămâne. Nu poftesc la bunul d-tale dar nici pe al meu nu vreau să-l pierd... Ia-o cum poftesci!

Lomov. — N'am nevoie de imașul dela cumpănă Natalia Ștefanovna, Stăruiesc numai din principiu. Dacă vreți, dați-mi voie să vi-l ofer.

Natalia. — Hm! Să mi-l oferi! Numai eu ți-l pot oferi d-tale deoarece e al meu și numai al meu. Asta-i nemai-pomenit! Până acum v'am considerat ca pe un bun vecin, un prieten. Anul trecut v'am împrumutat mașina de treierat și din cauza aceasta noi am întârziat până în Noembrie. Și d-ta te porți cu noi ca și cu țiganii. Ne dăruiești propriul nostru pământ. Asta nu e faptă de vecin.

Lomov. — Așa dar după d-ta eu sunt un uzurpator? D-ră, nu mi-am

înșușit niciodată bunul iluția și nu permit nimănui să mă acuze de astfel de fapte. (Se duce repede la carafă și bea apă). Imașul dela cumpănă e al meu.

Natalia. — Nu-i adevărat! E al nostru.

Lomov. — E al meu!

Natalia. — Nu-i adevărat și am să ți-o dovedesc. Chiar astăzi voi trimite cosașii mei pe imaș.

Lomov. — Ce?

Natalia. — Chiar astăzi am să-mi trimet oamenii să cosească.

Lomov. — O să-i iau la goană...

Natalia. — N'ai să îndrăznești!

Lomov. (ducând mâna la inimă). — Imașul e al meu. Înțelegeți? Al meu!

Natalia. — Nu striga te rog! Poți să zbiești cât poțestești la d-ta acasă, dar aici la mine te poftesc să nu întreci măsura!

Lomov. — Dacă n'ar fi bătaia asta de inimă, ți-ași vorbi cu altfel d-ră (Strigă). Imașul e al meu.

Natalia. — Al nostru.

Lomov. — Al meu.

Natalia. — Al nostru.

Lomov. — Al meu.

SCENA IV

Aceiași și Ciubucov

Ciubucov. (intrând). — Ce s'a întâmplat? De ce strigați așa?

Natalia. — Papa, explică te rog acestui domn, cui aparține imașul dela cumpănă? Nouă sau lui?

Ciubucov. (lui Lomov). — Imașul e al nostru neprețuitule!

Lomov. — Dar te rog Ștefan Ștefanovici, ce fel e al d-tale? Fii cel puțin d-ta un om cu judecată. Bunica mătușii mele a cedat gratuit și fără termen uzufructul acestui imaș țăranilor bunicului d-tale. Țăranii s'au folosit de el timp de patru zeci de ani și s'au învățat să-l considere drept al lor. Dar când a venit desrobirea...

Ciubucov. — Dă-mi voie neprețuitule! D-ta uiți că țăranii n'au plătit nimic bunicei mele fiindcă imașul era în litigiu pe vremea aceea și așa mai departe. Dar astăzi nu mai rămâne îndoială și toată lumea știe că-i al nostru. N'ai văzut planul?

Lomov. — Am să vă dovedesc că e al meu.

Ciubucov. — N'ai să poți dovedi nimic.

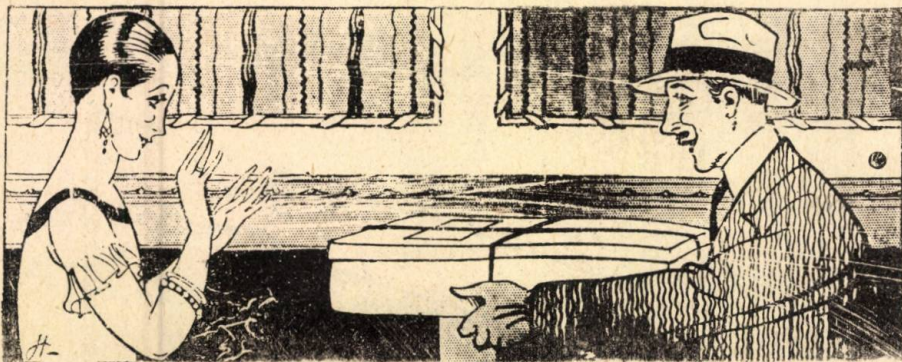
Lomov. — Ba am să-ți dovedesc.

Ciubucov. — De ce strigi tătuțele? Nu-mi dovedești astfel nimic. N'am ce face cu bunul d-tale dar nici de ce-i al meu nu vreau să mă despart. De ce ți l-ași dăru? Dacă ai de gând să pretinzi că-i al d-tale, îl dau mai bine țăranilor. Asta-i și așa mai departe!

Lomov. — Să-l dai țăranilor? Cu ce drept dai d-ta pământurile mele țăranilor?

Ciubucov. — Știu eu dacă am sau nu dreptate. Nu e treaba d-tale. Și mai ales tinere nu-ți dau voie să-mi vorbești astfel și-așa mai departe.

UN OM CU CAP

— Știu că de mult visai o eșarfă de blană. Ți-am adus una de ziua ta.
 — Vai! ce draguț ești! din ce e? skonk, vulpe argintie?
 — Fii fără grije, draga mea nevastă, eu nu obișnuiesc să ofer imitații.
 Ți-am adus iepure veritabil...

Sunt de două ori mai bătrân decât d-ta și te invit să vorbești frumos cu mine... și-așa mai departe!

Lomov. — Mă luați drept un dobitoac și vă bateți joc de mine!

Spui că pământul meu e al d-tale și mai vrei să mai fiu cu sânge rece? Să vorbesc cuvințios? Vecinii de treabă nu se poartă astfel Ștefan Ștefanovici. D-ta nu ești un vecin. D-ta ești un uzurpător!

Ciubucov. — Ce? Ce-ai spus?

Natalia. — Tată, trimite numai decât oamenii să cosească imășul.

Ciubucov. — (lui Lomov). Ce-ai spus domnule?

Natalia. — Imășul dela cumpănă e al nostru și nu-l dăm pentru nimic în lume. Nu!

Lomov. — O să vedem noi! Judecata o să hotărască.

Ciubucov. — Judecata? N'ai decât. Te știu eu de ce ești capabil.

Toată familia d-tale așa era. Nu făcea altceva decât să caute pricină.

Lomov. — Te rog să nu-mi insulti familia. În familia Lomov n'au fost decât oameni cinstiți. Nici unul din ai noștri n'a fost condamnat pentru delapidare ca unchiul d-tale.

Ciubucov. — În familia Lomov toți erau niște nebuni!

Natalia. — Toți, toți, toți!

Ciubucov. — Bunicul d-tale bea pănă și pierdea mințile. Iar mătușa d-tale a fugit cu un architect și-așa mai departe.

Lomov. — Mama d-tale era!... (Duce mâna la inimă). Hai! S'a mișcat ceva în partea stângă. Mă doare capul. Apă!...

Ciubucov. — Tatăl d-tale era un cartofor și un mâncoș.

Natalia. — Și mătușa d-tale o mahalagioaică...

Lomov. — Mi-a amorțit piciorul stâng... Ești un intrigant!... Inimă!... Știe toată lumea că la alegeri ai fur... Văd stele verzi!... Unde mi-e pălăria?

Natalia. — E josnic! Necinstit! E murdar!

Ciubucov. — Și d-ta, ce ești altceva decât un ipocrit, o nătăfleață?

Lomov. — A! Iată pălăria!... A! inima!... Unde să mă duc? Unde e ușa?... Imi vine să mor! Mi s'au muiat picioarele (Se duce spre ușe).

Ciubucov. (după el). — Să nu te mai prind prin casa mea.

Natalia. — Dă-ne în judecată! O să vedem noi!
 (Lomov iese clătănându-se).

SCENA V

Ciubucov și Natalia

Ciubucov. — Să se ducă la dracu! (Se plimbă de colo până colo).

Natalia. — Ce mizerabil! Să te mai încrezi în vecini.

Ciubucov. — Ce pungaș!

Natalia. — Ce monstru!! După ce ne-a luat pământul mai avea curajul să-și strige.

Ciubucov. — Și când mă gândesc că pungașul ăsta... hm!... a îndrăznit să-mi ceară... hm! și-așa mai departe!

Natalia. — Ce ți-a cerut?

Ciubucov. — Cum mi ți-a spus nimic? Mi-a cerut mâna ta.

Natalia. — Mi-a cerut mâna?... De ce nu mi-ai pus asta mai de mult?

Ciubucov. — De aiași pusese fracul. Dobotocul!

Natalia. — M'a cerut în căsătorie?... Ah! (Cade într'un fotoliu și geme). Chiamă-l! Spune-i să se întoarcă! Chiamă-l!

Ciubucov. — Să se întoarcă? De ce?

Natalia. — Repede! Repede! Mi-e rău! Chiamă-l. (o criză de nervii).

Ciubucov. — Ce e? Ce te-a apucat? (Se ia cu mâinile de cap). Ah ce nenorocit sunt. O să mă omor!

Natalia. — Mor! Chiamă-l îndărăt!

Ciubucov. — Poftim, acum trebuie să-l chem! (Scuipă cu dispreț). Nu mai sbiera așa! Mă duc să-l aduc.

Natalia. (singură). — Ce-am făcut! Chiamă-l!

Ciubucov. (intrând pe fugă). — Vine numai decât și-așa mai departe. Dracu să-l ia! Vorbește-i tu. Eu nu mai pot!

Natalia. (gemând). — Adu-l aici.

Ciubucov. (strigând). — Vine. Nău-zi! Ah! ce nenorocire să ai față de măritat! Trebuie să-i cerem scuze! L'am insultat, l'am batjocorit, l'am gonit... și numai tu ești de vină! Tu!

Natalia. — Ba tu ești de vină. (Lomov apare la ușe).

Ciubucov. — Vorbește-i tu singură, (iese).

(Va urma).

*Mis
misuri*

— Eram foarte bun prieten cu soțul dvs. Ași vrea să am ceva ca amintire dela dânsul.

Văduva neconsolabilă. — Din toate lucrurile cari i-au aparținut nu am rămas decât eu.

*

— Il vezi pe ăla? E un poet foarte cunoscut.

— Cum îl cheamă?

— Habar n'am.

*

La judecătorie. — Ai la activul d-tale 45 de spargerii sub diverse nume.

— Într'adevăr, d-le judecător... Când e vorba de afaceri mărunte, îmi iau un pseudonim.

*

— Spune-mi Mario, domnul a văzut cumpărăturile pe care le-am făcut astăzi în oraș?

— Nu cred, comită: îl aud cântând!

*

— Dar, doamnă, pentru ce prețin-deți despăgubiri? Soțul dvs. nu a fost asigurat pe viață.

— Este adevărat, recunosc văduva, dar era asigurat în contra incendiului.

— Și?

— Ei bine, a fost incinerat.

*

— Mamă, spune-mi de ce l'ai luat pe tăticu?

— Aha! Ai început să te miri și tu?

*

Ea. — Vai! Mi-am adus aminte că plecând de acasă, am uitat fierul de călcat la priză.

El. — Nu e nimic! Nu e primejdie de incendiu, căci și eu am uitat deschis robinetul dela bae.

*

Bolnavul, către prietenul care a venit să-l vadă. — De unde știai că sunt bolnav!

Prietenul. — L'am întâlnit pe nepotul tău... Se ducea să-și cumpere un automobil.

CITIȚI
ILUSTRAȚIUNEA ROMÂNĂ

- Mi-ai promis că o să devii alt om!...
- Am devenit, zău, Joițico, dar să fie al dracului, că și omu ălălalt bea!...

— De ce întorci tabloul? Ești supersitițioasă?

— Nu! Dar e portretul soțului meu... și e așa de gelos...

DE FOI DE CALENDAR

26 APRILIE

Nebunia dictaturii.—Și noi am vrea să fim dictatori.

Dela război încoace nebunia este pe tot drumul. Ea îmbracă formele cele mai variate și cele mai necunoscute în domeniul patologiei mintale.

Unul din cazurile grave este dictaturomania.

D. colonel Precup n'a preocupat un moment consecințele și s'a lăsat cuprins până în fibrele cele mai mărunte ale ființei sale de această cumplită maladie.

Un sentiment foarte necreștin l-a împins la nenorocire: a vrut să desființeze sfânta Treime: Mussolini, Kemal Pașa, Hitler și s'a gândit să valorifice „sfânta pătrime”, absolut necunoscută în cartea legilor creștinești. Cel de-al patrulea, căruia trebuia să ne închinăm noi și toată Europa, urma să fie d. Precup.

Dumnezeu însă a aflat gândul ticălosului care voia să-i distrugă chiar casa: biserica Domnița Bălașa — și într-o clipă toată armătura ucigăse, adunată de cretic, a fost transformată într-un arsenal pregătit de un simplu magazin de jucării.

Soldatii lui Precup au rămas de lemn... Tânase, tunurile au devenit de plumb, dinamita s'a prefăcut în pulbere și praf... de scărpinat la închi-soare. Pentru toți frații lui Precup este acum o adevărată... Fericeanu la Jilava.

Dar primăvara, care și ea este un agent al nebuniei, nu ne lasă nici pe noi în pace: ne împinge la dictatură.

Din cauza aceasta poruncim câte-va „chestii”:

1. Vrem să ne mai lase în pace Fiscu.
2. Vrem ca soțiile noastre să nu ne mai piseze.
3. Vrem să câștigăm la loterie, fiindcă orice alt mod de a câștiga cinstit s'a terminat.
4. Vrem absolut ca luna să aibă cel mult 5 zile.

5. Poruncim ca acei cu câte zone lefuri să fie spânzurați de limbă, desi mai practic ar fi să li se ia nouă din funcții și să rămâie numai cu una.

Cu aceste vehemente dar puține deziderate de dictatori, ne propunem — când n'avem de lucru — să ne zgâim la frumosa de pe stradă, să ne oprim la câte o bodegă și, dacă avem sarmale acasă, să ne baricadăm la

domiciliu și să ordonăm stomacului supunere oarbă, fără crâcnire: să se plece va să zică, dar să nu i se aplece, că altfel, pedeapsa ce-i servim ca dictatori este crâncenă: oena cu sare... amară!

Criminalii.

Dar alt caz de nebunie — isprava liceenilor ucigași — face ca de astă dată această rubrică să impresioneze prin gravitatea ei.

Ce au vrut băcții să realizeze cu gestul lor abominabil?

Dacă ar fi fost mai vârstnici, judecata, firește, le-ar fi recomandat cu desăvârșire altă cale spre a avea bani.

În primul rând s'ar fi gândit la muncă, la muncă cinstită. Era drumul cel mai fără nici un risc. Dacă însă ar fi vrut, pentru captare de lei, să se călăuzească de exemple din unele domenii, s'ar fi gândit să facă o anume politică. Cu încă trei proști, cari să nu activeze, dar cari să încaseze, țara noastră atât de bogată n'ar fi pierit.

Dar n'a fost, se vede, numai lipsa de cea mai modestă judecată. A fost și ceeace românul caracterizează lapidar prin „soi rău”.

Or cu soiul rău nu poate să lupte nimeni: nici părinți, nici profesori.

Până una alta, oficialitatea să recomande tinerimei cât mai mult sport, cât mai multe romane polițiste și cât mai numeroase filme cu bandiți, desi generația noastră se fericește că timpul l-a folosit pentru carte și societăți culturale. — sportul, gimnastica rămânând cu mișcări în clasă sau în curte, cu urcarea pe prăjină, cu flotarea la parale și cu „roata n coate” la fus.

Dr. Voronoff sau ce va fi verde nu se va usca.

Până una alta și o bucurie: Sosirea doctorului Voronoff. A fost o coincidență interesantă apariția eminentului medic în preajma lui Sf. Gheorghe, cel cu cântăreala. Toată lumea cu minusuri de încredere în forțele proprii a înjghebat în gând visuri pline de cele mai trandafirine iluzii. Dacă nu acum, dar mâine doctorul va fi panaceu universal. Mâine vor fi uitate, poate, tragicele versuri din cântecul așa de puțin mângâietor: „ce-a fost verde, s'a uscat; ce-a înflorit s'a scuturat”.

Ce a fost verde, (cu Voronoff) va fi mereu în culoarea viei speranțe iar ce-a înflorit, va fi mereu floare ce într-o primăvară eternă. Banala urare: creșcat, floreat — desi pe latinesc — nu va mai fi întrebuintată în nici un discurs solemn, pentru că nu se va mai putea ura ceea ce va fi cu toptanul. Chiar guvernele vor avea tot d'una puterea (să facă greșeli). Forta creatoare va avea în viitor nu un biurou al populației, va poseda minister cu multe subsecretariate.

Părul alb care se vâra uneori în dorbă tinereții, nu va mai căsuna nici supărări unora, nici obligații de câniri altora. Părul va fi numai negru ca pana corbului.

Și câte altele între cari desființarea „timbrilor de ajutor” va ocupa loc de primă importanță atât în viața indivizilor cât și în viața popoarelor — ca să zicem astfel.

Dar e vorba: maimuțele vor ele oare să imite exemplul de binefacere pentru omenire al savantului?

Și dacă maimuțele pot fi silite, oamenii, cu glande valide (așa de egoisti), vor oferi glandele lor celor cu ele de pus la naftalină?

Costache Glumici

Grea dilemă

Urmând a lua o hotărîre
de foarte mare importanță.
Cătai să pun și avantajul
și riscurile în balanță;
Mă dusei la cîrturăreasă,
pornii să 'nvăț astronomia;
Imprăștiindu-mi pe reviste
în cîtva timp economia.

Mă adresai prin telefoane
chiar forurilor competente.
Făcui apel la mama soacră,
de socru mă rugai fierbinte;
Strânse pecinți la bodegă
să punem capăt dandanalei.
Având grije să nu lipsească
nici delegatul mahalalei.

Pe altă parte nici nevasta
nu își pierdu timpul de geaba.
Făcu pasențe, privighere
să terminăm cu bine treaba.
Citi cinci cărți de rugăciune
și chiar făcu un ceas din gură.
Neprînd să își dea nici cu roșu
și nici cu pudră pe figură.

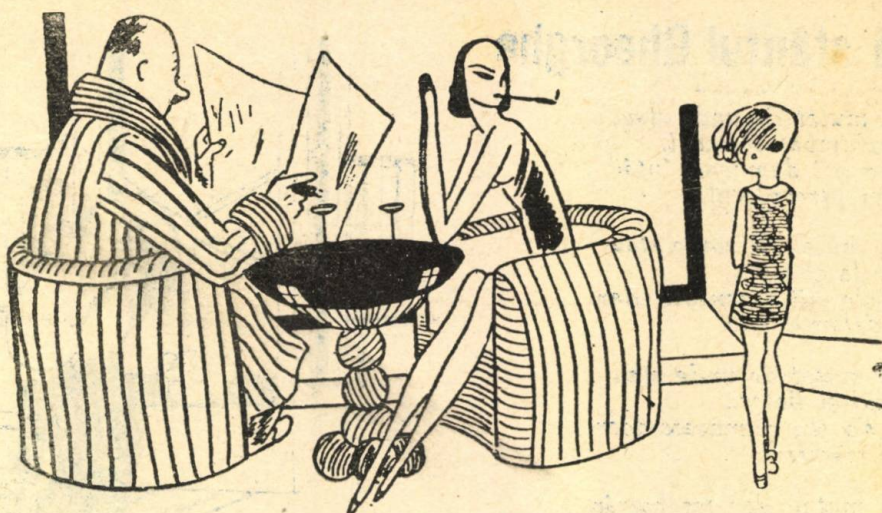
Înfin am făcut de toate
și-am consultat și mic și mare.
Sperînd că după toată truda
se va găsi un om în stare
Să îmi răspundă fără teamă
dînd garanția necesară:
Cum o înemerea mai bine:
Să dau sau nu mașina-afară?

Iorgu

O FEMEE PRUDENTĂ

Ea. — Bonsoar dragă!
El. — Nu poți să-mi spui pe nume,
mie, pretenul tău?
Ea. — Mi-e așa de frică să nu în-
curc numele!

Mama. — Elzi, du-te la bucătărie și vezi dacă cozonacul e gata. Bagă un cuțit în el și dacă iese curat, e semn că cozonacul e copt.

Tatăl. — Dacă o să iasă cuțitul curat, atunci vîră toate cuțitele din casă, ca să le avem și noi odată curățate.

O ideie mîntuitoare

Muzică asurzitoare, amestec de
parfumuri; vin curgînd în valuri,
mîncăruri delicioase — totul învă-
luit în lumina orbitoare a becurilor
electrice.

Ionică Trifescu era cât se poate de
fericit. Plecase de-acasă fără nici o
țintă și se plimba alene pe calea Vic-
toriei, desmerdat de vîntul cald de
primăvară.

Deodată se auzi strigat:

— Domnu Trifescu!

Se întoarse și care nu-i fu mira-
rea când zări pe Chrisys Răduțu, o
încântătoare dudue, pe care nu o mai
văzuse de mult.

— D-ta Chrisys?

— Chiar eu!

Ea îi întinse mîna, pe care Ionică
o sărută galant. Privi pe Chrisys mai
atent. Era cât se poate de frumoasă:
ochi de ștergărită străluceau în fa-
ța-i catifelată. Piciorușele-i mici erau
încălțate în pantofiori eleganți, pe
gamba bine formată se întindea un
ciorap fin de mătase și când gurița-i
mică și roșie se deschidea, ieșeau la
iveală, două șiruri de dinți albi ca
zăpada.

— Ce încântat sunt că te văd!

Ea surâse.

— Și încotro mergeai? continuă el.

— Spre casă!

— În acest caz, o să-mi iau permi-
siunea să-ți țin de urât în timpul dru-
mului; dar... ai luat masa?

— De ce mă întrebi?

Ionică auzise vorbindu-se multe
pe socoteala Chrisys-ei, așa că nu se
codi și-i spuse:

— Eu n'am mîncat! Ași fi încântat
să luăm masă împreună și pe urmă...

— Pe urmă?

— Pe urmă... (Ionică se gândi pu-
țin)... pe urmă nu ne vom certa?

Chrisys îl examină de sus până jos
și luîndu-i brațul zise:

— Să sperăm că n'o să ne certăm!
Intrară amîndoi la un local din
str. Oteteșanu.

*

Erau la al treilea fel de mîncare
și Chrisys părea că nu mîncase încă
nimic. Trifescu constată că avea o
extraordinară poftă de mîncare. Lu-
înd lista în mîna ca și când ar fi
vrut să mai comande ceva, Ionică
socoti aproximativ și simți că se face
galben ca ceara din galantarul lui
Dumitrescu Militari. Consumația în-
trecea suma de 500 lei ce-o avea el
în buzunar.

În acel moment, Chrisys zărind
chelnerul spuse, după ce se uită la
Ionică, ca pentru a-i cere aprobarea:

— Chelner, mai adu o sticlă cu
vin.

Trifescu trase o înghițitură și scu-
zându-se eși afară, cu gândul la o
idee salvatoare. Aerul rece de noap-
te îi făcea cât se poate de bine.

— Ce-i cu tine Ionică?

Se întoarse ca fulgerul și, bucurat
peste măsură, dădu mîna cu prietenul
său Berteau.

— Ah! dragă Berteau, ai căzut toc-
mai la timp ca să mă scoți dintr-o si-
tuație cât se poate de penibilă.

— ???!?!...

— Împrumută-mi cinci sute de lei!

— Cinci sute? Vreo damă, ceva?

Ionică se gândi puțin, ș'apoi zise,
luîndu-l de braț:

— Vîno cu mine să te prezint.

După jumătate ceas, Trifescu se
scuză din nou și lăsînd pe Chrisys cu
Berteau, ieși afară. Își luă pardesiul
de la garderobă și plecă, răsufîlînd
ușurat.

Prietenul Berteau nu știe nici acum
de ce a plătit 800 lei, când a băut
numai un singur pahar cu vin.

Alexandru Munteanu

După sfântul Gheorghe

M'am mutat de unde stau,
Am schimbat sectorul,
Asta o știu dumneata 'ntâi
Și-apoi perceptorul.

M'am mutat de unde stau,
Dator la chirie;
Asta n'o știu dumneata, dar
Proprietaru-o știe.

M'am mutat de unde stau
In Andrei Batori,
Asta s'o știu dumneata-doar,
Nu și creditorii

M'am mutat, dar tot bătrân
Sunt și 'n casa asta
Lucru-acesta 'l știe numai
Singură nevasta!

Clupac

Soțul. — Mizerabilo! Am găsit fotografia ta la o agenție matrimonială!
Soția. — Nu te supăra, dragul meu! Ai fost atât de grav bolnav anul trecut.

*

Gentilomul, reîntorcându-se pe neașteptate acasă. — Ce faci acolo? De ce stai îngenunchiat în fața stăpânei tale?

Pajul. — Mă uitam pe gaura cheii.

*

— Te previu tinere că nu dau nimic fiicei mele până la moarte.

— Nu face nimic. Am cu ce trăi vreun an sau doi!

*

— Știi că doctorul Voronoff a inventat un serum care prelungeste viața până la 150 de ani.

— Aoleu! Să nu te audă nevastă-mea!

*

Ea. — Ne va fi ușor să ne căsătorim. Tatăl meu e preot.

El. — De minune! Al meu e avocat, ceeace iarăș ne poate fi de folos!

*

Logodnicul. — Am găsit un trifoi cu patru foi!

Logodnica. — Asta înseamnă că ne vom căsători în curând.

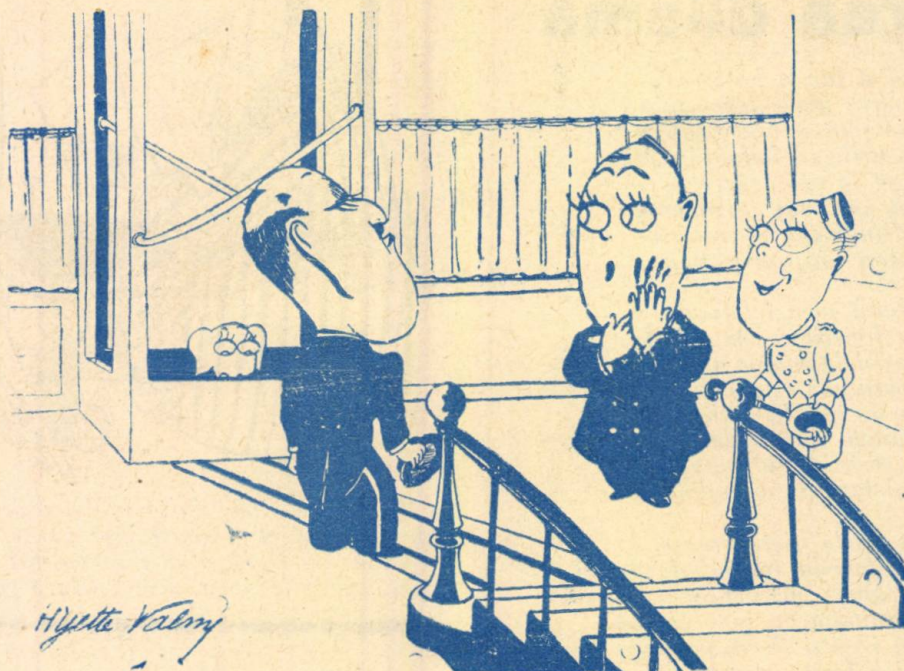
Logodnicul. — Și eu care credeam că poartă noroc!

*

— Câinele ăsta m'a costat 7000 de lei.

— E de rasă?

— Nu... dar din prima zi, a mușcat pe o doamnă și a trebuit să plătesc despăgubiri.

— Domnule, v'am ofensat... Sunt la ordinele d-voastră.
— Bun!.. Atunci adu-mi o mașină.

ALPHONSE ALLAIS

Leul, lupul și șacalul

A fost odată un lup care avea un proces de pământuri cu vecinul său șacalul.

Orice tentativă de reconciliere dând greș, cele două părți s'au hotărât să se adreseze curții superioare a dobitoacelor, presedată, precum se știe, de a tot puternicul Leu.

Lupul s'a prezentat în instanță întovărașit de Vulpe iar șacalul și-a ales drept apărător o gaită bătrână și cărâitoare care l'a indispus imediat pe judecător.

— Destul! a exclamat acesta din urmă. Curtea este luminată.

— Și care este sentința înțelepciunii Tale? întrebare nerăbdători impetrinații?

— Lupul are dreptate! Cauza Șacalului nu se sprijină pe argumente. Deaceia hotărâsc ca Lupul să-și devorve adversarul pe loc chiar în incinta acestui pretoriu silvestru.

Lupul nu se lăsă rugat și în câteva minute nu rămase din bietul șacal decât amintirea.

Această sumară judecată terminându-se, Leul s'a adresat Lupului:

— Scumpul meu Lup, fă-mi, te rog, plăcerea de a veni astă seară să-mi mulțumești pentru sentință.

— Vei veni negreșit Măria Ta!

Și într'adevăr, pe la orele șapte seara, Lupul a intrat în vizuina magistratului suprem.

Leul și-a primit oaspetele foarte cordial și l'a poftit să ia loc.

— Cum a fost digestia, dragă prietene?

— Cât se poate de ușoară, răspunse Lupul.

— Așa? Ei bine, acum e rândul meu.

Lupul înțelegând intențiile amfitrionului său, se făcu la față alb ca o maimuță.

— Cum? Vrei să mă mănânci?

— Da. Am o foame de lup, ca să zic așa...

— Bine, dar de ce n'ai mâncat pe Șacal azi de dimineață?

— Vinovat sau nu, Șacalul cât e viu exală un miros care-mi tae pofta de mâncare.

— Dacă aveai de gând să mă mănânci de ce ai așteptat până seara?

— Pentru că azi de dimineață eram prea slab, dragul meu.

Și trecând dela vorbe, la fapte, Leul mănă pe Lup în condiții excepționale de apetit și bună dispoziție.

MORALA

De sunteți lupi sau chiar șacali
Și 'n fața legilor egali,
Aflați o vorbă-adevărată:
Feriți-vă de judecată.

In românește de V. Zlatia

Balada chiriașului evacuat

Trec anii, trec lunile 'n goană
Și 'n zbor și contractele trec...
Mărește-mi chiria cucoană,
Dar nu mai îmi cere să plec,
Căci nu știu limanul spre care
Pornesc cu bagajul acum
Pe criza grozavă ce-apare,
Nici câine să n'arunci în drum.

Deși-au igrasie pereții,
Rămân tot în vechiul decor;
Prea lung e popasul vieții
Și-ași vrea cât mai iute să mor,
Să scap de chirii, de boclucuri,
De grele procese, de legi,
De sfinții Dumitru și Gheorghe,
De tine cucoană 'ntelegi?

Am stat la mansardă o lună,
Pe Griviței, chiar lângă gară;
Plăteam o chirie enormă...
M'au dat și de-acolo afară!
Am stat la hotel vreo opt zile,
Aveam trei odăi modern-style,
Dar fiindcă am ajuns la ruină
M'am dus și-am dormit la azil.

Apoi m'am mutat la o doamnă
Din alea cu vizite multe...
Lăsați după o groaznică dramă
În locu-mi, un domn dela Culte.
La doamna Mary pe Regală,
Am dat peste altă năpastă:
Mi-a dat o odaie și-o sală,
Dar musai s'o dau de nevastă.

Dar simt că mă lasă curajul
De-acum, dacă afară mă dai,
Mă mut — ca să schimb doar etajul —
În lună... sau poate în raiu!
Sătul până 'n gât sunt de goană,
Și chinuri ce veșnic nu trec,
Lungește-mi contractul cucoană,
Dar nu mai îmi cere să plec!

V. Slavu

— N'ai vrea să te ștergi la nas?

— Ce-ai pățit prietene? Ai boxat.
— Ași! Nevastă-mea e vina: sticla de șampanie e mai solidă decât cea de apă minerală.

TEHNICA FLIRTULUI

„Tehnica flirtului trebuie reformată radical!...” Aceasta e lozinca pe care dela un timp încoace o agită Miss Pullwen, secretara „Societății Flirtului Internațional”.

— De mult, ne spune Miss Say, doresc tinerii să flirteze în condițiuni mai prielnice. Acum vor fi mulțumiți. Mai bine târziu decât niciodată...

— Desigur. Să știți că clevețirile gurilor rele nu ne ating. Strigățul tineretului de azi e: Lăsați gura lumii să vorbească, dragostea și S. F. I. să trăiască!

— Cum ați ajuns la ideea de a transforma tehnica flirtului?

— Observând fetele moderne. Mai întâiu am băgat de seamă — cu stupeoare — că ele preferă societatea logodnicului prietenelor și câteodată chiar logodnicul prietenei! Cauza,

pare-mi-se, constă în faptul că adevăratele prietene ale unei femei sunt mai puține decât credea ea, pe când amantii sunt mai mulți decât cred prietenele ei! Dar ceiace m'a izbit mai mult erau condițiile în care se desvolta flirtul.

— Neprielnice?

— Lipsa de cel mai mic confort! În parc: bănci incomode, fără perne, fără abat-jour și ceiace e mai rău fără baie! Pe pajiște: iarbă umedă, cu o mulțime de gânganii cari se insinuiază în haine, expunând fetele la roșeli inutile. Ce să mai zic de automobil? Voi aminti numai de Miss Tokhamilhi, o membră a S. F. I., care numai după o jumătate de oră de flirt în automobil, putea fi primită la cîine ca cea mai abilă echilibristă. De aci a luat naștere secția din instituția

noastră, „centrele mixte” pentru uzul tineretului îndrăgostit.

— ?

— Ce sunt „centrele mixte”? Nici mai mult, nici mai puțin, decât case de flirt, cari pot fi frecventate numai de perechi. La intrare se găsește un aviz care pune în vedere publicului că frații siamezi, deși formează „o pereche” nu sunt admiși decât dacă sunt însoțiți de surori (excepțional și de verișoare!) siameze.

Ceia surprinde mai mult pe profanul care intră în centrele mixte e confortul și mobila.

Mesele atârnă de tavan și sunt fără picioare, pentru ca să poată veni în atingere cele ale perechilor îndrăgostiți. Afară de asta sunt din cauciuc și se pot îndoi, ca să nu constituie un obstacol de apropiere pasională a cuplului.

Margherite de celuloid (cu inscripția: rugăm a se pune la loc după întrebuințare) se găsesc pe fiecare masă pentru clasicul „mă iubești, nu mă iubești”... Dar adevărate capodopere, inspirate din adâncă cunoaștere a psihologiei tineretului, sunt divanele noastre. Sunt construite din lemn. Logodnicii, cari la început stau la extremitățile divanului, cu cât se apropie, cu atât segmentele inutile cad, așa încât o eventuală depărtare e imposibilă. Epilogul conversației — ne asigură Miss Say — se desfășoară pe un divan de o lungime maximă de 55 cm.

— Și astea ce sunt? întreb pe Miss Say, arătând două opusculă ce se găseau pe fiecare divan.

— Unul e: „Breviarul frazelor pe care fata nu trebuie să aștepte ca să i le spună băiatul”. Celălalt „Brevia-

rul frazelor pe care un tânăr trebuie să le spună fetei”.

— Dar frazele sunt aceleași în ambele breviiere! — observ eu după ce am răsfoit câteva pagini.

— Exact, pentru că și interesele băieților și ale fetelor ce se întâlnesc aci sunt identice.

Domnișoarele profită cu un adevărat entuziasm de ospitalitatea „Socității Flirtului Internațional”.

— Când sunt aci, zise o fată groomului dela Centrele Mixte, pierd noțiunea de timp. Și fiindcă astăzi am numai două ore disponibile, pune te rog pe masă un ceas.

Groomul îi execută dorința, dar după opt ore domnișoara și logodnicul nici gând n'aveau să se ridice.

— Ce faceți? exclamă domnișoara înspăimântată, văzând că groomul se apropie în vârful degetelor... Dece luați ceasul?

— În interesul d-voastră, m'am gândit că-i mai bine să-l înlocuiesc cu un calendar!

*

Am avut ocazia, în treacăt, să prind un dialog între doi membri ai Socității.

— Jură-mi că nici un bărbat nu te-a sărutat până acum!

— Dar dragă George, nu pretinde prea mult. Sunt doar înscrisă de 5 zile la S. F. I.

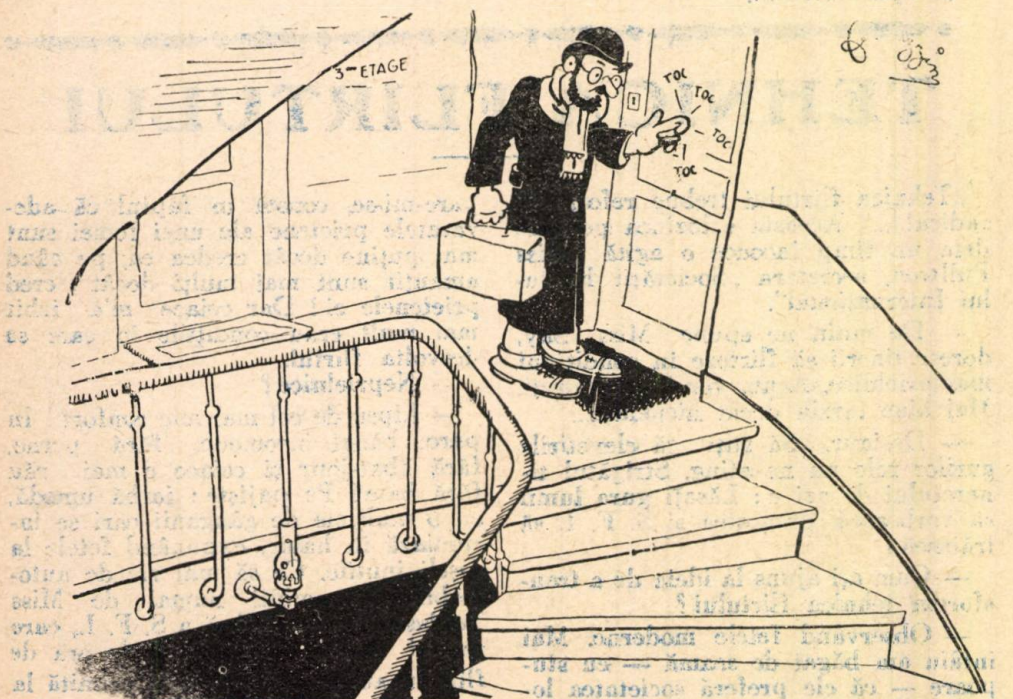
Din toate părțile ajung la S. F. I. proteste din partea perechilor de înșurați cari doresc să fie admise.

— Într'adevăr, întreb pe Miss May de ce sunt excluși căsătorii?

— Pentru că, zise ea, certurile în public sunt antipatice.

Din ital. de Melio

ASTA-I CULMEA!

DOCTORUL. — Mă cheamă pentru o surzenie subită și nu-i acasă!...

Gânduri contemporane

Timpul e bani... Iată pentru ce am cumpărat voturile alegătorilor mei.

George Brătianu

*

Există sfere cari se întăresc și emisfere, ce cad.

Natalița Pavelescu

*

Sunt partizanul comunismului, dar numai dacă este aplicat sistemului capilar: părul ar trebui împărțit pe capete cu egalitate.

Cincinat Pavelescu

*

Cei mai mulți copii găsiți își datoresc viața fetelor perdute.

Lily Foxrott

*

Când un orator perde firul discursului, este expus să nu pronunțe decât vorbe descusute.

O știu din experiență.

Trancu-Iuși

*

Nu trebuie să spui niciodată ceeace strângi.

Rom. Boilă

*

Patria unei femei este țara unde a iubit mai mult.

Elvira Popescu

*

IUBIRE: verb neregulat care n'are decât un timp: tinerețe.

Mareșal Averescu

*

Cel mai bun mijloc pentru a scăpa de o amantă, este s-o iei în căsătorie.

Ionel Teodoreanu

*

Dragostea e o poezie improvizată din rime oferite... fără rezon.

Octavian Goga

*

Când ochii încep să vorbească, gurile n'au decât să se ocupe de sărbători.

Madam Smara

*

Femeile cari, pe timp de iarnă, practică vânătoarea după bărbați, nu sunt decât braconiere.

Al. Cazaban

*

În multe căsătorii, e adesea prestigiul unui nume care te face să spui da.

Alice Cocea

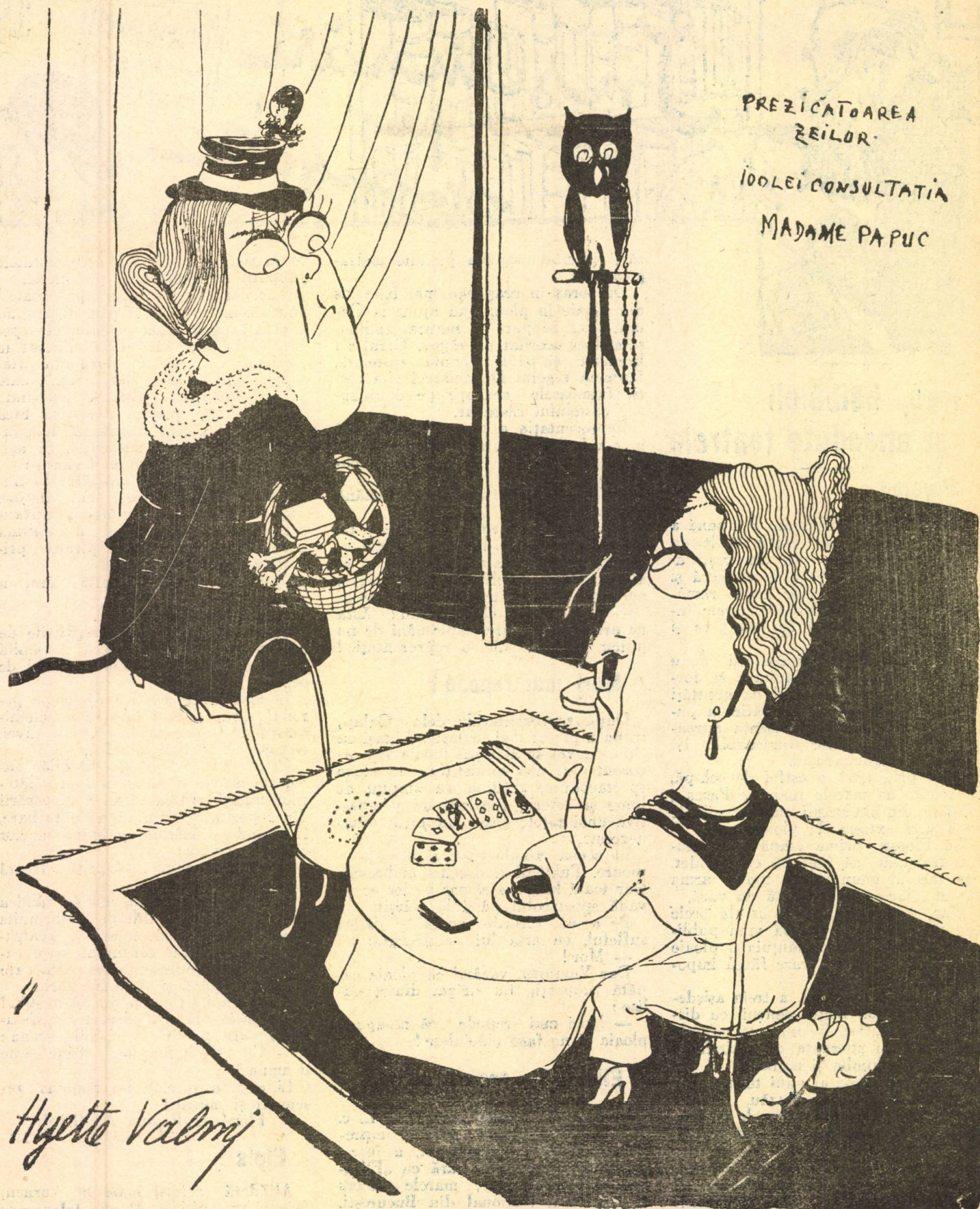
*

Cu o gură mare, ai întotdeauna o față deschisă.

Lucia Bulandra

Ionel Trif

PREZICĂTOAREA
ZEILOR
100LEI CONSULTATIA
MADAME PAPUC

Hyette Valmy

- Madame Amelia, ești foarte rea; nu-mi prezici decât nenorociri.
- Dar și d-ta de ce te tocmești mereu la plată?

Farse, bâlbâieli și anecdote teatrale

Ploaie !

Era pe vremea de mare cumpănă a teatrului românesc. Injghebările de dramă și comedie din București aveau o existență atât de efemeră și penibilă, încât actorilor nu le rămânea altă speranță decât turneele interminabile și destul de paupere și ele, prin țară.

După câteva reprezentații cu o piesă de succes în Capitală, se formau echipe cari luptând cu greutate de neînving (lipsa de pregătire a publicului provincial și absența aproape totală a scenelor convenabile) își începeau vagabondajul.

Cam prin 1882, o astfel de echipă, în frunte cu marele înaintaș Pascali, plecase din București sub auspiciile unei veri extrem de ploioase.

La Ploiești, prima etapă a turneului, trebuiau să înceapă cu Hamlet. Spectacolul anunțat din timp, urma să aibă loc într-o grădină de vară.

Dar, parcă era un făcut: la orele opt fix, când începea să vină publicul la teatru, se dezlănțuia o ploaie răpăită și cu bășici, care făcea imposibilă reprezentarea.

A doua seară la fel, a treia așisderea, până când bieții oameni, cu disperarea în suflet, își luau catrafusele și plecau cu speranța că schimbând locul, vor schimba și norocul.

Itinerarul firesc al unui turneu este următorul: Ploiești, Buzău, Brăila, Galați, etc. Rare sunt trupele de teatru cari se abat dela această regulă.

Așadar, Pascali și cu ai săi, printre cari se afla și neîntrecutul Leonescu-Vampiru, și-au strămutat câmpul de activitate la Buzău. Dar elementele dezlănțuite i-au urmărit și aci. Și mizericorditul prinț al Danemarcei, întru-pat de marele Pascali, a fost nevoit

să-și plimbe tragedia pe alte meleaguri.

Din oraș în oraș, sau mai bine zis din ploaie în ploaie, au ajuns la Galați. Aici, se pare că natura înduioșată, le-a acordat un răgaz. Cerul s'a limpezit și pe o noapte înstelată, fantoma regelui Danemarcei și-a rostit faimoasele acuzații pe donjonurile castelului Elsenaur.

Reprezentarea a mers perfect până în actul al treilea, când Hamlet, prefăcându-se nebun, îl întreabă pe Polonius :

— Vezi norul de colo, care seamănă cu o cămilă ?

Leonescu-Vampiru, care juca pe Polonius, a privit acru în direcția arătătorului lui Pascali și uitând că se află în fața publicului, și-a vărsat năduful cu o injurătură românească :

— Cum... mășii să nu-l văd ! Asta ne urmărește de trei săptămâni de nu putem să dăm nici o reprezentație !

Mori mai repede !

După reprezentațiile dela Galați, trupa a plecat mai departe. Ajunși cu chiu cu vai la Bârlad, ploaia le-a acordat un nou armistițiu. În seara spectacolului, grădina s'a umplut de lume și actorii, încălziți de perspectiva unei rețete grase, au jucat dumnezește.

La scena finală însă, a început să picure. Publicul a deschis umbrelele. Dar toată lumea a rămas pe loc ca să vadă spectacolul până la sfârșit.

Pe scenă, Pascali-Hamlet își dădea sufletul, cu arta lui neîntrecută :

— Mor !

Dar Vampiru, văzând că ploaia capătă proporții, i-a strigat dintre culise :

— Mori mai repede, că ne-apucă ploaia și ne face ciuciulete !

Elisabeta, regina Angliei

În toamna anului trecut, d. L. c. T. o. o. e. c., unicul nostru impresario de mare anvergură, a întreprins un turneu prin țară cu „Elisabeta regina Angliei”, marele succes al Teatrului Național din București.

Spectacolul a fost bine primit pretutindeni, căci interpreta rolului titular, actriță de mare și binemerita-

tă faimă, este una din necontestatele simpatii ale publicului provincial.

Turneul mergea deci „pe roate”. Într-o bună zi însă, în plin turneu, au survenit cunoscutele evenimente politice (venirea partidului liberal la cârma țării). Grosul actorilor a aflat vestea din jurnale. Dar „Diva”, care pe lângă o foarte întinsă activitate artistică, mai găsește răgaz să facă și politică, a fost înștiințată telegrafic de schimbările survenite. Și agitănd febril telegrama a declarat :

— Trebuie să plec neapărat la București. Interese mari sunt în joc. Turneul nu va suferi nici o întrerupere, căci nu voi rămâne în Capitală decât câteva ore. Când pleacă primul tren spre București ?

— Chiar acum se află unul în gară, i-a răspuns cineva.

— Atunci, plec imediat.

Și a început să facă pregătirile de plecare dar cu atențiunea deosebită pe care o pun femeile în astfel de ocazii.

În momentul când a ajuns pe peronul gării, trenul fără să se sinchisească de interesele de stat ale divei, trecuse de ultimul semafor.

Criza de nervi era inevitabilă. Talentata artistă a jucat în fața călătorilor uimiți, marea scenă a disperării din repertoriu. Trepidând cu turbare, frângându-și mâinile și luând martor cerul, a strigat :

— Maledicțiune ! Opriți trenul pentru Dumnezeu !

Și pîntrucă nimeni nu se gândea să dea curs unei atât de neobișnuite cereri, frumoasa societară a Teatrului Național și-a continuat imprecățiile cu o recrudescență de patos care a alarmat până și pe șeful gării.

Acesta a ieșit pe peron și neștiind ce se întâmplă, s'a adresat impresarului care privea impasibil scena :

— Ce s'a întâmplat ? Cine este doamna ?

Li. a T. o. o. e. c. i-a răspuns resemnat și mucalit :

— Elisabeta Regina Angliei !!!

Elpis

Altădată actorii mari în turneu, făceau prozelitizm. Unele talente se recrutau și în felul acesta. Diletanții

(Continuare în pag. 10-a)

- Dacă ți-oi da o scrisoare pentru stăpânul vilei din deal o să știi să i-o duci?
- Bine înțeles că o să pot. Ori de câte ori vine o cocotă din București, eu îi duc biletele!...

din diferite orașe se alipeau trupezor de teatru și deveneau astfel actori, mai întâi fără leafă, iar mai târziu, în măsura în care dovedeau aptitudini, treceau în rândul profesioniștilor cu un salariu de douăzeci de lei pe lună și procente la beneficii imaginare.

Hagiescu, într-unul din turneele lui, descoperise la Brăila sau la Galați, o grecoaică frumoasă și cu oarecare talent și o înregimentase.

Numele acestei noui achiziții era Elpis. Pe afișe era anunțată pompos „Frumoasa Elpida”.

Hagiu i-a incredințat la început roluri de figurație. Dar deși nu spunea nici o vorbă tot timpul, avea un succes nemaipomenit. Nababii provinciali îi trimiteau jerbe enorme de flori și uneori organizau la sfârșitul spectacolului banchete în onoarea ei. De aceste munificențe beneficiau, se înțelege, toți componenții trupei cari beau și mâncau ca niște căpcăuni.

La Constanța, după o reprezentație la care asistasă întreaga protipendată a orașului, culisele erau pline de adoratori ai frumoasei Elpis. La un moment dat însă, consulul francez din localitate, un bătrânel simpatic și afabil, și-a făcut apariția pe scenă și s'a adresat lui Hagiescu:

— *Je voudrais voir la belle Elpida.*

Hagiescu, mirosind cu flerul său de vulpe bătrână banchetul în perspectivă, a început s'o strige pe frumoasa grecoaică, care se îmbrăca în cabina rezervată femeilor:

— Elpis! Elpis!

Dar consulul l'a oprit zâmbitor și bonom:

— *Elle pisse? Laissez-la donc faire!*

Virgilu Slăvescu

Altă declarație

(din ciclul întârziatelor)

*Frumoasa mea cu ochi electrici
Și cu sprâncene creionale,
Cu gura și înfățișarea
Unei păpuși bine fardate,*

*Urmează azi îndemnul vremii
Ce chiamă tot la viață nouă:
Și flori și arbori și natură,
Prin mana boabelor de rouă.*

*Și vino sub potop de raze
Și cântece de pășărele,
Să semănăm printre săruturi
Cât mai frumoase floricele.*

*Deci pe aleia din grădină
Te-aștept, frumoaso ca împreună
Să semănăm și flori și viață,
Cu foc și palimă nebună!*

Timidu

Lărmă ghimfăstă

DAUNE

„Caricatura este o indeletnicire diabolică” a spus Baudelaire și inclinăm a crede că avea dreptate.

Cu câțiva ani în urmă, celebrul caricaturist parizian Bib, s'a văzut chemat în judecată de către faimoasa d-nă Cécile Sorel, fostă societară a Comediei Franceze și actualmente naufragiată pe scena unui music-hall din Montmartre.

Motivele pe cari își întemeia acțiunea sus pomenita doamnă, erau: șarjare răutăcioasă și prejudiciabilă a chipului d-sale, cu prilejul unei expoziții de caricaturi.

Tribunalul parizian a adus o sentință de achitare și a creiat astfel o jurisprudență.

Iată însă, că zilele trecute, în micul nostru Paris, o altă susceptibilitate octogenară, sgândărită de verva caricaturistului Neagu, a fost cuprinsă, cu prilejul unei vizite la expoziția acestuia din urmă, de o furie oarbă și iconoclastă.

Dar să dăm cuvântul unui con-

frate de seară mult mai calificat decât noi să știe cum s'au petrecut lucrurile.

„Diva a smuls caricatura din perete și a făcut-o praf în capul bietului caricaturist, care de-abia a apucat să spună:

— Doamnă, trebuie să plătești ceea ce ai stricat!”

Unele precizii sunt necesare. Căci, la ce se refera expozantul formulându-și cererea de despăgubire? La caricatura încredințată făcută bucatelor, sau la capul d-sale, destul de sifonat și el?

LITERATURA

Marele Courteline se amuza colecționând tablouri absurde, umoristice prin naivitatea lor, adevărate ofense aduse artei, pe cari le arăta prietenilor lui, după o masă bună și copioasă.

Căci, răsni, acest panaceu universal, se recomanda îndelung în timpul digestiilor laborioase.

— Când eram tânăr, nu mă sfiam să trec Ollul înnot de trei ori în șir.
— Ei, bravo! Dar de ce parte îți lăsaî hainele?

Un emul român și provincial al lui Courteline, el însuș colecționar de absurdități beletristice, ne trimite scrisoarea de mai jos:

„In orașul de provincie din care vă scriu, cetățenii sunt solicitați să cumpere placheta alăturată, pe care v-o trimit și d-vo, cu credință că veți petrece văteva momente plăcute.

„Vă dătoez măcar atât, pentru buna dispoziție pe care mi-o procură săptămânal „Veselia”.

Placheta despre care vorbește corespondentul nostru ocazional, este intitulată „Bust”.

Iată câteva citate lămuritoare:

La pagina 14

Mănăstiri de sub ciuperci
N'au sfinți cu ochii berici,
Brahmaputra, Brahmaputra,
Cu langusta Brahmaputra;
Papi din os de corcoduși
Cu chiloși de rumeguș,
Ascuțiți după renglode,
Cu browninguri de pagode!

La pagina 16, dintr-o poezie (?) intitulată Bust de fecioară panilie!

Descinsă din compot
te dorim fără capot.
domnul Zanzibar-Kamciatka (bis),
să-ți gădile matca,
de fluviu cu 4 regi
prinsă în piepți de 4 negi
scrobiți și albaștri,
plătiți în piaștri...
Domnul Zanzibar-Kamciatka
Să-ți gădile tunul...

Și acum după ce domnul Zanzibar-Kamciatka a gădilat (pardon!) matca și tunul fecioarei, să mergem mai departe.

La pagina 20, iată o fantezie poeticomuzicală aranjată pe o arie de operetă.

Rotund și solubil
la echinocliul măduvei în efervescente de sperme

A cântat punctat:
Edelvais, tânțaraș
De ce nu te mbraci în gulaș?
Și edelvaisul a răspuns:
Cu alifie de Dumnezeu sunt uns.

Bieții provinciali!

LITERATURA PROFESIONALĂ

În acest loc făceam zilele trecute constatarea că publicațiile cu preocupări mai mult sau mai puțin literare s'au înmulțit în mod îngrijorător. Îngrijorător fiindcă:

„Tot românul e poet”
De-i dreptă-această zicătoare,
Va fi nepoe cititorii
Să-i căutăm peste hotare.

Ceeace, de fapt, e imposibil.

Astăzi însă, avem de semnalat un simptom de alt calibru, al acestei ma-

IMPOZITUL

— Nu... Mi-e imposibil să-i fac declarația... Prea e urâtă!...

ladii, pe care o vom numi deocamdată „scriborec” sau „mâncărime de condei”.

Breslașii noștri se organizează. După ilariantă „Gazetă a cofetarilor” despre care „Veselia” a vorbit la timp, avem de înregistrat alte câteva gazete cu caracter profesional.

De pildă: „Catedra”, organ al profesorilor; „Abecedar”, buletin pentru apărarea intereselor școlarești; „Pădurea”, foaie a pădurilor; „Glasul Monahilor” și „Viața monahală”, două gazete scoase de călugări, și „Litere” și „Frize” care par să fie prima: o publicație a lucrătorilor tipografici, iar cea de a doua, organ al frizerilor.

Dar, în ceeace privește pe aceste două din urmă, se prea poate să ne înșelăm...

IAR MUSCA

„Clou”-ul numărului de Paști al noului cotidian „Gazeta”, este fără n-doiă articolul intitulat „Cugetări despre muscă și despre femeie”.

Trecem peste asociația muscă-femeie de un inedit savuros și ne mul-

țumim să remarcăm că inenarabilul dr. Y grec face prozelitizm.

Căci autorul panseurilor din „Gazeta”, spune între altele:

„Musca este o personalitate”...

Sau:

„Musca este un animal (sic) superior”...

Sau:

„Musca este un animal (re-sic) moral”...

Dar acolo unde acest nou atlet al muștei, atinge profunzimi inaccessibile, este următoarea cogitație pe care o cităm în întregime:

Musca este un animal domestic fiindcă trăiește pe lângă casa omului. Contrar celorlalte animale domestice, musca nu trăiește niciodată în raporturi bune cu omul.

„Aceasta vine de acolo că ea e un punct negru în viața noastră intimă, chiar cea mai intimă.

Iată dar că luându-ne după muscă am ajuns și... aici!

Omul cu foarfeca

„Românii e deștepți“

— Bărbate, fata noastră cere bani...
— Iarăși!
— Vrea să-și cumpere câteva bucăți pentru pian...

— Săptămâna trecută, i-am cumpărat un pian întreg, ce mai vrea acum!

*

— Ascultă-mă pe mine, tinere! Nu-mai faptele rămân. Vorbele nu pot face nimic.

— Depinde!.. Ai trimis vreodată o telegramă?

*

— Te știam feminist pe vremuri...
— Ehe! Pe vremuri eram neînșurat!

*

— De când am cumpărat dela magazinul dv. un fetiș pentru automobil, am avut numai accidente.

— V'am prevenit că cele de 185 de lei sunt mai eficiente.

*

Anticarul. — Asta e patul autentic în care a dormit Francisc I-ii.

Clientul. — Il cumpăr, dar te rog să mi-l dezinfecțezi.

*

— Nu insista, dragul meu. Inima mea nu e liberă!

— Bine, dar pretențiile mele nu merg atât de sus!

*

I-iiul spectator. — La ce te gândești?

II-lea spectator. — La același lucru ca și tine.

I-iiul spectator. — Porcule!

*

— Tăticule, unde ai cunoscut pe mămică?

— La un dîneu unde eram treisprezece invitați.

*

Funcționarul tânăr. — Socoteala asta am făcut-o de zece ori.

Șeful. — Foarte bine tinere.

Funcționarul tânăr. — Iată și cele zece rezultate pe cari le-am obținut.

Din Capitală

Camionagiul Ion Cozonac după chef a fost lovit grav de patronul cârciumei.
(Universul)

Când s'o fi văzut în urmă
Că-i rănit atât de greu,
Singur și-o fi zis în sine:
„Vai de cozonacul meu“!

Dis.

În gardă la mormântul Eroului Necunoscut.

Corpul de gardă gol

Soldații plecați pe la casele lor, cu învoirea plutonierului major, comandant al gărzii.

Nu au mai rămas decât cei din posturi.

E ora zece dimineața.

Majorul, fiindcă nu prea a dormit confortabil noaptea, stă tolănit pe patul din corpul de gardă. Așteaptă garda nouă să-l schimbe.

Și se gândește acasă, la nevastă.

Întotdeauna nevasta îi fură toate gândurile. Mai ales când este el de serviciu. Fiindcă o tot bănuiește că e cam „rea de muscă“, după propria lui expresie. Uneori e chiar gelos pe ea, deși e urâtă și slabă ca o scobitoare.

Toarce gândul, combină părerile și caută să afle, din toată această conglomerare de idei, cum și-a petrecut nevastă-sa noaptea.

Dar somnul îl fură și se lasă furat.

În pragul corpului de gardă se ivește silueta unui căpitan, trimis să inspecteze serviciul.

Măsoară cu ochii interiorul.

Nu zărește nici picior de soldat.

Numai plutonierul major doarme dus, cu gura căscată și îmbrăcat.

— Unde or fi soldații? se întreabă căpitanul și băgând de seamă că matrezească.

Și reușește.

Majorul însă deschide șiret, numai un ochi și așteaptă, tot culcat, să vajorul nici nu se clintește, tușește, să-l dă dacă nu pleacă din ușă căpitanul.

Dar se înșală.

Tusea se repetă. Odată... încă odată... și iar..

Nevoit, nu mai are încotro, sare din pat, și răcnește cât îi țin băierile inimii:

— Drecepți!

Căpitanul ironizează, căutând să-l readucă la realitate:

— Cui strigi drepti, mie?

— Să trăiți domnule căpitane...

— Unde sunt oamenii?

Majorul abia acum bagă de seamă că nici un soldat nu este în corpul de gardă. Și regretă că le-a permis să plece acasă! Regret tardiv.

Caută să scape cu o minciună:

— Să trăiți, domnule căpitane... sunt... sunt... sunt...

— Unde sunt, mă?

— Sunt... la closet, să trăiți!

— Da?... Hai cu mine să văd dacă sunt acolo.

Pornesc împreună.

Și căpitanul constată realitatea: soldații nu sunt la closet. Minciuna n'a fost bine calculată!

Mormăie între dinți:

— Zi, domnule plutonier major, umbli cu minciuni?

Plutonierul a încrămenit.

Nu mai suflă.

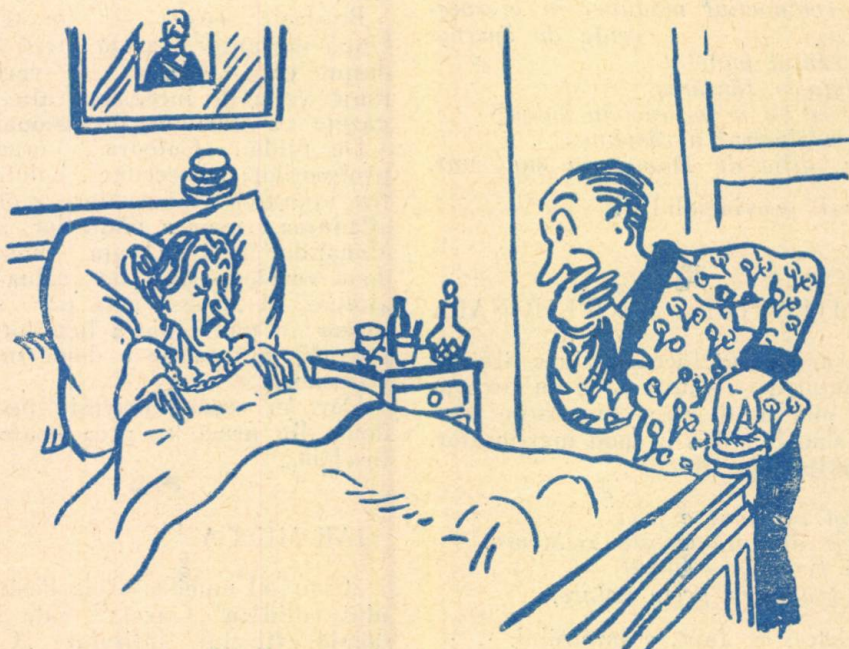
Nu mai clipește.

Se teme de urmări.

În sine se ceartă că a fost prea îngăduitor și înjură de mama focului pe cei absenți.

Căpitanul spune să inspecteze sentinelele din post, împreună. Majorul respiră mai ușurat! Bine că n'au plecat și cei din posturi.

Soldatul dela postul numărul unu răspunde satisfăcător la toate între-

— Ah, ginere dragă! mâine, n'am să mai fiu cu voi!

— Nu-i bine, mamă soacră, să lași pe mâine ceace poți face chiar azi.

OBSESIA RADIULUI

bărilor puse de căpitan. E băiat de oraș și desghețat.

Cunoaște consemnul și are presanță militară, care încântă pe superior. La postul doi, cu mici scăderi, soldatul e totuși în notă.

La postul trei însă, un vlăjgan de țăran adus din creierul munților, nu știe nici cum să se prezinte.

Căpitanul îl întreabă, după ce vede că nu cunoaște consemnul:

— Cum te cheamă pe tine, mă?

— Pe cine?... Pe mine domnu' căpitanule?

— Păi dar ce, pe mine?

— Aha... pă mine mă cheamă Stan Aluistrat.

— Din ce sat ești?

— Cine, eu?

— Dar ce, eu?!

— Aha, eu sunt din Bușteni, s' trăiți!

— Acolo te-ai născut?

— Cine eu?

— Păi dar cine, eu?!!

— Aha... io m'am născut la mama în pat.

— Mă idiot ești!

— Cine, eu?

— Nu, eu!!! se răstește căpitanul exasperat.

— Sănateți, s' trăiți!

— De ce religie ești, mă păcătoșule?

— Cine, eu?

— Da, tu!

— Aha, io... păi io sunt... flăcău!

— Du-te dracului!

Căpitanul pornește turburat la postul următor, urmat de majorul tăcut, care, de necaz, nu găsește altceva de făcut, decât să-și muște buza de jos și să ridice din umeri.

Dar și la postul acesta e de strajă tot un român verde ca stejarul, dar prost ca un struț.

La toate întrebările puse, răspunde alandala, spre disperarea căpitanului.

Ceva mai mult, mărturisește că e și înșurat.

Iată ce nu poate înțelege căpitanul. De-acia caută să afle din ce pricină s'a înșurat:

— De mult ești înșurat?

— Oho... dă mult.

— E frumoasă nevastă-ta?

— Coz!

— Și de ce te-ai înșurat tu?

— M'am înșurat și io, ca să aibă cine să mă spele pe picioare!

Căpitanul presimte că are să-i plesnească vreo arteră a creierului, dacă răspunsurile sentințelor vor fi tot la fel și la cei cari au mai rămas.

Dar găsește unul mai desghețat și-și alină mânia o clipă.

Inspectează și ultimul post, situat între tunurile uriașe de „42”, capturate în timpul războiului de la nemți.

Dar dela prima aruncătură de ochi, rămâne bietul ofițer decepționat și prevede răspunsurile.

Soldatul este încoins peste tunica descheiată. Arma murdă de noroiu. Se vede că a pus-o pe pământ. Bocancii

Amicul miop. — *Insfârșit! Bine că te-ai hotărât și tu să-ți cumperi un aparat de radio nou!*

nefăcuți. Neras. Cu mâinile murdare și ochii de bețiv, boboșiți și roșii.

În fine, căpitanul se decide și-i pune obișnuitele întrebări, ca și celorlalți:

— Ia spune-mi, camarade, ce consemn ai dumneata aici?

Soldatul incremeneste.

Nu știe ce să facă. Ce atitudine să ia?

Mânuește arma cu repeziciune, o ia pentru onor. Respiră pe nări, speriat. Iar mânuește arma pe umăr și iar pentru onor, parcă ar comanda cineva.

Inghite în sec. Își plimbă circular privirea: peste tot, de jur împrejurul lui, numai tunuri de calibru mare.

Ce consemn poate să aibă el? Și ce păzește oare între atâtea tunuri? Se întreabă pentru prima oară.

Sângele îi năvălește în cap.

Căpitanul stăruie:

— Hei, spune, ce consemn ai?

Cu multă greutate răspunde:

— Să trăiți, gonesc... adică nu... să trăiți don'căpitan... eu... am asta... aia... nu... asta... aia... păzesc tunurile astea, să nu le strice și să nu le fure copiii!

Plutonierul major s'a convins și el că „românii e deștepți” și a primit cu resemnare cele patru zile de închisoare pe care căpitanul i le-a cerut pe situație.

Zaharia Buruiană

Constatare

Chiriașul e ca lupul

— După cât pot constata —

Domiciliul își schimbă,

Dar apucătura: ba!

Distratu

O cerere în căsătorie

— Farsă într'un act de ANTON CEHOV —

— Urmare —

SCENA VI

Natalia și Lumov.

Lumov, (intră foarte deprimat). — Am avut o bătaie de inimă teribilă. Nu mai pot mișca piciorul.

Natalia. — Vă rog să ne iertați Ivan Vasilievici... Mi-am adus aminte. Imașul dela cumpănă e al d-tale.

Lumov. — Imi bate inima grozav... Imașul...

Natalia. — Imașul e al d-tale... la loc te rog (Se așează). N'aveam dreptate.

Lumov. — Numai din principiu... nu știu la pământul ăsta... dar am principii...

Natalia. — Desigur, ai principii... Știi ce, hai să vorbim de altceva.

Lumov. — Și afară de asta am și dovezi... Bunica mătușii mele a cedat țărânilor bunicului tatălui d-tale...

Natalia. — Am vorbit destul despre asta; ajunge... (Aparte). Nu știu cum să încep (Lui Lumov). Când te duci la vânatoare?

Lumov. — Cred că după cosit, stimată Natalia Ștefanovna. A! nu știți ce mi s'a întâmplat! Câinele meu Ugadai, pe care bine voiați să-l cunoașteți, schioapătă.

Natalia. — Ce păcat! Și de ce?

Lumov. — Nu știu. Ori și-a scrântit piciorul, ori l'au mușcat ceilalți câini. (Suspină). Cel mai bun câine al meu! M'a costat o avere! L'am luat dela Mironov cu o sută douăzeci și cinci de ruble.

Natalia. — Dar l'ai plătit foarte scump, Ivan Vasilievici!

Lumov. — Și cred că am făcut o afacere frumoasă. Un câine extraordinar!

Natalia. — Tata a dat pentru Otkatai al nostru, optzeci și cinci de ruble cu toate că e mai bun decât Ugadai al d-tale.

Lumov. — Otkatai mai bun decât Ugadai? Ce spui! (Râde). Otkatai mai bun decât Ugadai!

Natalia. — Sigur că-i mai bun! Otkatai e tânăr, e drept! Nu e încă un câine format, dar mai târziu! E un câine cum nu găsești nici la Volcianișki.

Lumov. — Dă-mi voce Natalia Ștefanovna. Uită că are falca scurtă și că un câine cu falca scurtă nu poate să a-ducă bine.

Natalia. — Auz asta pentru prima oară. Falca scurtă!

Lumov. — Te asigur că are falca inferioară mai scurtă decât cea superioară.

Natalia. — Ai măsurat-o?

Lumov. — Am măsurat-o!... Ca să gonească vânatul e bun dar mă'ndosc că-l poate și prinde.

Natalia. — Mai întâi de toate că

Otkatai al nostru are blană lungă și este fiul lui Zaprigai și al lui Stameska. Javrei d-tale nu i se poate defini rasa și apoi e urât și bătrân ca mama pădurii.

Lumov. — Bătrân? Haida de! Nu mi-ai da câinele nici pe cinci Otkatai... Nici vorbă! Ugadai e câine, nu jucărie pe când Otkatai al d-vs e o jigodie... Nu face mai mult de 25 de ruble... Și atât ar fi prea mult!

Natalia. — Ivan Vasilievici astăzi ești stăpânit de demonul contradicției. Mai întâi ai susținut că imașul dela cumpănă e al d-tale și acum pretinzi că Ugadai e mai bun decât Otkatai. Nu-mi plac oamenii cari spun ceea ce nu gândesc. D-ta știi foarte bine că Otkatai e de o sută de ori mai bun decât javra d-tale. Pentruce susții contrariul?

Lumov. — Văd, Natalia Ștefanovna că mă iei drept un dobitoc. Nu vrei să înțelegi că Otkatai al d-tale are falca scurtă.

Natalia. — Nu-i adevărat!

Lumov. — Are falca scurtă.

Natalia. — Nu-i adevărat!

Lumov. — De ce strigi domnișoară?

Natalia. — D-ta de ce spui absurdități? E revoltător! Ugadai e gata să moară și d-ta-l compari cu Otkatai.

Lumov. — Iartă-mă dar eu nu pot să continui cearta asta... Am bătaie de inimă...

Natalia. — Am băgat de seamă totdeauna că vânătorii cari vorbesc mult se pricep foarte puțin.

SCENA VII

Acceiași Ciubucov

Ciubucov. — Ce s'a întâmplat?

Natalia. — Tată, spune sincer, cu mâna pe conștiință: care e mai bun? Otkatai ori Ugadai?

Lumov. — Ștefan Ștefanovici, te implor, spune drept! Nu-i așa că Otkatai al d-vs are falca mai scurtă? Da ori ba?

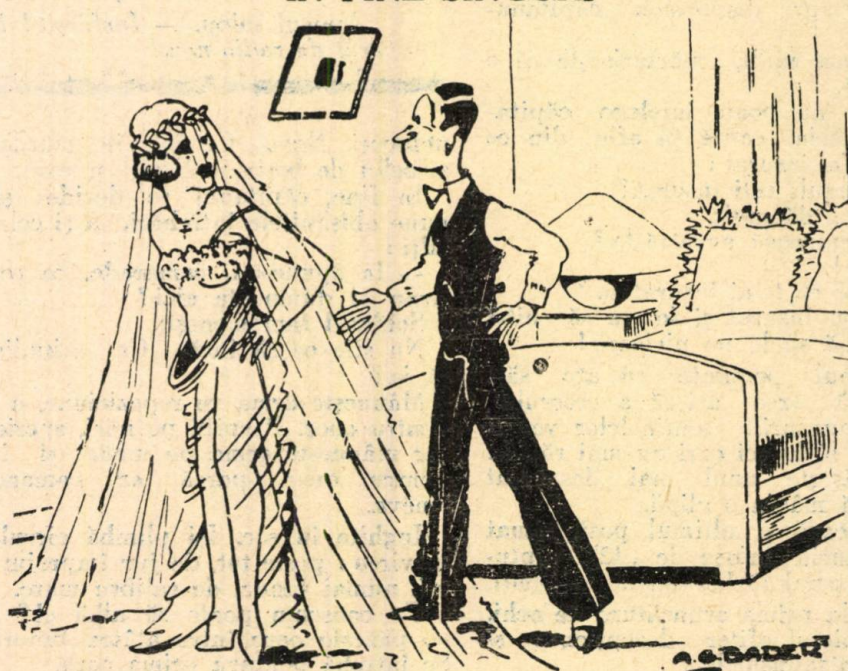
Ciubucov. — Ei și dacă e scurtă? Ce importanță are? E câinele cel mai bun din tot districtul.

Lumov. — Dă-mi voce, Ugadai al meu e mai bun din toate punctele de vedere.

Ciubucov. — Nu te necăji dragul meu... Mă rog... Ugadai al d-tale are calitățile lui... Este de rasă pură, are labe zdrăvene, e voinic și așa mai departe. Dar are și defecte capitale: e bătrân și are botul scurt.

Lumov. — Iar am bătaie de inimă... Să venim la fapt. Îți aduci aminte că anul trecut la vânatoare Ugadai mergea alături de Razmakai al contelui, pe când Otkatai rămăsese cu o verșă în urmă?

IN FINE SINGURI

— Nu... Lasă-mă să mă desbrac singură... Sunteți toți la fel: vă grăbiți și rupeți rochia.

Ciubucov. — Hm! Rămăsese 'n urmă fiindcă piqueur-ul contelui l'a lovit cu biciul.

Lomov. — Și pe drept cuvânt! Pe când toți câinii fugăreu vulpea, Otkatai al d-vs alergă după o oaie.

Ciubucov. — Nu-i adevărat Domnule! Ia ascultă! Eu sunt un om iute și de-accea te rog să încetezi imediat cu discuția asta. Piqueurul l'a lovit fiindcă era gelos pe câinele meu. Și d-ta ești gelos. Ai băgat de seamă că e mai bun decât Ugadai al d-tale și ai început să spui așa și pe dincolo. Am să țin minte asta!

Lomov. — Și eu am să țin minte.

Ciubucov. (imitându-l). — „Și eu am să țin minte!” Ce-ai să ții minte te rog?

Lomov. — Ah! Am palpitație... Piciorul mi-a amortit. Nu mai pot!

Natalia. (imitându-l). — „Am palpitații!” Ce fel de vânător ești d-ta. Mai bine stai acasă pe sobă decât să te duci la vânatoare de vulpi. Auzi d-ta! „Palpitații!”

Ciubucov. — E-adevărat. Ce fel de vânător ești d-ta? Când ai palpitații, stai acasă, nu te duci la vânatoare. Ehe! știu eu de ce te duci: ca să vorbești de rău câinii altora. D-ta nu ești vânător!

Lomov. — Și d-ta ești? Te duci la vânatoare ca să te pui bine pe lângă cont și ca să bagi intrigi! Ah!... inima! Ești un intrigant!

Ciubucov. — Ce-ai spus? Eu sunt un intrigant? (Strigă). Taci!

Lomov. — Un intrigant!

Ciubucov. — Vierme! Mucosule!

Lomov. — Guzman bătrân! Iezuitule!

Ciubucov. — Să taci ori te omor ca pe o potârniche! Haimana!

Lomov. — Toată lumea știe că... Ah! inima mea... nevasta d-tale te bătea!... Oh! piciorul... văd stele verzi!... Nu mai pot, cad!

Ciubucov. — Și tu ești sub papucul guvernantei tale.

Lomov. — Uite, uite, uite... Cad... Inima! (Cade într'un fotoliu) Un doctor! (leșină).

Ciubucov. — Mi-e rău! (Bea apă). Mi-e rău!

Natalia. — D-ta ești vânător? Nici nu știi să ții pușca măcar. (Tatălui său). Tată, ce-are? Tată privește-l (Tică). Ivan Vasilievici! A murit!!!

Ciubucov. — Mi-e rău... Mi se taie respirația... Aer!..

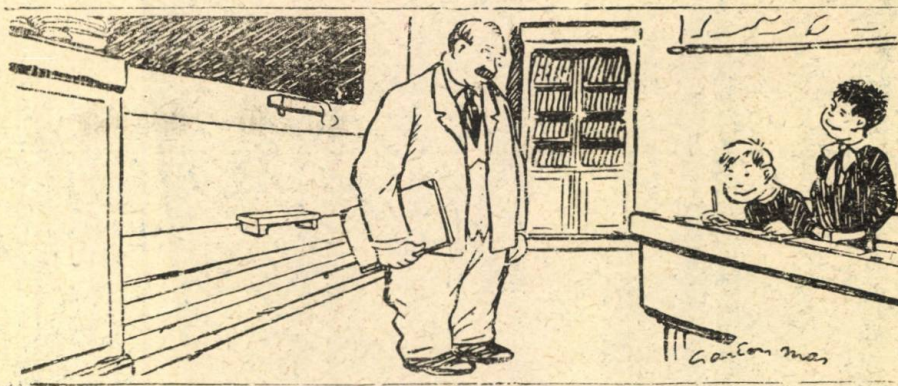
Natalia. — A murit!? (Îl trag pe Lomov de mânecă) Ivan Vasilievici! Ivan Vasilievici! Ce-am făcut! A murit! (Cade într'un fotoliu). Un doctor! Un doctor! (Criză de nervi).

Ciubucov. — Ce e? Ce vrei?

Natalia. (gemând). — A murit! A murit!

Ciubucov. — Cine e mort? (Privind pe Lomov). Adevărat! E mort! Sfinte Dumnezeule, apă! Un doctor! (Apropiu paharul de gura lui Lomov) Bea!.. Nu bea!.. Așa dar a murit și-așa mai departe. Sunt nenorocit! De ce nu mi-am sburat creierii! De ce

LA ȘCOALĂ

— Ia, spuneți-mi, de ce se transformă apa în gheață?

— Ca să putem patina!

nu mi-am tăiat beregata! Ce mai aștept? Dați-mi un cuțit! Dați-mi un revolver. (Lomov mișcă). Mi se pare că învie... Bea apă!.. Așa..

Lomov. — Văd stele verzi... ceață!.. Unde sunt?

Ciubucov. — Căsătoriți-vă mai repede și duceți-vă la dracu! Ea consimte!.. (Pune mâna lui Lomov în aceea a fiicei sale). Ea consimte și așa mai departe. Vă binecuvântează, dar lăsați-mă 'n pace!

Lomov. (sculându-se). — Ce? Ce?

Ciubucov. — Consimte! Haide, sărutați-vă și... duceți-vă dracului.

Natalia. (geme). — Trăește?... Da, da, consimt!..

Ciubucov. — Haide sărutați-vă!

Lomov. — Cum? (Sărută pe Natalia). Foarte plăcut! Dați-mi voc... Ce-a fost? Aha! Îmi aduc aminte... Inima... stele verzi! Sunt fericit Natalia Stefanovna! (Îi sărută mâna).

Natalia. — Și eu... sunt fericită.

Ciubucov. — Uf! Am scăpat!

Natalia. — Acuma trebuie să recunoști însă că Ugadai nu e așa de bun ca Otkatai.

Lomov. — E mai bun!

Natalia. — E mai rău.

Ciubucov. — Iar încep firitisirile conjugale! Să aducă șampanie!

Lomov. — Mai bun!

Natalia. — Mai rău! Mai rău!

Ciubucov. (încercând să strige și mai tare pentruca să acopere cearta celor doi). — Șampanie! Să aducă șampanie!

CORTINA

Nu un stat ca oricare altul

Peste câteva zile se va serba ziua cărții. Recomandăm, cu ocazia asta, cititorilor cartea extrem de amuzantă (a 12-a mie) *Doamna e geloasă*, de C. Cosco.

*

Despre acest volum, d-na *Isabela Sadoveanu* scrie în „Adevărul literar”. „Numele d-lui C. Cosco este îndestul de cunoscut cititorilor și mi este nevoe a-i convinge de verva, hazul și interesul vioiului povestitor care este printre favoriții săi de multă vreme.

„Povestirile sale scurte și atățătoare alcătuiesc, strânse la un loc, câteva ore de desfătătoare veselie în întunecata vreme de azi.

„În câteva trăsături avem înaintea ochilor tipurile cele mai cu haz caricaturate, scene și dialoguri insuflete, întâmplări pline de neprevăzut. „Toate micile noastre tipicuri, ridicolul, patimile și păcatele cari amărâse și strică viața, sunt prinse cu îndemănare și povestite cu malițiozitate și spirit.

„Cartea d-lui C. Cosco este una din cele mai plăcute lecturi. Moralist fără predică și istoriograf fără pretenții, este mai ales un observator umorist și un foarte bun povestitor de anecdotă.

„Astfel l-au cunoscut cititorii și astfel îl vor regăsi în volumul său „*Doamna e geloasă*”.

Cartea se găsește de vânzare la librării și la toți depozitarii de ziare din țară. Preț 50 lei.

CITIȚI
ILUSTRĂȚIUNEA ROMÂNĂ
Citiți ZIARUL ȘTIINȚELOR

- Am surprins pe bărbatu-meu cu bona; ca pedeapsă mi-a plătit o rochie.
- Și ai dat bona afară?...
- Nu încă. Mai imi trebuie și o pălărie...

— Soțul tău e tot așa gelos fără motiv?

— Oh! nu, s'a schimbat... acum e cu motiv...

3 MAI

Protestul d-lui Dem. Dobrescu

Continuă cu persistență foarte comicele proteste ale fostului primar Dobrescu. Chestia pavagelor Capitalei este aceea care dă prilej de glumă... Fostul părinte însă bate câmpii, nu pavelele — fiindcă acestea au rămas în București un desiderat.

Nu intrăm în amănunte, de oarece în materie de pietre știm o vorbă: un nebun aruncă o piatră și o sută de înțelepți... Despre d. Dobrescu, diversi doctori specialiști au spus lucruri îngrijorătoare. Dacă, Doamne ferește, fostul primar ne crede... înțelepți?

Ceeace însă este de reținut din scrisorile sale de protest, este asigurarea d-lui Dobrescu că „dacă mai rămânea primar doi ani, Bucureștii n'ar mai fi fost orașul prafului și al ofitei”.

Mai întâi dacă... — care, se știe, este porc de căme. Fiindcă dacă, de pildă, noi ăștia dela „Veselia”, am fi avut aproape o sută de mii lei leafă pe lună ca d. Dobrescu, n'am mai sta acum de vorbă cu dumnealui, ci ne-am ferici prin alte meleaguri.

În ce privește praful, este cel care se svâră în ochii mulțimei când e vorba de noi alegeri comunale, chit că oftea este numai a d-lui Dobrescu care nu e și nu va mai fi primar al oropsitului București.

D. Mirto nu e român?

Un fapt care a surprins prin neadevăr este discuția din Camera cu privire la d. Mirto. Diversi deputați n'au voit să-l valideze pe motivul că d. Edică n'ar fi român.

Noi ne cunoaștem cu fostul ministru al comunicațiilor de foarte multă vreme. Îl știm de când, student sărac, ne ataca la portabac, fiindcă noi aveam 120 lei pe lună.

Nici odată nu ne-am întrebat dacă Edică e român sau ba, fiindcă de pe atunci viața îi era cu destule calități, dar și cu toate metehnele românului. În afară de mărunțișuri, care desează prompt și peremptoriu calitatea de urmaș al lui Traian. Edică avea în special ceva care nu-l arăta precis, cum se zice, „ca un ceasornic”. Cu boala asta a rămas până în zilele noastre. D. Mirto este cel mai mar-

mincios al pământului. Minte de îngheață apele. Românul, când este om politic, minte. De ce deci, amicul nostru care a fost deputat și ministru de câteva ori și care minte și acum așa de grandios, nu poate să fie român?

Dacă mai adăogăm lipsa vreunei isprăvi pe vremea cât a guvernat, găsim că opunerea Camerei față de calitatea de român a deputatului de Teleorman este cel puțin pură necunoaștere a însușirilor etnice, dacă nu simplă răutate.

„Veselia” validează cu ambele brațe mandatul amicului din tinerețe. „Veselia” este și ea o mare fabricantă de gogoși și de minciuni.

Căci corb la corb nu-și scoate ochii. O rugăminte însă: să fie validat d. Minto, nu Mirto.

Arta trebuie încurajată

Și acum altă meșteșugărie. În seria de risipă datorită ocrotirii Madgearului, „Universul” scutură pe cei cari socotesc că încurajează arta oferind, din punga statului, artistului Iancovescu, 180.000 lei IN LEMNE.

Lemnul, știe oricine, este — dacă nu capul fostului ministru de finanțe, — cel puțin combustibil. Arta, pe vremea asta de sport cu granate, revolvere și alte focoașe, pe vremea asta când cea mai de căpetenie virtute a majorității tinerimei nu e alta de cât match-urile de box și foot-ball, arta nu mai poate încălzi de unul singur.

Ce non sens este, prin urmare, dacă s'a dat lui Iancovescu niște lemne ca să mai aprindă focul sacru?

Că vestale nu mai sunt de cât pe calea Victoriei și ele au azi altă îndelnicire: își fac buzele, trag sprâncene de Mefisto și trag și cu ochiul la punga celor cari se cred veșnic cuceritori.

Cu puține lemne (de 180.000 lei) Iancovescu a fost „Împărat”. Eminescu altă dată, e drept, se mulțumea cu o țigară ca să aibă un regat. Știți versurile:

*Un regat pentru o țigară, și-umplu norii
de zăpadă...*

*Cu himere... Dar de unde? Scârțâie
de vânt fereastra...*

Tot cu puține parale pe lună a fost și d. Dobrescu împărat al artelor — Magnificentus.

Nu, „Universul” e sgârcit cu banul statului. Arta trebuie încurajată. Cu

lemn, cu sticle de bulion la cămară sau gogonele la borcan, este indiferent. Vorba e că sunt destui alții cari încasează câte zece lefuri și nu fac nici măcar arta d-lui Dem. Dobrescu de a dărăma..

Nu fac mimic. — pur și simplu.

Nebunie

Dar o grozăvie. Dacă pot fi bani pentru arta de a sta de lemn, colegul Seisanu afirmă în Camera că nu se găsește sfânt pentru o clinică de neurologie. Savantul nostru, d. prof. Marinescu, n'are unde să-și îngrijească pacienții.

Vă explicați oare acum de ce nebunia, sub toate formele, cuprinde treptat și cu consecințe dezaastroase toate straturile societății noastre?

Este momentul ca întâmpinarea d-lui Seisanu, care este și întâmpinarea tuturor cu grijă pentru această țară, să găsească la cei în drept toată solitudinea.

Astfel, mâine calea Victoriei va fi plină de Napoleoni Bonaparte, de Dumnezei și alți sfinți mai mărunți...

Rigori fasciste

De câțva timp Mussolini se trudește să instaureze la Roma o eră de modalitate cum nu s'a mai pomenit în nici un alt oraș din lume. Se pare însă că rezultatele sunt cu totul opuse țelului urmărit.

Nu numai că Ducele a luat măsurile cele mai draconice în contra tinerelor cari fac comerț cu farmecele lor dar el nu vrea să vadă, pe străzile orașului sfânt, nici o femeie după orele nouă seara. Cele întâlnite după această oră, sunt conduse fără nici un menajament la cel mai apropiat post de poliție, unde primesc o ospitalitate forțată pentru tot restul nopții. Este oare din cauza acestor rigori împotriva sexului slab că ultimele statistici ne aduc la cunoștință că în Italia aproape nu se mai nasc copii de sex feminin?

Bițele micuțe, te pomenesti că le e frică!

Costache Glumici

Din neajunsurile civilizației

— In urma zivitei d-lui dr. Voronov —

De-abia ne'nveseam că iarna
S'a dus departe de la noi
Și din senin, poftim! ne pică
In cap un nevisat pietroi.

Ce ne lovi în plin, prin faptul
Că ne lăsă acum de „Moși”,
Aproape fără de maimuțe;
Mijloc s'atrăgi pe curioși.

Ba ne răpi sfătuitoarii,
„Când n'ai bătrân, să-l iei cu bani”
Grăește un proverb; azi toți sunt
Intineriți cu zeci de ani.

Ispravă voronoviană
Lovind de-asemeni și'n copii,
Ne mai apând aceiași mințe
Mai fac buniicii jucării?

Deci domnul Voronov mai bine
Stătea la locu-i și acum,
Nu-aveam nici criză de maimuțe,
Nici mii de... crai bătrâni pe drum!

Câțiva proprietari de menagerii

p. conf. Timidu

— Sunteți bronzată de tot, scumpă doamnă.

— Da... dar nu depinde decât de d-ta să mă argințezi.

— De ce ai plecat din serviciu?

— Pentru că doamna imi purta rochiile în lipsa mea.

PERSPICACITATEA TITINEI

Titina Ionescu scoase brusc capșorul de sub plapumă.

— Cum Jeane, vrei să pleci fără să mă săruti?

Jean întoarse spre soția sa o față uimită:

— Dar, vezi, mon mignon, te-am sărutat adineauri... Nu pot totuși să te îmbrățișez mereu...

Svârcolindu-se printre perne, Titina gemu:

— Jeane, tu ai uitat să-mi spui ce ai făcut ieri după amiază. Ai fost în oraș?... La ce oră?... Unde?...

Resemnat, Jean ridică din umeri:

— Dar vezi, Titino, ți-am spus că nu am fost nicăeri. Gelozia ta e stupidă. De zece luni de când suntem căsătoriți, tu nu mai încetezi cu hărțuile! Unde ai fost? miroși a parfum „chat noir”... pentru ce ești așa de vesel? de ce ți-ai pus cravata verde?

Mă plictisești peste măsură cu întrebările astea ridicole; știi destul de bine cât te iubesc și că nu te voi înșela nici odată. Nu-ți mai pierde timpul pândindu-mi gesturile și faptele, fiindcă îți obosești degoaba draguțul tău capșor.

La rândul ei, Titina ridică din umeri. Ea cunoștea destul de bine fidelitatea bărbaților...

Odată toaleta terminată, Jean începu să se îmbrace. Deodată el se îndreptă spre armoarul cu oglindă și începu să scotocească.

— Ce cauți acolo, moncheri?

— O pereche de ciorapi...

Sprâncenele pensate ale Titinei se înălțară spre măcănișul părului.

— Ciorapi!... doar nu vei îmbrăca în fiecare zi o altă pereche; dealba eri i-ai schimbat...

Jean se întoarse furios:

— Mi s'au rupt, uite-te vezi gaura asta...

Titina a sărit din pat. Invăluită în cămașa lungă de moarte, ea examina ză îndelung ciorapul, apoi îl întinde secului ei:

— N-are nici o importanță, îl poți pune și așa. Iar dacă te gândești să te vezi cu vre-o prietenă, poate renunți din cauza ciorapului.

Ce gelozie! imposibil să discuți cu o asemenea femeie.

Furios, Jean își pune ciorapii sub ochii batjocoritori ai Titinei.

Ziua a trecut fără nici un incident.

După masa de seara, Titina cânta la pian ultimele tangouri lansate. Jean ascultă desemnat fumând și reflectând asupra caracterului bizar al femeilor.

În dormitor, Titina prima desbrăcată, se vâra repede sub plapumă. Sezând într-un fotoliu, Jean își scoate lent ciorapii.

— Ce ai făcut, mon cheri, azi după amiază?

Jean suspină. Iarăși începe cu scenele.

— Nu m'am mișcat dela birou; tu ești așa de bună când vrei, doar nu-mi vei face iar o scenă...

Titina se încăpățânează.

— Adevărat că nu ai fost nicăeri? Scoțându-și pantoful, Jean îi întinde piciorul.

Din ciorapul rupt, un deget ese afa-
ră irespectuos.

— Ești mulțumită Titino? Vezi că
nu mi-am schimbat ciorapii spre a
merge la vre-c amantă imaginară...

Dar spre marea sa, stupefacție, Ti-
tina scoate un țipăt ascuțit și se re-
pede la el trăgându-i două perechi de
palme magistrale.

Apoi urlă:

— Mizerabile, banditule, nemerni-
cule!... Tu mă înșeli!... și mai ai în-
drăsneala să-mi spui că ai stat toată
ziua la birou... Imbecilule! ai uitat că
ciorapul rupt îl aveai azi dimineață
în piciorul stâng... dar acum este în
cel drept...

Trad. de Ionel Trif

ROMEO & JULIETA

— Parafrază modernă —

*În parcul plin de tuberoze,
Lalele și miozotis,
Idilele se înfiripă
Pe aripi fragede de vis.*

*Povestea ncepe monotonă
Cu clasicul „a fost odată”
Eroi sunt eterni și dânsii:
Un flăcăiandru și o fată.*

*El e student, iar ea modistă,
El are douăzeci de ani,
Iar ea, și-a început deunăzi
Ucenicia pe Lipscași.*

*Se strâng cu patimă în brațe
Și își împărtășesc elanu'
Căci „dragostea e lucru mare”
Cum zice domnul Topârceanu.*

*Deodată însă ea, privindu-l
Cu ochii ei cei îngerești,
Rostește galeșă, candidă:
— Acuma... simt... că mă iubești!...*

*Dar el grăbit e să dezmință
Gândul acesta, cam nebun:
— Nu trebuie să-ți fie frică.
E tabachera cu tutun!*

Valeriu Urzică

— Un ou aurit! Mizerabilo, m'ai înșe-
lat cu cocoșul aurit de pe casă!...

— Didi s'a dus la doctorul X... să-și facă o radioscopie.
— Ei!? Omul acesta o să se poată lăuda că e primul care a văzut lim-
pede în ea.

PAUL REBOUX

DUELUL

Principală preocupare a martorilor
trebuie să fie de a împiedeca pe clien-
ții lor respectivi să cadă în ridicul
sau să devină odioși. Deaceia notez
mai jos câteva modele de procese ver-
bale cari pot fi decupate și păstrate
în arhive, pentru cazul când pot fi
trebuincioase.

Căci un martor care nu aranjează
o afacere de onoare, este dotat cu o
stupiditate egală cu prăpăstiile la
cari se gândea Pascal.

Dacă clientul a trimis o scrisoare
injurioasă, iată procesul verbal de ri-
goare:

Mai jos semnații B... și C... repre-
zentând pe d. A... și X... și Y... repre-
zentând pe d. Z..., ne-am reunit la (ur-
mează data) cu privire la diferendul
care există între clienții noștri.

După un studiu atent al faptelor și
după producerea reciprocă a explica-
țiunilor celor mai complete, cei patru
martori au recunoscut existența unei
neînțelegeri.

Martorii d-lui A... au declarat că
clientul Ion n'a avut niciodată inten-
ții ofensatoare față de d. Z.

Martorii d-lui Z... au declarat la rân-
dul lor că scrisoarea clientului lor, ne

având alt motiv decât atitudinea d-lui
A... trebuie considerată ca nulă și nea-
venită.

În asemenea condițiuni, incidentul
este irevocabil închis.

*

Dacă unul din clienți a înjuriat
în public, a palmuit sau bruscăt, afa-
cerea se tratează astfel:

D. V. P... socotindu-se ofensat de
termenii injurioși în care i s'a adre-
sat d. R. C... a însărcinat pe d-nii X...
și Y... să pretindă d-lui R. C... scuze
sau reparație pe calea armelor.

D. R. C... a cerut d-lor A... și Z...
să-i servească ca martori.

Martorii d-lui R. C... au admis că
termenii întrebuițați nu pot întru
nimic să atingă onorabilitatea d-lui
P. V...

Martorii d-lui P. V... au recunoscut
că origina diferendului este de ordin
strict profesional (sau privat).

*

Dacă, însăfârșit, unul din clienți a
publicat un articol injurios împotriva
cuiva, se drează următorul proces
verbal:

Inainte de orice discuțiune, martorii d-lui M. C... au ținut în mod spontan să declare că clientul lor socotește că n'a depășit cu nimic dreptul său de critic sau cronicar, asupra unei opere și că își menține întru totul termenii articolului său, fără să se gândească un moment să prejudicieze onorabilitatea sau probitatea literară a d-lui X....

In consecință, cei patru martori, de comun acord, au decis că incidentul nu trebuie să aibă nici o urmare.

Dacă cei patru martori nu isbutesc să se pună de acord printr'unul din procedeele de mai sus, trebuie ridicați cu o trăsură celulară și duși la Văcărești, pentru complicitate la un eventual asasinat.

Sau: transportați cu o trăsură sanitară la Mărcuța și internați la secția nebunilor primejdioși.

Noroc cu carul

*S'a îmbrăcat în verde 'ntreaga fire
Și iar e cer senin și iar căldură,
De-acum adio foc ce luai pe lemne
La mulți chiar bucățica de la gură.*

*Imbrăcămintea groasă și șosonii
Se odihnesc în umbră și unghere,
Puțină naftalină fiind partea
De cheltuială care se mai cere.*

*E iarăș Primăvară, viață nouă,
In dar adusă pururi de natură,
Ceva poate pierdut în cursul vremii,
Când daru-ar fi constatat în pre-o făptură*

*De oare-ce fatal pe mâini de doctori,
Iubita Primăvară de 'ncăpea,
Cu siguranță că de multă vreme
S'ar fi trezit Pământul fără de ea.*

Iorgu

— Înțelegi acum, tinere, ce înseamnă căsătoria?

STATISTICA

Jean Macro are pasiunea statistice.

Dar, să ne înțelegem...

Nu este unul din acei statisticieni ridiculi, cari își pierd vremea calculând numărul tichetelor de tramvai consumate într'un an de zile pe linia 16.

Nu, Jean Macro aplică această știință vieții practice și numai în beneficiul intereselor sale personale.

Vreți un exemplu?

Nu.

Ei bine, vi-l voi da totuși pentru că vă desvăț de obiceiul de a proceda întodeauna așa cum vă tace capul.

Așa dar, iată despre ce este vorba:

Jean Macro a făcut deunăzi cunoștința unei stele dela teatrul „Eldorado”.

Această talentată și frumoasă stea se numește...

Să fim discreți... Deci, tăcere!

E destul să arătăm că Jean Macro a făcut divele unele propuneri.

— Cât crezi d-ta, stimată doamnă, i-a zis el, că trebuie să-ți pună un

admirator sincer la dispoziție pentru ca să-și asigure exclusivitatea farmecelor d-tale?

— O sută de mii de lei pe an, i-a răspuns diva.

— O sută de mii de lei pe an? E prea puțin!

În fața unui astfel de răspuns, frumoasa actriță a rămas pe gânduri.

Și reflectând, și-a zis: — De data asta am pus mâna pe un protector serios.

Dar Jean Macro a reluat firul discuției:

— În ceea ce mă privește, ofer ca o justă remunerare a serviciilor d-tale, suma de lei o sută trei mii, șase sute optzeci pe an.

— Cât?

— O sută trei mii, șase sute optzeci de lei.

— Pentru această cifră bizară?

— Pentru că, frumoasa mea, o sută trei mii, șase sute optzeci de lei pe an fac opt mii, șase sute patruzeci de lei pe lună.

— Ei și?

— Ei bine, știi d-ta ce reprezintă acești opt mii șase sute patruzeci de lei, ținând seamă că unele luni au 30 iar altele 31 de zile?

— Nu!

— Acești opt mii, șase sute patruzeci de lei, reprezintă o alocație de două sute optzeci și opt de lei pe zi.

— Două sute optzeci și opt de lei pe zi?

— Da.

— Și dacă ținem seamă că acești două sute optzeci și opt de lei pe zi îți dă dreptul să cheltuești șase lei pe oră...

— Șase lei pe oră?

— Însemnează că pe minut îți revine suma de douăzeci de bani.

— Bravo! Așa dar îmi dai douăzeci de bani pe minut?

— Nici mai mult, nici mai puțin. Și dacă mi-am permis să te plictisesc cu această statistică lungă și insipidă, am făcut-o pentru motivul că, având în momentul de față disponibilă suma de trei lei, sunt gata să i-o ofer în schimbul unei convorbiri intime de un sfert de oră cu d-ta, potrivit condițiilor extrem de avantajoase pe cari ți le-am expus.

— Mărturisește că mă înșeli!

— Păi dacă mărturisesc, însemnează că nu te mai înșel.

*

Bărbierul. — Barba, părul?..

Clientul disperat. — Nu! Beregata!..

*

— Ai dat afară pe doică?

— Da, închipuește-ți... era o stricăță... Am aflat că a avut un copil!

*

— Ia ascultă domnule, ai de gând să mă pipăi mult?

— Nu... Mă dau jos la prima stație.

*

— Marișo! Am pierdut cheia dela biurou. Adu-mi legătura cu chei.

— Degeaba conașule! Nu se potrivește niciuna!

*

— Am venit să vă rog să-mi dați ceva de lucru.

— În epoca aceasta nu prea avem de lucru.

— Păi, nici eu nu prea muncesc mult.

*

Tatăl. — Ascultă Puiule, tu care ești tare în științe naturale, să-mi spui dela care animal e blana mamei tale.

Puiu. — Dela prietenul tău Victor.

Galeria marilor bufoni

Marco Grodenigo

Marco Grodenigo a fost caraghiosul lui Canis de la Scala din Verona.

În anul 1290, poetul Dante Alighieri se afla la curtea lui Canis unde se găsea și bufonul Grodenigo, pe care Dante îl trata cu dispreț.

Într-una din zile, bufonul îi zise:

— Cum se face că tu, Dante Alighieri, ai rămas sărac, când ești socotit așa de învățat? Eu, un bufon, sunt bogat.

Și Dante îi răspunse cu amărăciune:

— Dacă aș găsi și eu ca tine un stăpân cu moravuri și cugetare la fel cu ale mele, aș fi bogat!

— Se poate; dar decât poet cu burta goală, mai bine bufon și cu ea plină.

— Generațiile viitoare, ripostă poetul, vor pomeni de Dante mai cu smerenie de cât de Marco.

— Poate se va găsi vreun nebun care să pomenească și de Marco, cu toate că eu nu doresc ca tine veacuri de trai în istorie, ci zile fericite pe pământ.

Lips

O țară amică propunând lui Filip să primească pe evrei, acesta întrebă pe Lips.

— Ce zici Lips? Să primim pe evrei în țară?

— Furește că da!

— De ce?

— Fiindcă atunci o să avem toate religiile, afară de una.

— Care?

— Cea creștinească.

Cip

Cip—alias Caton Baldovin—a fost măscăriciul lui Ludovic de Savoia.

S'a născut la 1401 în împrejurimile Romei și a răposat la 1465 în insula Cipru.

La 1438, când Cip avea 37 de ani, Ludovic se amuza mult făcând exerciții cu spada. Era un spadasin fără rival. La rândul-i, bufonul se lăuda că și el mănucște spada minunat.

— Dar nu poți face plăgi mari, îi zise Ludovic.

— Ba da! Eu fac o rană la brațul unui om, adâncă cât spada—sau floreta.

Și pariară.

Bufonul desenă pe pământul ud un chip de om cu brațul întins și infipse în brațul acestuia floreta până în gardă.

Uimit și păcălit Ludovic rămase perplex.

— Ei cum ți se pare?

— Că ești un prost!

— Nu cred.

— Ai să te convingi! Spune-mi de ce soarele și luna nu apar ambii odată. Dacă răspunzi, ai câștigat.

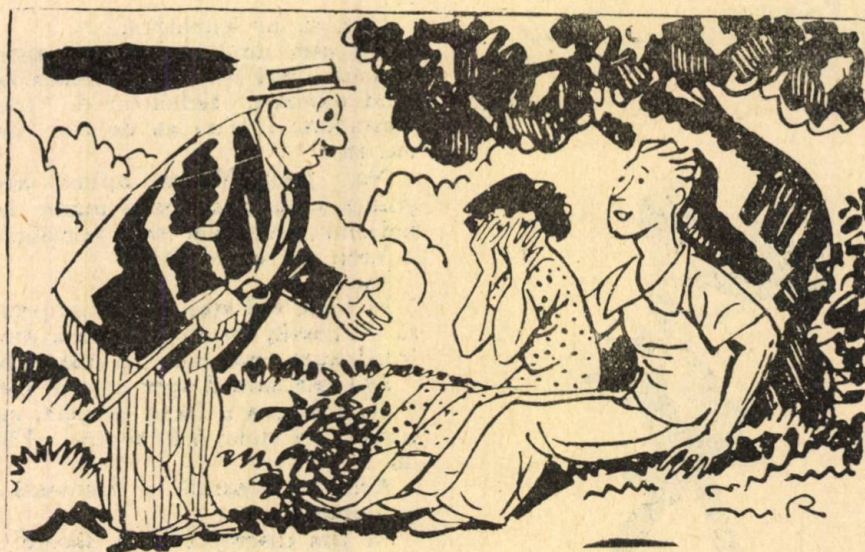
— Pentrucă este mult mai bine uneori să pui întrebări de cât să răspunzi.

— ? !..

Bob

A fost bufonul împăratului Rudolf al II-lea. Era de o cultură superioară, de statură pipernicită, dar mânca fără măsură. Pentru aceasta era supranumit „Bob cel înfometat”.

La 1581 se prezentă împăratului ma-

— Înainte de a face asemenea neghiobii, ar trebui să te gândești. Nu 'ți rămâne acum decât să te însori cu fiica mea.

— Acum a sosit momentul să mă mai gândesc...

rele technician Hans Schlatheim din Augsburg, care îi înmână o galera mică automată (corabia lunguiață cu pânze și lopeți) construită special pentru împărat.

Rudolf, bucuros din cale afară, încercă invențiunea lui Schlatheim în baia sa și bătu din palme ca un copil când văzu că mica galera navighează singură cu ajutorul lopeților.

Desfătat și fascinat de invenție, împăratul opri la dejun pe Hans. Tot timpul mesei, Rudolf nu-i vorbi decât despre invenție.

Către finele mesei Bob se adresa lui Hans:

— Asta — și-i arată galera — este cea mai mare prostie pe care ai făcut-o în viață, totuși nu e așa de mare ca aceea pe care o mai poți face de aci înainte.

Marc

Marc era la curtea lui Carol de Anjou.

În ajunul pornirii ofensivei lui Anjou contra Arles-ului, oraș în sudul Franței, Carol își întreabă bufonul:

— Ce zici Marc, voi avea norocul să cuceresc Arles-ul?

— Norocul prostului e mare.

Spusele lui Marc se adevărară: Arles-ul a fost ocupat.

La vre-o câteva zile însă de la ocuparea orașului se organizează un complot în contra lui Carol de Anjou, complot care, descoperit, aduse în cele din urmă în fața ghilotinei pe conspiratori.

Gurile rele și clevetitoare șopăiră lui Carol că și bufonul său ar fi printre conspiratori.

Marc neavând cu ce desminți verșunea, sui treptele eșafodului.

— Curaj, Marc! îi spuse călăul. Acum plătește-ți datoria față de poporul lui Carol de Anjou, fii solvabil.

— Ascultă călăule, n'ai putea să mă declari falit?

Apoi capul îi sbură.

Klaus von Raustaltt

Klaus von Raustaltt fusese mai nainte un simplu păstor, dar de o inteligență vie. Era cutezător, spiritual și șiret ca o vulpe. Spunea adevăruri cari din gura altuia nu ar fi fost tolerate.

Odată un negustor veni la curtea lui Ioan Apostatul în Saxonia să ofere acestuia niște pietre scumpe spre cumpărare.

— Klaus, cam cât crezi că valoarea acestor pietre?

— Atât cât poate să dea pe ele un nebun bogat.

Altă dată un senior de la curte voind să-l tachineze îi zise:

— Tu trebuie să fii frate cu dracul. Prea știi multe! Ia spune-mi ce face el acolo în Iad? Sunt curios.

— Vezi, Anton, pe cei ce m'au servit credincios, i-am împăiat când au murit.

— Conașule, sunteți prea bun!

— Nu știu, dar să nu fii curios, că o să-l vezi tu ce face atunci când te-o lua.

Prat

După moartea bufonului Tion, Ludovic XIII luă la curtea sa pe Prat. Ludovic cu câțiva din sulita sa privea Capitoliul, fala orașului Toulouse.

— Ce zici Prat, de acest Capitoliu — întreabă Ludovic.

— Fațada are un aspect impunător, dar văd un cusur.

— Că e prea încărcată?

— Nu.

— Dar?

— Că odată tot se va măru.

După ocolul exteriorului, Ludovic intră cu suita să viziteze interiorul Capitoliului.

Se aflau într-o sală mare din centrul clădirii în care să găseau busturile amenilor celebri din Toulouse. Această sală se numea sala iluștrilor.

— Cum se numește sala aceasta? — întreabă Prat.

— Sala iluștrilor, îi răspunde Ludovic.

— Mai trebuie adăugat ceva.

— Ce?

— Un cuvânt ca să-i zicem...

— Cum?

— Sala iluștrilor nebuni.

Trad. de M. Gh. Mar.

Deosebire

Constatări cu privire la răutăciosul articol „Panseluța edilitară” al fostului primar general D. Dobrescu.

Primarul actual preferă
Cum vedem „Panseluțele”,
Pe când primarului Dobrescu
Ii plăceau „părăluțele”!

Clupac

Max și Alex Fischer

Campanie electorală

Rămăseserăm în Valenciennes vre-o câțiva inși, cari nu eram încă afiliați nici unei grupări.

La vederea unei monezi belgiene și la citirea devisei sale: „Unirea face puterea”, mi-am dat seama cât de anormală este această situație. M’am hotărât să expun părerile mele asupra acestui subiect, odată ajuns la cafeneaua Comerțului, unde Meyer, Dupont, Hartman și alți patru prieteni ai mei, mă așteptau în fiecare zi, la orele 5 ip. m.

Căzurăm repede de acord. Trebuia neapărat să înființăm un club, căci adunându-ne în fiecare zi la cafenea, riscam să trecem drept alcoolici, pe când altfel, reuniunile noastre ar face pe toată lumea să creadă că desbatem chestiuni cu atât mai importante, cu cât ar rămâne secrete pentru toți locuitorii din Valenciennes.

Dupont care e gras propuse înființarea „Clubului oamenilor grași”, Hartman care e slab, ceru înființarea „Asociației oamenilor slabi”. Lucrurile erau gata să se complice pentru că Meyer — care nu era nici slab și nici gras — preconiză fondarea unui „Cerc al oamenilor de constituție normală”.

Luai cuvântul.

— Domnilor, pentru ca o atare societate să prezinte garanții de valabilitate, trebuie neapărat ca membrii cari o constituiesc să fie de aceeași părere cel puțin asupra unui punct. Dacă am fi toți grași, propunerea amicului nostru Dupont ar merita atenția noastră. Dacă am fi slabi, proiectul amicului nostru Hartman ar fi demn de sufragiile noastre... Avem însă toți, cu toate divergențele de sentimente, o opinie comună: ne place berea.

— Bine, dar nu putem pune bazele unei societăți a „Băutorilor de bere”, remarcă Louis Grevy.

— Am prevăzut această obiecțiune. Deaceia, vă voi propune înființarea C. R. D. V.-ului. (Cercul Republicanilor din Valenciennes). Vom înscrie în fruntea statutelor noastre următorul articol unic:

Articol Unic.

„Membrii cercului republicanilor din Valenciennes se vor întruni în fiecare seară, la cafeneaua Comerțului și vor consuma unul sau mai multe pahare de bere”.

C. R. D. V.-ul se născuse. Nu rămânea de cât să alegem un prezident, — sau mai bine zis să fiu ales prezident.

Imi dădeam perfect de bine seama de responsabilitățile unei astfel de funcțiuni. Sinceritatea mă îndeamnă însă, să mărturisesc că dacă am desfășurat un atât de conștiincios spirit de organizare, apoi, am făcut-o cu speranța că voi putea tipări pe cărțile mele de vizită, sub:

J. Joliboy
Pălărier

titlu de:

Președinte al C. R. D. V.

Sâmbătă, la cafeneaua Comerțului, invitai pe amicii mei să vină seara la mine acasă, pentru ca să votăm.

Pregătii opt foi mari de hârtie albă. Apoi, pentru ca să simplific treaba, mă gândii să scriu în prealabil, numele meu pe alte opt hârtii identice, dar am renunțat imediat, dintr’un sentiment de discreție exagerată, la această inițiativă.

La orele unsprezece, s’a procedat la despoierea scrutinului.

Amicii mei m’au însărcinat pe mine cu această indeletnicire. Mare mi-a fost mirarea, când scosei din urnă opt nume diferite.

— Cred, spuse Hartman roșind până la urechi, că fiecare a votat pentru vecinul său.

Nu mă dădui bătut. Deabia în momentul când îți scapă o situație, vezi bine avantajile pe care le-ai pierdut.

Trebuia să fiu ales cu orice preț.

Invitai la masă, pentru a doua zi la prânz pe Hartman. Îl rugai pe Meyer să ia masa cu mine a doua zi seara. Îi oferii lui Louis Grevy o pălărie nouă nouă, care îi plăcea și îi șoptii la ureche lui Dupont că oamenii slabi îmi inspiră un desgust profund. După cât mi-aduc aminte, am făcut o mărturisire contrară lui

Hartman. Într’un cuvânt, începui o campanie electorală foarte serioasă. Îi făcui pe amicii mei să se certe între ei și ședințele noastre de la cafeneaua Comerțului se resimțiră din cauza asta. Candidatura mea începu să realizeze adevărate progrese.

Până Miercuri, când acești domni, trebuiau să ia masa la mine, obținusem dela fiecare în parte făgăduiala că-mi va da votul.

Scrutinul devenea astfel o simplă formalitate.

— Domnilor, vă rog foarte mult să nu vă votați fiecare pe sine, recomandă Grevy.

Se auziră protestări. Nici unul din noi nu era capabil de așa ceva. Votul începu. Urna de data aceasta fu o pălărie tare. Momentul era solemn.

Păstrai cu toate acestea, calmul pe care ți-l dă siguranța unei victorii. Singur Hartman ar fi putut fi pentru mine un concurent primejdios, dar programul meu electoral se dovedi superior.

Luai urna cu amândouă mâinile; începui să extrag buletinele. Edgar Meyer făcea oficiul de grefier.

Scrutinul dela 11 Decembrie pentru alegerea unui prezident

Numărul votanților : 8

Joliboy	4 voturi
Hartman	1 vot
Dupont	1 vot
Meyer	1 vot
Vot nul	1 vot

Buletinul alb era al meu. Obținusem patru voturi. Majoritatea absolută era însă cinci voturi. Îmi păru rău aproape că m’am abținut.

Mă aflu totuși într’o foarte bună postură. Convinsei pe amicii mei să procedeze imediat la un al treilea tur de scrutin. Plecai să aduc alte opt foi de hârtie. La întoarcere spusei cu prudență.

— Nimeni să nu voteze pentru sine. Dacă cineva calcă această dispoziție va fi considerat demisionat.

Această moțiune fu acceptată cu aclamații.

Notai, prefăcându-mi cu băgare de seamă scrisul „Joliboy” — numele meu — pe unul din buletine. Împreună cu celelalte patru voturi pe cari le

(Continuare în pag. 10-a)

ALT INȚELES....

— Pentru viitorul meu turneu, mi-ar trebui interpreți buni.
— Dar cum! n'o să joci în românește?...

(Parisiana)

căpătasem la turul precedent, eram sigur de succes.

Plin de modestie, rugai pe Hartman să despoaie scrutinul.

Rând pe rând acesta anunță Joliboy, 1 vot Joliboy, 2 voturi Joliboy, 3 voturi... 4 voturi... 6 voturi... 7 voturi.

Ridicai mâna în sus. Cel de-al optulea vot nu mă mai interesa și mă felicitam în parte de buna idee pe care am avut-o.

Hartman făcu o pauză, apoi desfăcu ultima foaie de hârtie și proclamă:

— Joliboy... opt voturi!

— Ales! strigai eu.

— Nu, răspunse Hartman, demisionat. Nu suntem de cât opt membri și sunt opt buletine cu numele d-tale. Este evident, că ai votat cu propriul d-tale nume. Ești, prin urmare demisionat.

Și adăogă:

— Imi pun candidatura.

În prezent, sunt singurul om din Valenciennes care nu face parte din nici un club. Dacă vreodată voi fi fondat vreunul, sunt sigur că de data acesta voi fi ales președinte.

Intâmplări din Capitală

Hoțul

Era acum un an, vara. O căldură grozavă. Tramvaiul tocmai era să pornească din stația Mătășari (tramvaiul 14), când se sui în fugă o tânără doamnă, și se așeză suflând din greu, pe scaun, alături de un tip scund, cam prost îmbrăcat, (eu eram). Tramvaiul porni.

Tânăra doamnă scoase „Universul” și începu să citească.

Tramvaiul mai făcu câteva stații, când doamna își aruncă ochii spre tip (adică spre mine) și văzu că era foarte turburat și că se uita țintă la unul din buzunarele ei.

Îi veni o bănuială: să fie vre-un hoț de buzunare? Avea în buzunar vre-o 500 lei!

În acelaș moment, hoțul (tot eu eram) se uită atent împrejur ca și cum ar fi vrut să se ncredințeze că nu-l putea vedea nimeni, se apropie mai mult de damă și întinse mâna spre buzunar.

Tânăra femeie sări în sus, puse mâna la buzunar și întrebă răstit:

— Ce vrei, domnule?

— Scuzați, doamnă, zisei eu, zămbind silit. Îmi pare rău că v'am speriat, dar mă dau jos la liceul Lazăr și de la Mătășari stați pe pălăria mea.

Doamna se roși și ceru entare.

Din fericire, pălăria mea era moale.

Alex. Munteanu

Larmă ghimpoacă

CONGRESUL SOACRELOR

Citim într'un ziar de dimineață:

„La un congres al soacrelor care a avut loc în localitatea Ancarila din Texas, s'au luat hotărâri importante, fără însă să se specifice anume ce”.

Aceste câteva rânduri conțin o amenințare pe care orice bărbat înșurat o va înțelege ușor.

Noi credem că un congres al gineurilor nu ar fi de prisos.

SE BATE!

Ziarele ne aduc știrea că profesorul de muzică Chirvasie, dela liceul de băieți Diaconovici din Timișoara, a bătut atât de rău pe elevul Sorin Birescu, încât copilul a avut o criză nervoasă.

Iată un profesor de muzică lipsit de... tact. Pentru că înțelegem să-și

facă exercițiile ritmice pe spinarea soacrei d-sale de pildă, dar nu pe a copiilor altora.

S'A INFIINȚAT UN NOU PARTID POLITIC

Dar nu la noi ci în Cuba.

Totuși, cu mutările de Sf. Gheorghe, noutatea nu e lipsită de interes pentru... d. Ioan Petrovici, cunoscutul as al aviației noastre politice.

UNELTELE POETULUI

D. Camil Baltazar anunță apariția unui volum de poeme intitulat „Întoarcerea poetului la uneltele sale”.

La care unelte se referă autorul „Flautelor de mătase”?

Pentru că noi știm că nu de mult,

— Ce e tatăl tău?

— Pictor.

— Numai pictor? Al meu e pictor de firme!

d-sa deschisese un salon de „Ras, tuns și frezat”.

STIH ADORMITOR

Poetul George A. Petre este de o severitate excesivă cu propriile sale opere.

Astfel, d-sa publicând într-un număr recent al ziarului „Credința” o poezie, a intitulat-o „Stih adormitor”.

Protestăm !...

Căci în ceea ce ne privește, am simțit citind aceste versuri o toropeală vecină cu somnul, dar... nu am adormit.

Poate că mai multe „stihuri” asemănătoare și-ar face efectul dorit.

CALAMBUR

„Calamburul este geniul prostului” spunea cineva deunăzi și ne înscriem contra acestei afirmațiuni gratuite. Sunt destui oameni deștepți cari îl profesează cu dezinvoltură și cu... succes.

E cazul confratelui S. M. Russu care discutând recentele și deplorabilele evenimente din ultimul timp, a declarat într-un grup de prieteni:

— Ne-am umplut de Precupseală!

ULTIMA

Primăria sectorului I (Galben), pe timpul bulibășiei d-lui Garabet Aslan, a cumpărat dela soc. „Art. Construction Company” din Londra, 58 de clasoare, pe prețul de un milion cinci sute treizeci mii lei, cu toate că oficiul central de licitații se pronunțase împotriva acestei cumpărări.

Această nouă potlogărie este cunoscută sub numele de „Afacerea clasoarelor”.

După obiceiul pământului, afacerea se va... clasa. Căci clasoare avem, slavă Domnului! berechet.

VORONOFF

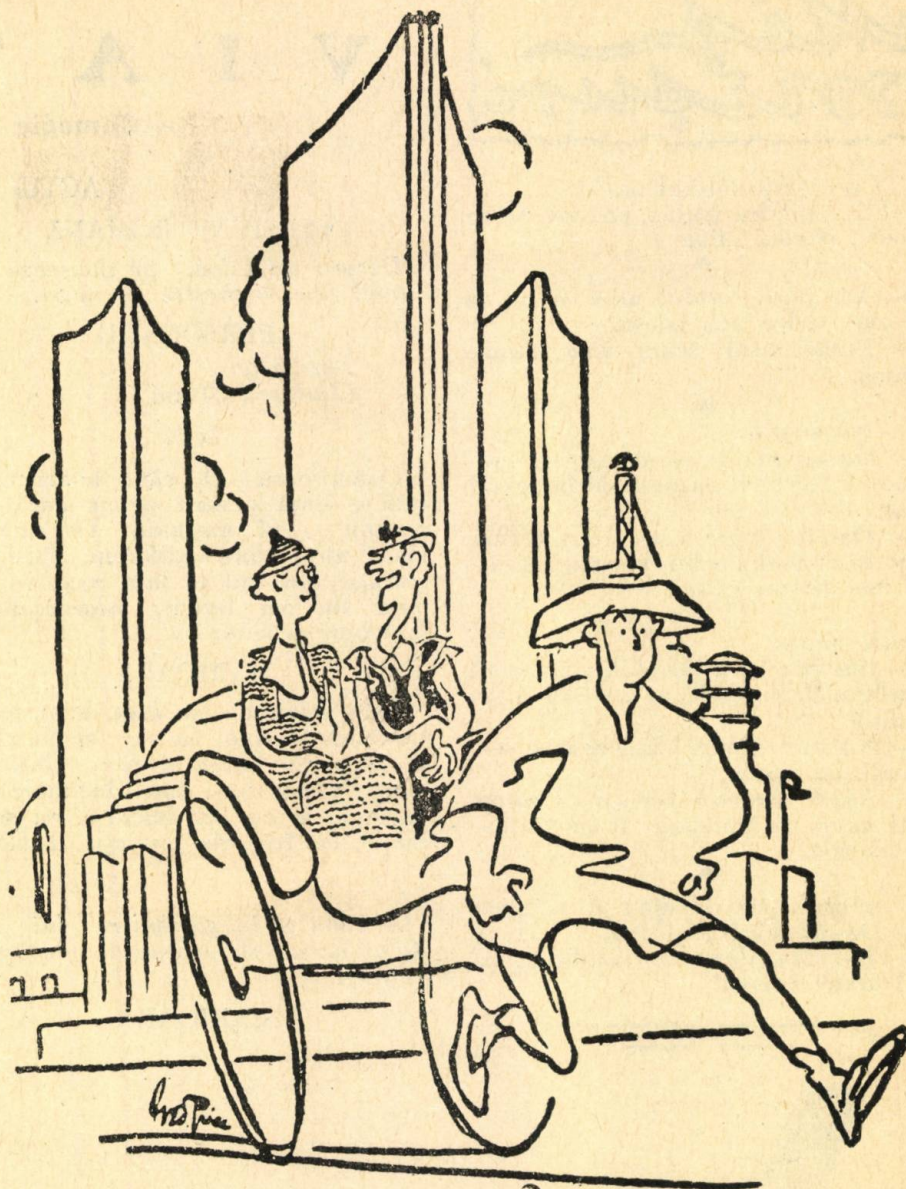
Vizita marelui descoperitor al reințineririi prin grefa animală, va avea ca efect imediat o scădere a efectivului de maimuțe din câmpul Moșilor și o recrudescență de maimuțări se-nile pe străzile Capitalei.

— Voronoff ! Of !

AUTORII MORALI

Dela tribunele Camerii și Senatului s-au ridicat vehemente proteste împotriva acelor cari otrăvesc sufletul tinerelor generații, cu o așa zisă literatură, unde crima este aureolată ro-

— Pariasem cu bărbatul meu că am să mor înaintea lui și închipuește-ți necaz pe mine : am pierdut pariul !...

mantic, iar criminalul prezentat în ipostază de erou.

Opinia publică s'a raliat cu o unanimitate impresionantă indignării Parlamentului. Unii librari au retras din vitrină volumele de literatură criminalistică.

Numai d. Marton Hertz, editorul celor „Cincisprezece lei” nu vrea să înceteze

Părerea noastră este că ar trebui să i se închidă menageria. Și cât mai curând !

Omul cu foarfeca

MAHALAUA

IN AȘTEPTARE

Cu mukul de țigare'n colțul gurei,
Iar șapca aruncată pe-o sprânceană
Așteaptă'n colț și el o Cosânzeană...
(Doar bate inima și secături).

E ora 8, și îl mănâncă-o geană.
Scurtuțu' spârlă'n creștetul bordurei...
Și îl înțeapă sfârcul băătăurei
Semn că-l înșeală-a lui concetățeană

Un „scârlionț” în fine se arată
Acum să știți că ese deochiată...
O palmă de i-ar da, și o turtește.

Stau șmecherii să vadă panorama...
Sergentul fugă să nu vadă drama.

Eroul însă fericit zâmbește.

T. Sandiny

— Ce-ți scrie iubitul tău?
— Eh!... nimica toată... că vrea să se omoare pentru mine!

— Am jurat soțului meu că nu te voi mai vedea nici odată.

— Atunci, astă seară, vom stinge lumina.

La comisariat.

— Dumnealui te recunoaște și pretinde că l'ai lovit cu pumnul în ochiul stâng.

— Da, îmi pare rău... că nu l'am lovit în amândoi ochii, pentru că să nu mă mai poată recunoaște.

Între pecini.

— Îmi pare rău d-le Ghimpeșu că găinile mele ți-au făcut stricăciuni în grădină.

— Nu face nimic. Câinele meu le-a omorât pe toate.

— Așa? Bravo? Tocmai venisem să-ți spun că adineauri ți-am împușcat câinele.

— Sunt disperat! Vreau să mă sinucid! Dă-mi revolverul tău!

— Ți-l dau, dar cu o condiție... Să mi-l aduci înapoi!

— N'ai ce spune. Are ștofă!
— Da, dar bună numai pentru căpșală.

V I A T A (Life)

— Comedie eternă în trei acte —

ACTUL I. — (First act)

VERSIUNE ROMANĂ

Decor: un salon. Se dansează în ritmul unei orchestre de negri.

PERSONAGII

Ion 25 ani

Marioara 20 ani

ION

Domnișoară! De când te-am văzut întâiaș dată pentru prima oară, am pierdut uzul rațiunii. Te iubesc! Dacă nu-ți sunt indiferent, dacă declarația mea nu te lasă rece, fă din mine un om fericit, acordându-mi foxtrotul următor!

MARIOARA

Vai! Domnule, nu sunt domnișoară. Domnul de colo, cu cioc și cu ghetă de lac, este bărbatul meu. Dar, deoarece vârsta nu-i mai îngăduie să danseze, accept cu bucurie, cu satisfacție, cu frenezie invitația d-tale!...

ACTUL II. — (act second)

A doua zi în garsoniera lui Ion. Actul acesta se petrece în întineric complet.

MARIOARA

.....

ACTUL III

Acelaș decor

ION

Amintirea momentelor petrecute lângă tine, vor rămâne veșnic intipărite în inima mea. Spune-mi că nu regreti nimic. Spune-mi că buzele tale însetate s'au răcorit în cupa îmbătătoare a dragostei noastre. Spune-mi că mă iubești și că vei fi a mea până la moarte.

MARIOARA

Te iubesc și sunt a ta până la moarte. Voi reveni în fiecare zi cu inima bătând de fericire. Înainte de a pleca, soarbe-mi sufletul cu o sărutare.

Cortina

Literatură comparată

V I A T A (Life)

— Comedie eternă în trei acte —

ACTUL I. — (First act)

VERSIUNE ENGLEZA

Scenery. Drawing-room Jazz-band.

CHARACTERS

John Twenty-Three

Mary Thirty

JOHN

.....

— Dance?

MARY

.....

— Sure!

ACTUL II. — (act second)

The following morning. Complete darkness.

MARY

— John, how can you?

(*Ionel, astâmpără-te!*)

Wuld never have thought you cold act like this.

(*Nu credeam că te vei purta astfel!*)

Please stop or i shall really be very cross!

(*Incetează că mă supăr!*)

If anybody should see us!

(*Să nu ne vadă cineva!*)

Please, do stop, John! Oh John!

(*Te rog sfârșește Ionel!*)

Promise you wont tell any one!

(*Făgăduiește-mi că nu vei spune nimănui nimic!*)

Oh! John! Oh! Oh! Oh!

ACTUL III

Same Scenery

JOHN

.....

— Good bye!

MARY

.....

— Good bye!

Curtain

Adaptare de V. Zlatta

Veselia“ informativă

AH! AMOREZAȚII!...

Descoperire științifică.

Domnul Jean Theo, profesor la facultatea de științe, a descoperit un foarte ingenios procedeu care permite să diminuezi și chiar, — în anumite cazuri, — să suprimi complet presiunea atmosferică.

Această minunată descoperire interesează mai ales pe muncitori cari, odată serviciul terminat, întorcându-se spre casă, mai trebuie să poarte pe umerii lor și greutatea aerului care îi obosește fără folos după munca din cursul zilei.

Vom reveni în curând cu detalii senzaționale.

Un fenomen.

Un individ anume Nicu Traian a dat erii naștere unui copil de sex masculin normal constituit. Câțiva medici au instituit o anchetă din care rezultă că numitul Nicu Traian este în realitate femeie și a fost declarată de sex masculin din cauza unei erori de înregistrare.

Încă un triumf al medicinei române!

Acrobație periculoasă

O pereche de tineri căsătoriți, domnul și doamna Ionescu, pentru a numi altfel, vrând să participe la bucuriile dragostei pe o scară mai înaltă, au fost cuprinși de amețeală căzând din al șaptelea cer pe covorașul dela picioarele patului.

Sotul și tânăra sa parteneră se află în comă unde speră că vor rămâne până la sfârșitul sezonului de primăvară.

Distincție onorifică

Crucea meritului agricol a fost decernată d-lui doctor Tenia, fiindcă a putut deține, prin altoiri și răsaduri, admirabile vegetații în nasurile și gâtul clienților săi.

„Veselia“ își permite de a adresa (nu poștal!) eminentului medic expresia celor mai sincere condoleanțe.

Ecou parlamentar.

Clopotelul președintelui Camerei deputaților va fi suprimat și înlocuit printr-un pistol automat. În felul acesta, glumele și întreruperile de prost gust sunt suprimate în chip radical.

Omul-cameleon.

D. George Ronea, membru al Academiei, a prezentat zilele trecute Facultății de științe, o ființă masculină și adultă, originară din județul Ilfov, pe care a supranumit-o „omul-cameleon”. După părerea eminentului om de știință, acest individ este un fenomen rar, susceptibil de a-și schimba culoarea feței după felul

sentimentelor și a stărilor de suflet în care se află.

Astfel atunci când el este necăjit, fruntea îi devine neagră. La vederea unei femei desbricate roșește. Sub imperiul fricii se face alb, când se mânie devine stacojiu. Stupefacția îl învînește, invidia îl schimbă în verde, iar când este gelos, tenul lui poate rivaliza cu lămâia.

„Veselia“ își permite în mod respectuos să spună acestui savant că fenomenul său este departe de a fi unic și că pe glob există milioane de ființe omenesti cari sunt absolut asemănătoare, în privința schimburilor de culori, cu „omul-cameleon”.

...Dați dracului și savantul și noi!..

Firt

Arborele. — Nostim! Acum o să mă doară pe mine inima!

Voiajul la Roma

David Goldentahl, bancherul,
Înșelat de aparență
Și de-asigurări perfide,
A comis o imprudență.

Și anume: mai deunăzi
Fără gir împrumutat-a
Cinci sute de miișoare
Unui june de bani gata.

La scadență debitorul
A plecat să-și plimbe „goma”
Undeva 'n străinătate...
Sau și mai exact: la Roma.

David Goldentahl, bancherul,
I-a zis hoț, i-a zis mișel
Și la urmă-a luat trenul
Și-a pornit-o după el.

Iar când a ajuns la Roma
Peste tot l'a căutat,
Dar văzând că nu-l găsește
S'a întors cum a plecat.

A ajuns în Capitală
Amărât din cale-afară
Și constată cu uimire
Că s'a dat sfoară prin țară...

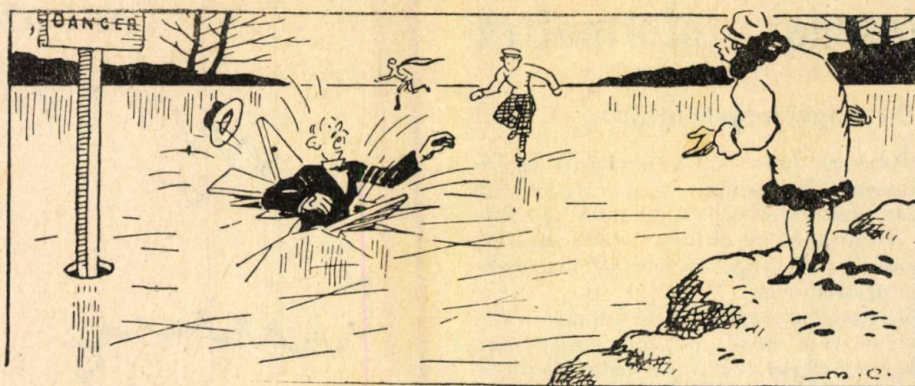
Din Lipsani pân' la Lemaître,
Dela Hale la Obor
Peste tot pătrunde faima
Lui de mare călător.

— David s'a plimbat la Roma!
— Care David? — Goldentahl!
Cam așa se comentează,
Acest fapt senzațional.

Întâlnește pretutindeni
Cunoștințe curioase,
I se cer autografe
Toată lumea îl descoase:

— Ei, văzut-ai Capitolul?
Il întreabă-un cunoscut.
— Ce capitol, măi băete,
Nici dobândă n'am văzut!

Virgiliu Slăvescu

Soția. — Pune-ți repede pălăria în cap, Alecule, ai să răcești!

Strategie feminină

O sufragerie. El răsfoiește o revistă de cuvinte încrucișate. Ea ascultă radio.

EA. — Apropos, ce spui de Operă?

EL. — Eu? Nimic. Nu vorbesc niciodată de opere.

EA. — Vreau să spun, ce ai zice dacă'm merge la Operă?

EL. — Simplu. Aș spune că nu merg.

EA. — Ești un cinic. Iată ce ești. Un cinic și nimic mai mult.

EL. — Eu cinic?!

EA. — Da, tu.

EL. — Ei bine, sunt.

EA. — Da, un cinic. Un adevărat cinic.

EL. — Am înțeles. Sunt un cinic.

EA. — A! vrei să spui că nu ești un cinic?

EL. — Ba da sunt, sunt un cinic. Dar cinismul...

EA. — Inutil, vrei să schimbi subiectul; să vorbim atunci de Operă.

EL. Bine, scumpa mea, să vorbim de Operă.

EA. — Știi, mi-ar face plăcere să mergem mâine seară la Operă.

EL. — Mâine seară? Pentru nimic în lume.

EA. — Și de ce nu?

EL. — Pentru că nu! Ajunge. Nu mai insistă.

EA. — Ce maniere sunt astea? Ești un mojić!

EL. — Eu mojić?

EA. — Da, tu!

EL. — Fie și așa. Sunt un mojić.

EA. — Da, un mojić, un mojić.

EL. — Ei bine, sunt un mojić.

EA. — A, vrei să spui că nu ești mojić?

EL. — Ba da, sunt un mojić. Dar mojićia...

EA. — Aha! acum schimbi subiectul. Te prefaci c'ai uitat de Operă?

EL. — Ai dreptate; ce ziceam?

EA. — Că vom merge mâine seară la Operă.

EL. — Ți-am mai spus odată că nu merg.

EA. — Așa? Ei bine, să nu mai vorbim de Operă. Mâine seara voi în-

vita pe Popescu cu soția și soacra lui.

EL. — Ce idee?!?

EA. — Voi invita și pe unchiul tău. Vom face puțină muzică.

EL. — Dar ce ți-a trăznit prin cap?

EA. — Voi invita apoi pe chiriașii dela etajul II. Sunt atât de drăguți.

EL. — Dar fii rațională, scumpo. Ce distracție poți avea dela această adunătură?

EA. — Eu mă voi distra foarte bine.

EL. — Eu nu.

EA. — Stai, trebuie să mai invit și pe Ioneasca.

EL. — Cucuveaua aceea bătrână? O, asta nu!

EA. — De ce nu? E atât de bună.

EL. — Scumpo, în materie de prietenie ai gusturi foarte ciudate.

EA. — Ce vrei să spui de gusturile mele?

EL. — Nimic; dar te rog nu invita pe nimeni.

EA. — Ce spui? Voi invita pe cine imi va plăcea.

EL. — Nu mă scoate din sărite: te rog nu invita pe nimeni!

EA. — Voi invita!

EL. — Nu vei invita!

EA. — Ți spun că voi invita!

EL. — Și eu îți spun că nu vreau și nu vei invita.

EA. — Vom vedea.

EL. — Ascultă, scumpa mea, nu mă provoca. Ți-am spus că mâine nu vreau pe nimeni în casa mea!

EA. — Comanzi tu, poate?

EL. — Desigur că eu! Nu vei invita pe nimeni pentru că așa vreau eu, afară de asta mâine seară nu vom fi acasă. Vom merge la Operă. am decis să mergem la Operă!

EA. — Dragul meu te cunosc: nu ești sigur în hotărârile tale.

EL. — Ți-am spus că mâine seară vom merge la Operă. Și știi că-mi țin cuvântul.

EA. — Ești ferm decise?

EL. — Da!

EA. — Atunci am făcut bine c'am reținut pentru mâine seară două fotolii la Operă.

Din ital. de Mello

Un, doi, trei

Un mexican: un hoț de cai.
Doi mexicani: doi adversari.
Trei mexicani: o revoluție.

Un ebreu: un cerșetor.
Doi ebrei: o casă de schimb.
Trei ebrei: o bancă internațională.

Un englez: un turist.
Doi englezi: un club.
Trei englezi: o colonie britanică.

Un german: un soldat.
Doi germani: un caporal și un soldat.
Trei germani: un regiment.

Un american: un negustor.
Doi americani: doi tovarăși.
Trei americani: o corporație.

Un turc: nu face mare lucru.
Doi turci: nu fac nici atât.
Trei turci: nu fac nimic.

Un francez: un domn decorat.
Doi francezi: doi flecari.
Trei francezi: o reuniune contradictorie.

Un rus: un atentat.
Doi ruși: doi tovarăși.
Trei ruși: un soviet.

Un italian: o serenadă.
Doi italieni: un duo.
Trei italieni: o companie de operă.

Un grec: un plăcintar.
Doi greci: o controversă politică.
Trei greci: o flotă de război.

Un ungur: un lăutar.
Doi unguri: o orchestră de țigani.
Trei unguri: o adunare revizionistă.

Un român: un contribuabil.
Doi români: o întrunire.
Trei români: un partid politic.

**CITIȚI
ILUSTRĂȚIUNEA ROMÂNĂ**

LOGICA FEMENINĂ

— Paul prea să nu am ochi decât pentru el, dar asta nu mă împiedică să-l ascult pe Eduard.

Spectacole-Radio- Situția atmosferică

RADIO

București 825¼ K. H. Z. 12 W. K. (5 lei taxa).

Radio România 1875¼ K. H. Z. 20 W. K. (5 lei taxa cu Japanpaier).

15.00. Cota apelor închise de U. C. B. = datoria plus 55 lei taxa de deschidere.

14.00 Orchestra Radio: Uvertură din opereta „Zecce” de G. Verde. Fantezie din opăra „Trei Doamne și toți trei” cu cei trei muschetari: Motzi Spacow, Jim Călinescu și Costel Pycomar. În cinstea lui Beethoven, fantezie coreografică și impermiabilă la lacrimi cu bancuri și fătărac. Domenco: Sonată în B. major. Antonio Padre: Salată în A. minor Fall: Scăldată în junior.

15.20. Ora imposibilităților: Au fost mulțumiți ascultătorii la radio.

16.20. Ora funcționării Statului: Muzică de ramazan.

17.20. Orchestra scoțiană: Nae Grünstein, Mendel Teodoru și Tânase Horovitz: Marșul funebru al lui Hitler.

SCRIITORII ROMANI

21.50. D-I prof. N. Iorga: Încă o piesă de mine.

22.00. D-șoana Marta Rădulescu despre: Cum ajungi scriitoare (pe placă cu condei de piatră).

23.40. Când va bate gongul va face... bang!

SPECTACOLE

Opera Română: Rigoletto pe calea Victoriei cu d. Mircea Damilă.

Național: Păcâl-Escu și Musca Columbăcă.

Ventura: Crimă fără pedeapsă.

Reg. Maria: Miss Viteza cu Olga Tănăsioiu.

Ianculescu: Toț împăratul (e bine să fii împărat!).

Cinema Trianon: Parada aurului cu „la yezi domnișoară, cum stăm cu casa”?

Regal: Idilă stropită.

Rio: Ave Cezar cu „morituri” în borcan.

Fox: Revolta regilor sau Vax.

Capitol și Roxy: Scrie pe afiș!

Bulevard Palace: Femeia din lună.

Omnia: Gentilom și Bandit cu d. Madgearu.

City: M-dame Butterfly, Marchizul de W. (cu dublu w) și Conte de 00 (cu doi zero).

American: 2 rău-mane în doi ani cu diverse petece de negreață.

Splendid: Povestirile D-nei Sboffmann (f. interesant; văduvă fără copii).

CUM E TIMPUL

Presiunea în creștere la Baia comunală de aburi. Cerul... guri negre (al soacră-mi). Vântul slab din sectorul III albastru, vânt puternic la mine'n buzunar. Per-turbațiuni la Institutul Babeș. Fenomene și temperatură mare la Cameră. Ploi în creștere la Bârlad și în scădere în Banat. La Teatrul Național tot... lăcuste care distrug holda artistică.

Almu

CITIȚI CARTEA VESELĂ:
(a 12-a mie)
DOAMNA E GELOASĂ
de C. Cosco

Prețul abonamentului
LA
„VESELIA”
Lei 220— pe 12 Luni
„ 120— „ 6 „
„ 65— „ 3 „
Pentru străinătate prețul dublu

Citiți ZIARUL ȘTIINȚELOR

DUEL....

- Femeile dinainte de război erau mai puțin pretențioase....
- Știi, dragul meu... de ce nu vorbești cu mama?...

— Fi-r-aral dracului! Un cui în spanac!...

DOCTORUL. — Nu ți-am spus eu că spanacul conține fier!...

10 MAI

Contra paradei... de vorbe

Astăzi este 10 Mai. Ziua în care toată suflarea românească, amintindu-și eforturile uriașe pentru întemeierea statului nostru, are mândria să constate înfăptuirile mari realizate de atunci până acum și să privească încrezătoare viitorul: după un Stat politic, — Statul cultural.

Dar 10 Mai are și paradă. Nu e vorba de parada datorită memoriei Intemeietorilor Statului și Urmașilor. Ne gândim la alt înțeles al cuvântului. E vorba de apucăturile oamenilor de față, cari nu ne fac plăcut cuvântul acesta: paradă.

În diverse manifestări de activitate avem amatori de paradă. În vorbele lor, în fapte, în prezentare, este numai paradă. Am prefera, firește, realități folositoare fără pompă. Am dori activări fără fast inutil. Am prefera o haină curată, dar am vrea și o bucată de franzelă. Farsa cuvintelor care ametește o detestăm. Ne-am saturat de minciuni. Parada vorbelor este desgustătoare. Am visa ca țara noastră să fie mai întâi o casă confortabilă în interior fiindcă ne-ar preocupa mai puțin dacă vecinii nu ne-ar admira frescele și ornamentele exterioare.

În genere, să facem mai puțină paradă de tot. Adesea goliciunea este singurul element din care se întreține parda. Artificiile sunt neapărat... artificiale.

Ce a fost la 1 Mai

Dar dacă acum de 10 Mai va putea să fie ploaie... cel puțin de decorații și înaintări în armată, cronicari conștiincioși cum suntem, avem dreptul să arătăm că la 1 Mai care a trecut a fost, dinpotrivă, secetă. Căldura ca

în Iulie a topit multe siguranțe... ale picioarelor. Lumea a ieșit la iarbă verde spre a se răcori și dușurile nu s'au făcut decât în mod parțial, numai pe o porțiune a nefericitului corp uman. Gâtleejurile au suportat adevărate inundări cu pelin de Mai.

Evident că, de cât bolnav, mai bine beat. Beat de fericire, amor și profum încântător.

Noutăți ale modei

„Veselia” este un organ foarte serios. Cu defectul ăsta, ea e și informativă. Și în toate domeniile (pe care nu le posedă redactorii săi). De astă dată dăm câteva știri în privința modei, luând cum s'ar zice pâinea dela gura colegei dela „Universul”, d-na Veturia.

Ce se va purta „în sezonul acesta”? Să nu se creadă că nespecialitatea în materie nu merită ascultare. Specialiști economici și financiari n'au nimerit-o mai bine și tot sunt ascultați până acum. Deci, să încercăm — încercatul fiind în modă — partea de temei a croitorilor și scuza unora din clienți pentru lipsurile repetate de acasă.

Sezonul acesta se va purta... cu vorba, — în toate. În politică în primul rând. „Ai noștri” cei mari vor duce cu preșul pe „ai noștri” cei mici, cari cer unele avantagii: 4—5 slujbe de căciulă sau alte fleacuri.

Percepția se va purta tot vitreg... cu contribuabilii, cari la rândul lor vor purta în spate greul. De asemenea se va înlătura cămașa. Iar pe măsura încălzirii timpului, nu se va purta, nici pielea, care se va oferi pentru diverse taxe comunale.

Dacă Cenzura va mai dăinui, este posibil ca lumea să prefere a umbla fără cap și asta numai din spirit de imitație.

Marile case de modă lansează un fel de armure medievale. Sunt într'adevăr niște costume cari vor fi îmbrăcate spre a înlătura teroarea zilei de mâine contra atentatului la punga fiecăruia. Atentatorii dela stat însă, se vor purta foarte sălbatic... cu cetățenii.

Efectul conversiunii asupra modei se desenează net. Creditorii vor umbla cu mânuși față de debitori. Acestia din urmă, dacă vor avea și proprietăți, vor pune o floare la ureche.

Căciula de astă iarnă vor da-o de pământ. Dacă însă debitorii vor fi intelectuali, profesioniști sau funcționari, vor avea buzunarele dela pantaloni întoarse pe dos.

Sunt foarte multe noutățile „sezonului acesta”. Dar moda care a tăiat-o (că nu poți să zici că a rupt-o) cu banalitatea este la domnia puțin serioși portul... revolverelor, granatelor, petardelor... Este o modă aceasta care obligă la o garderobă foarte sumară: un singur costum: costumul vărgat, cu un prea frumos număr brodat la bust în partea dreaptă... Ca pălărie, nimic „ancombrant”, — o tichiută.

Pentru școlari, se abandonează portul ghiozdanelor cu cărți didactice: se înlocuiesc cu romane polițiste. Părinții și profesorii vor purta ponosul.

Moda pentru vară, care pretinde cât mai multă răcoare, este asigurată cu clientela de delicvenți de tot felul. Iar degrade-urile cari au început Sâmbăta trecută la Malmaison cu locot.-col. Precup și compania, sunt stoffe cari nu mai merg de cât... dela Jilava la reclusiune.

Costache Glumici

Mareșalul de Castellane și ofițerli săi

Mareșalul de Castellane, care a lăsat amintirea unui om foarte original, avea mania de a-și întreba ofițerii asupra familiei lor:

— Ce e tatăl d-tale? Dar mama d-tale cu ce se ocupă? Dar surorile? etc...

Pentru a se distra puțin pe seama lui, ofițerii se înțelesesă să dea toți, aceleași răspunsuri:

— Tatăl meu e cizmar, mama, spălătoreasă și sora, croitoreasă.

La prima trecere în revistă mareșalului, după ce primi de două ori acelaș răspuns, insistă și întreabă și pe un al treilea ofițer:

— Ce e tatăl d-tale?

— Cizmar.

— Si mama d-tale?

— E spălătoreasă.

De ajuns, te cunosc! întrerupse mareșalul, sora d-tale e croitoreasă și d-ta ai să stai la arest două săptămâni.

SCRISOARE DESCHISA

D-lui primar general Donescu

A fost odată un cocoș
A cărui pene fiind roș,
Din cărți și basme a sburat
Și 'n strada noastră s'a mutat;
Unde, de și ca vai de ea,
Cocoșului 'i placea să stea.

Avea, e drept, ce ciuguli
Și locuri unde răcăi,
Maidane pline cu gunoi
Și peste tot numai noroi;
Dar sponul despre el s'a dus
Și 'n Răsărit și în Apus.

De câte ori intervineam
La cei... de-un sânge și de-un neam
Spre-a fi salvați din ăst impas
Căci bulevardu-i la un pas,
Edilii... superstițioși
Ne aminteau despre cocoș.

Și an de an tot basmul lui,
Adică al cocoșului,
S'a repetat până acum,
Unde în praful de pe drum
Depus cu vremea strat cu strat,
Intregul cult i s'a păstrat.

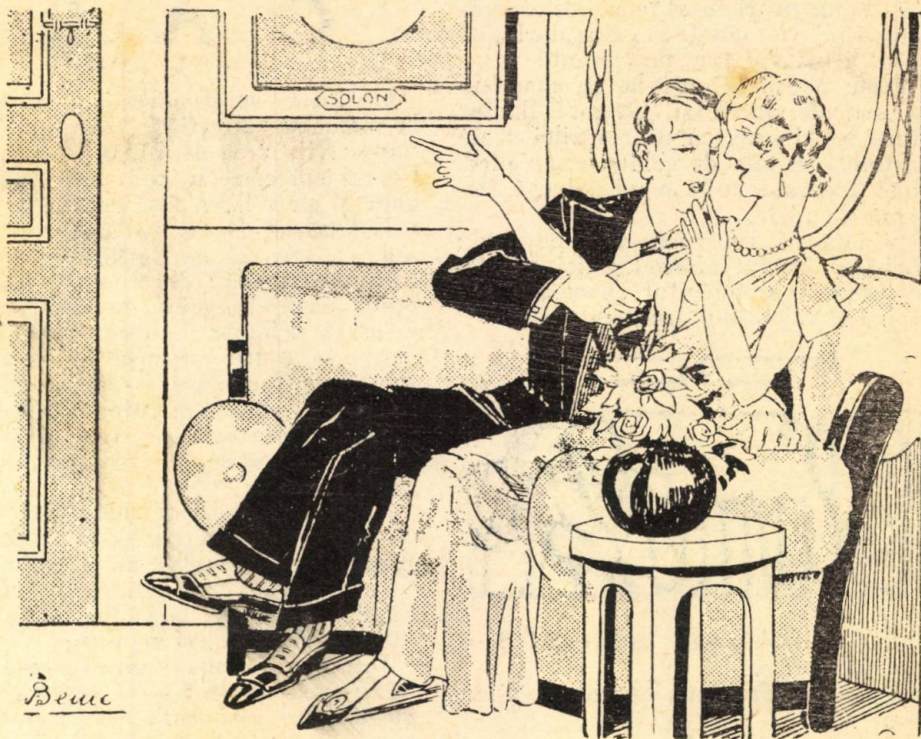
Azi și cei mari, dar și cei mici,
Sătui de vorbe cu lipici
Și de-acest basm, cer respectuoși
Să îi scăpați de-acest cocoș.
Punând capăt calvarului
Și devenind hahamul lui!

Pentru proprietarii străzii
Prelungirea Ceair

Iorgu

— Dacă se hotărăște, o să-i propun
să ne logodim mai târziu.
— Nu-i spune nimic, că atunci îi lași
timp să-și schimbe părerea.

— Te rog... te rog... fii serios... de altfel nici n'ai tras zăvorul.

O femeie practică

În patul cel mare din garsoniera cea mică, Jean Stop și metresa lui, Fifi Boldur, nevasta cunoscutului bancher, fumează în tăcere.

Ea e o femeiușcă modernă, cu părul tăiat și cu trupul svelt de adolescent. El e „băiat bine” și ca mulți tineri din generația lui, n'are nici o ocupație.

Se iubesc. Legătura lor durează de aproape doi ani și păstrează încă un caracter de trăinicie. Dragoste mare, sfântă, eternă.

Pendula din mica garsonieră, anunță orele șapte seara.

Tânăra femeie cu corpul de adolescent, tresare.

— E șapte! Trebuie să plec.

— Mai stai!

— Nu se poate. Am cincisprezece invitați la masă.

— Ei și?

— Cum, ei și?

— Lasă-i să aștepte!

— Imposibil. Vine și vice-președintele Senatului!

— Nu e un motiv să mă sacrifici pe mine.

— Bine, dar gândește-te că anumite obligații mondene...

— Afurisite obligații...

— Nu uita că sunt femeie măritată.

— Ași vrea să uit, dar...

— Nu se poate.

— Ba da. Vreau să-ți fac o propunere.

— Îți dau trei minute.

— Sunt doi ani de când ne iubim.

— Exact

— Mă mai iubești?

— Ești nebun!

— Sunt liber, bogat și te iubesc. Lasă-ți bărbatul și vino să trăim împreună.

— Asta e visul meu!

— Atunci?

— Ne-am înțeles! Imi las bărbatul și plecăm amândoi în lumea largă.

— Te ador!

— Așa dar, ne întâlnim mâine la orele 5 după amiază în gara de Nord.

— Te aștept!

— Așa! Și acum trebuie să plec. La revedere!

A doua zi de dimineață, în patul conjugal, frumoasa Fifi Boldur se gândea fericită la suprema escapadă. Din când în când își privea cu coada ochiului bărbatul, care alături de ea își citea liniștit ziarul.

Deodată, Grigore Boldur se bătu cu palma peste frunte și zise:

— Fifi! Ce e?

— Ce este?

— Citind ziarul mi-am adus aminte că mâine 1 Maiu e ziua ta de naștere. Spune-mi ce ai prefera să-ți cumpăr?

— Știu eu?

— Gândește-te bine la ce ți-ar face mai multă plăcere. Vom merge apoi amândoi în oraș ca să-ți cumpăr cadoul.

O pauză lungă. Fifi se gândește.

— Am găsit!

— Spune.

— Vreau să mă duci la un magazin cu articole de voiaj.

— Ce idee!

CARTOFII

— E un capriciu al meu! Mi-ai promis că-mi vei satisface orice dorință...

— Și mă voi ține de cuvânt!

Peste o oră, ajunși la un magazin cu articole de voiaj, Grigore Boldur dăruie soției sale, cu ocazia zilei ei de naștere, o manta de călătorie, un pled, două geamantane și o mică trusă elegantă de piele.

Și iată că am văzut-o și pe asta: bărbatul înșelat oferind soției adulate întreg echipamentul necesar părăsirii domiciliului conjugal.

El. — Rochia ta e indecentă! Și se văd jartierele.

Ea. — Ai dreptate. Le voi pune mai sus.

*

Tatăl. — Fiica mea, un tânăr ți-a cerut mâna.

Fiica. — Refuz! Nu vreau s'o las pe mama singură.

Tatăl. — Fii fără grijă! Îți dau voce s'o ieii cu tine.

*

— Păcătosul meu de ginere a mâncat în mai puțin de o săptămână, toată zestrea fiicei mele.

— Ce zestre i-ai dat?

— O roată de cașcaval și doi purcei de lapte.

*

— Sunt la regim. Doctorul mi-a spus să nu fumez decât o singură țigare după masă.

— Și te simți bine?

— Da de unde! Sunt și mai bolnav decât înainte când nu fumam deloc!

*

Moașa. — Ești un om fericit, d-le. Nevasta d-tale a născut doi gemeni.

Tatăl. — Pot să aleg?

*

— La ce te gândești d-le Năță?

— La nimic. Sunt — slavă Domnului — destul de bogat și n'am nevoie să muncesc din greu.

*

— Cum? Nu știi dacă nevasta d-tale este brună sau blondă?

— Firește! n'a venit încă dela coafor.

*

— Doctore, nevastă-mea vrea să mă oblige să țin regim vegetarian... D-ta ce zici?

— Trebuie, mai întâi, să-mi spui dacă preferi să schimbi regimul sau să schimbi nevasta.

*

— Ai fost nenorocită în prima căsătorie și vrei să te remăruți?

— Da... Am de gând să mă răzbun... pe celălalt.

Ce i-o fi venit nevesti-mi să plece la mamă-sa, nu știu!... Dar nu m'am împotrivit; vrea să plece?... ducă-se! Ce, să mă cert eu ea? Am dus-o la gară și pace!... n'o să mor!... așa e?

Ei! Să-mi fi zis acum vreo cinci ani, că vrea să se ducă, i-ași fi răspuns la iuțeală: Nu înghit! Fiindcă eram domnule gelos din cale afară, gelos la nebunie. Pândeam orice mișcare a ei, o urmăream peste tot, o căutam prin buzunare — pe ascuns — Nimic! N'o puteam prinde de fel!

Și cu toate astea — vezi ce ți-e cu gelozia — eram încredințat că-mi pune coarne.

— Trebuie să fie rafinată și dibace! — îmi spuneam eu, — nu pot s'o prind, dar de înșelat, mă înșeală!

— Săndel, — așa-mi spune mie — Săndel meicuțule, bagă de seamă!

Și pândeam!... și pândeam!

Într-o seară, mă întorsei acasă mai de vreme — pela 7 — și găsesc pe nevastă-mea turburată și tremurând toată...

Hm! zic eu, mirosind ceva; dar ce ai?

— Nimic, zău nimic! zice ea; am o durere de măsca.

— Așa? durere de măsca?

Și umblam de colo până dincolo, uitându-mă în toate colțurile.

— Durere de măsca!... Deh!... știu una?... du-te de-ți pune niște piper pisat, că îți trece.

Și cum a eșit ea afară, mă reped ca un leu în dormitor, mă uit în pat, mă uit sub plapomă, prin dulapuri, prin noptiere, prin garderoburi... nimic!

Se întoarce nevastă-mea, verde la față — de durere pe semne.

În sfârșit, ne culcăm. Eu însă stăteam cu ochii deschiși, ascultând. Deodată, ce să vezi? Numai ce aud: tronc!... tronc!... tronc!... pe scara podului. La iuțeală mă sculai în picioare.

— Așa, care va să zică? ..în pod mi-l ascundeai?... Stai tu ticăloaso!

Pun mâna pe revolver, îl încarc și mă urc în pod. S'o fi văzut pe Lenuța — Lenuța e nevastă-mea — s'o fi văzut cum tremura toată și zicea:

— Săndel dragă, o să se întâmple o nenorocire.

— Am să-mi răzbun cinstea, mada!... dumneata du-te de-ți pune piper pisat la măsca, că te 'njunghie!

Amantul cobora scara, cu pași grei, p'arc'ar fi fost la tat'ău acasă. Ajunsei la treptele podului și trăsei cu revolverul la 'ntâmplare.

Zgomotul pașilor încetă... Toți vecinii eșiră afară în neglijeu și găsirăm... știți ce?... Nu știți!... Ia ghiciți! plătesc un sfert de loz la loteria Statului cui o ghici... Nu știți?... Ei, să vă spui eu! Am găsit câțiva cartofi, care se rostogolisera din pod.

Ei, ce credeți că am pățit cu Lenuța? Cum credeți că și-a bătut joc de mine? Avea și dreptate, la urma urmelor... putea să se 'ntâmple o nenorocire!

De atunci, la cea mai mică bănuială, mă gândesc la cartofi și-mi trece. Dar... stai! tocmai acum mă gândesc la asta: cartofi... cartofi... dar cine i-a năruit? Eu zic că tot e ceva la mijloc.

Alexandru Munteanu

Teuțerjac

— Ascultă amice, te știam feminist. Așa mi se pare?!

— Da, de mult, pe când eram celibatar.

MAHALAUA

La casa unde e o fată mare

La casa unde e o fată mare,
In fiecare zi se văruește,
Trusoul pe fringhie putrezește,
Iar câinii stau de pază la intrare.

Când or'un drumeț la poartă
ciocănește,
Să vezi pe soacra ce voioasă sare...
De par'că dumneaei e „fată mare”
Nu „Mademoisella” ce se ofilește.

Când în zadar i-a fost alergătura,
Păi soacrei nu-i mai tace-o clipă
gura.
Pe sfinții toți îi ia din calendar.

La gard, vecinii, cazul îl explică...
Iar sus pe casă miorlăe-o pisică
In dragoste c'un cotoșman murdar.

T. Sandiny

Dorința

— „Cucoane Tachi!... un moment
ți rog!

— „Tu ești Grumberg?

— „Iu cucoane Tachi, tucmai iu.

— „Ai vr'o dorință, Grumberg?

— „De sigur, cucoane Tachi, că alt-
fel nu vineam dijea de la Darabani.
U durință, cucoane Tachi, di care se
leagă dijea tot viitorul dila Durina,
cupila mea.

— „Te ascult... spuse Tache Gâr-
buleanu, deputat, oprit în fața lo-
cuinței sale.

— „Cum zic dija, coane Tachi, am
și iu u dorință. Asta i-a venit dija lui
Durina di udată. Zici ea: Tată! mor!
zic iu: di ci fică mea? zici ea: pin-
trică...

...Și aci îmi spuse civa, cucoane Ta-
chi, civa gruzav. O durință pintră
care am venit la dumneavoastră.

— „Și nu se poate îndeplini, dom-
nule Grumberg?

— „Cum să nu, coane Tachi.

— „Eu nu te refuz.

— „Știam iu, coane Tachi, că n'am
să fiu refuzat și că Durina mea n'are
să mai sufere... Purmă așa o mică du-
rință.

— „S'o aud.

— „Bine zici coane Tachi!... Uiti
ci-i: Vrea Durina, fică dila mine, s'o
iei di nivastă”.

— „?!?!”.

T. Sandiny

— Eu, draga mea, nu înțeleg să înșeli un bărbat. Așa, de pildă, eu am
trei amanți... și le sunt „credincioasă” la toți trei!

Răzbunarea bărbatului

În eleganta sa garsonieră din strada
Sarmisegeturza no. 20, Nicu Flirtescu
stă întins pe un divan și citește ul-
timele fascicule ale pasionantului ro-
man „Amanta călărețului negru” sau
„Chilipir de om pe jos” (Editura Ig.
Herț).

E în așteptarea amantei sale Eliza
Colombidis, care potrivit obiceiului
său vine să-l vadă între orele cinci
și șapte.

Eliza e o blondă fermecătoare pe
care a cunoscut-o cu trei luni în urmă
la „ceaiul „Femeilor protestante”. A
dansat cu ea cincizeci de tangouri,
treizeci și două de foxtouri și vreo-
câteva rumbe după care, firește, ru-
pându-se ghiața, și-au făcut confi-
dențe reciproce.

— Sunt măritată, i-a zis ea, cu un
om de o gelozie înspăimântătoare. E
de o violență nămaipomenită. Dacă
ar ști că-l înșel, mi-ar omorî amantul
fără să stea un moment pe gânduri.

Nicu a surâs neîncrezător și a con-
tinuat să-i facă o curte atât de asi-

duă în cât frumoasa Eliza, femeie cu
temperament vulcanic, a consimțit
să-l facă fericit.

Nicu Flirtescu recapitulează în-
treaga poveste surâzând cu beatitu-
dine și apoi, văzând că se apropie ora
5, începe să facă pregătirile de migoa-
re: își îndreaptă mai întâi cravata,
apoi frizura și administrează întregii
sale persoane o ploaie fină Coty, cu
ajutorul vaporizatorului.

La această din urmă fază a pregă-
tirilor, se aude bătând în ușă.

— Intră dragă Eliză! Ușa e des-
chisă.

Dar nu este Eliza ci un comisionar
care aduce o scrisoare.

— D-l Nicu Flirtescu?

— Eu sunt.

— Am adus o scrisoare.

Nicu deschide nerăbdător plicul
„mauve” și citește:

Dragul meu,

Bărbatul meu a pus pe cineva să
mă urmărească și a aflat astfel că îl

inșel cu un bărbat care locuiește în strada Sarmisegetuza, Nr. 20, parter, ușa a III-a. Mi-a făcut o scenă îngrozitoare și a plecat spunând că astăseară, la miezul nopții, te va ucide în timpul somnului.

A ta până la moarte (adică până la miezul nopții)

ELIZA

Citind o astfel de amenințare, tânărul Nicu Flirtescu, cuprins de panică, începu să-și pregătească valiza. Renunță însă curând la această ocupație plicticoasă dar plină de înțelepciune.

Unde să se ducă? Unde să găsească, atât de repede, altă locuință? Să plece în străinătate? Prostie! Trebuie să rămână pe loc și să caute mijlocul de a se scăpa de acest Othello.

Nicu Flirtescu rămase un moment pe gânduri și apoi surâzând, aprinse o țigară (R. M. S. fără carton).

A doua zi de dimineață Nicu Flirtescu s'a sculat ca de obicei, s'a îmbrăcat și s'a dus până la cel mai apropiat chioșc de ziare. Aici a cumpărat „Universul” pe care l-a deschis la rubrica „Fapte diverse” și a citit:

O crimă îngrozitoare și învăluită de mister

Astă noapte, s'a petrecut în strada Sarmisegetuza o dramă stranie, misterioasă și neobișnuită. La parterul locuinței cu no. 20 locuia de multă vreme un bătrân în vârstă de 100 de ani. Acest bătrân pe nume Epaminonda Stropescu, care își serbase de curând centenarul, a fost găsit în zorii zilei cu pieptul ciuruit de lovituri de cuțit. Arma a fost găsită la picioarele patului. E un pumnal malaez pe mânerul căruia se află gravate următoarele cuvinte: Moarte seducătorilor!

Obiectele aflătoare în domiciliul bătrânului au fost găsite toate la locul lor. Deasemeni, a fost găsită și suma de douăzeci și șapte de lei și cincizeci de bani, care era singura avere a victimei. Poliția crede deci că mobilul asasinatului nu este furtul. Să fie oare o dramă pasională?

Victima nu avea legături cu nici o femeie. Poliția anchetează.

— Misterul e ușor de dezlegat, zise Flirtescu cu cinizm, după ce termină de citit articolul. A fost de ajuns să mă duc la orele unsprezece și jumătate și să schimb numerele celor două case, transformând astfel pe 20 în 22 și vice versa. Ce mutră va face însă asasinul când va citi semnalmente „infamului seducător”!!!

— Nu știu ce are conașul, își ține capul între mâini și repetă mereu: Ce groaznic... ce groaznic!

— Dar unde e?

— În salon, în fața portretului d-voastră!

10 MAI

Azi are loc în mod oficial deschiderea târgului Moșilor.

Incep „Moșii”

Și

La

„Moșii”

Sunt

Tot

Felul

De

Minuni:

Boi

Ce

Sboară,

Fete

Mari,

Oameni

Răi

Și

Oameni

Buni.

Incep

„Moșii”

Și

Cu

Ei

Cântecele

Din

Cimpoi;

Vezi

Baloane

Mari

Și

Mici,

Zâne

Și

Strigoi.

Vezi

Și

Lăutari

Și

Dulap,

Sboară

Fetele

În

Bărți

Vezi

Și

Pulpe

Și

Pantofi,

Fel

De

Fel

De

Mărci.

Incep

„Moșii”,

Să

Te

Tu

D-acum

Oale

Și

Ulcele,

Fete

Căpătând

Copii

Doar

Din

Floricele!

Ti-
Mi-
Du

Mis
misuri

La hotel.

— Nu mai avem nici o cameră, dar, dacă vreți, vă putem face patul pe biliard. În cazul acesta, veți plăti cu ora.

*

La societatea de asigurare

— Nu vă putem plăti prima, stimată doamnă. Defunctul d-vs. soț era asigurat împotriva incendiului.

— Tocmai... a fost incinerat.

*

Dilemă.

— Iubita mea nu m'a sărutat astăzi. Iubește oare pe un altul? Mi-a descoperit vreun defect?... Sau a mâncat usturoiu?...

*

La circ.

— De ce doarme împlânzitorul în cușca fiarelor?

— Pentru că în camera lui sunt ploșnițe.

*

La restaurant.

Clientul. — Am găsit o mîscă în cafea!... Ce înseamnă asta?

Chelnerița. — De unde vreți să știu eu? Ce, sunt prezicătoare?

*

La regiment.

— Cum te duci la corvoadă fără mătură? Ce-ai zice despre un soldat care se duce la război fără pușcă?

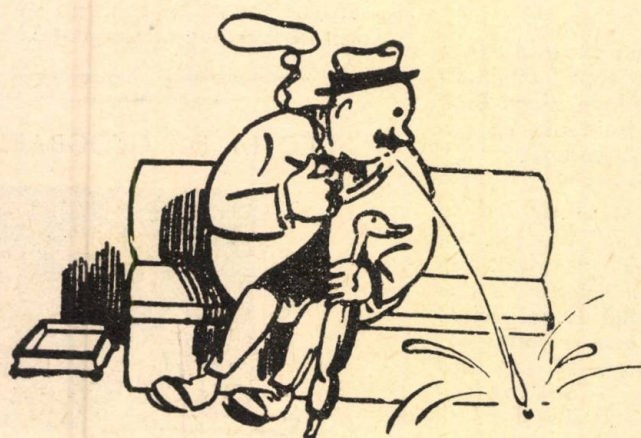
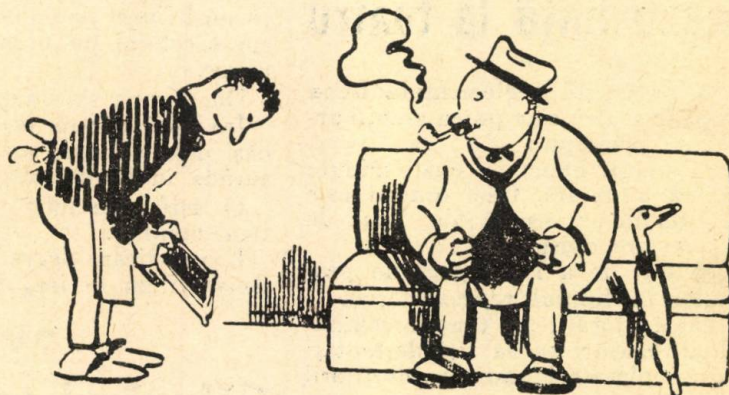
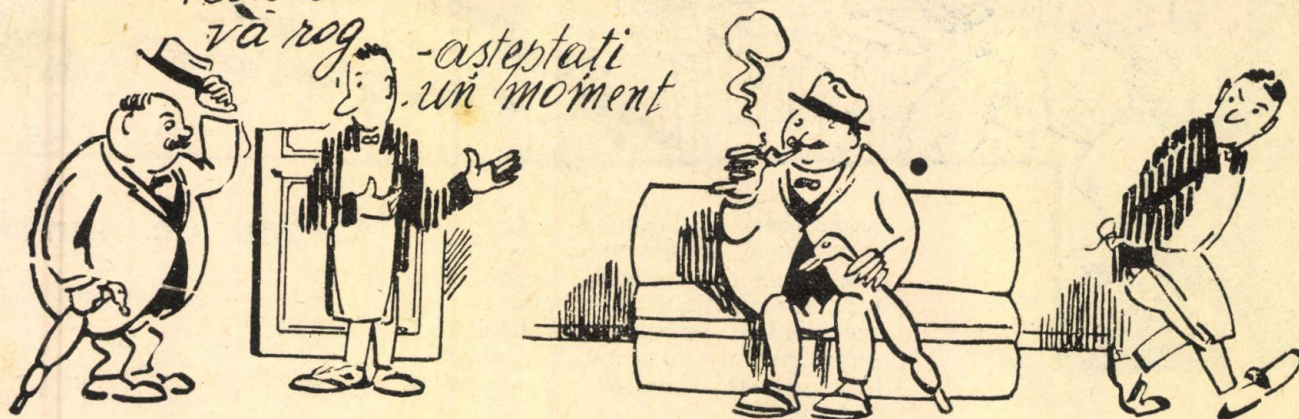
— Ași zice că e ofițer!

DOMNUL BINE CRESCUT

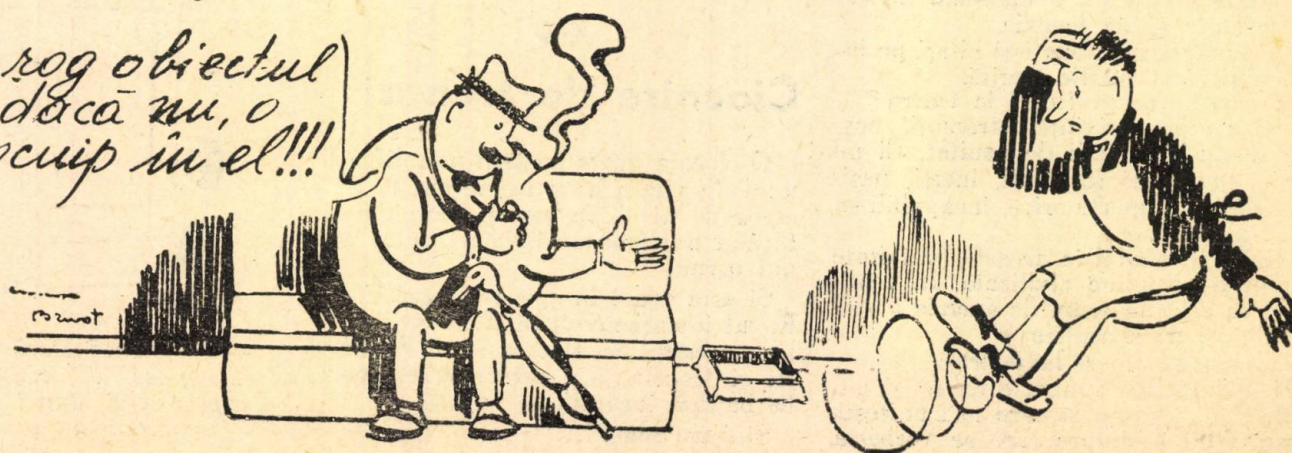
Domnul
Petrescu

vă rog

-asteptati
un moment

-Ya, te rog obiectul
ala... dacă nu, o
să scui în el!!!

Bunacuvîință la teatru

Dacă ar trebui reglementată buna cuvîință la teatru s'ar putea stabili următoarele principii:

1) Să sosești exact cu cinci minute după ora anunțată. Căci orariul este fixat ținându-se seamă de lipsa de bună creștere obișnuită.

2) Evitați de a foșni paginile programului în timpul reprezentației.

3) Dacă sforăiți în timpul somnului, luați măsuri ca să fiți deșteptați de către plasatori sau de însoțitorii d-vs.

4) Dacă aveți o loje, lăsați locurile din față femeilor frumoase și bărbaților decorați sau de oarecare notorietate. Căci participând la o colectivitate, sunteți obligați să contribuiți la amuzamentul celorlalți.

5) Manifestați fără ostentație, dar cu suficientă căldură sentimentele d-vs.

Trebue să se aplaude la teatru? Firește.

Nu numai că este nepoliticos să nu aplauzi o frază fericită sau un actor meritos, dar indiferența la spectacol este un semn de încetineală cerebrală și de stupiditate înăscută.

Nu mișcați mâinile nonșalant când aplauzați, căci nu e un semn de superioritate ci de lenevie.

Aplauzați, ovationați și bisati pe interpreți când aceștia merită.

E cuvîincios să flueri la teatru?

În această privință, strămoșii noștri ne-au dat lecții de neuitat. Ei nu erau spectatori împăiați, inerti, pasivi, gata să suporte orice, incapabili să se manifeste.

Publicul actual ia această pasivitate drept o atitudine civilizată. În realitate ea este un semn de anemie a spiritului și de nesimțire.

Trebue să flueri la teatru:

1) Din stimă pentru director și autor. Căci o piesă la care te manifesti, este o piesă despre care se vorbește,

despre care se discută și care își găsește repede partizani și adversari.

Asistând la spectacol cu o neturburată impasibilitate și spunând apoi pretutindeni cu suficiență bovină că piesa „nu face două parale”, este mijlocul cel mai sigur de a contribui la căderea ei.

2) Din stimă pentru actori. Ei știu că nu-i flueri pe dâșii. Protestele dau spectacolului un pigment de care are nevoie.

Da, trebue să fluerai la teatru!

Invitații cărora li se servesc mâncări desgustătoare nu sunt obligați să suradă în timpul masticăiei.

O astfel de toleranță nu mai este bunacuvîință.

E o abdicare degradantă, e un semn de servilism și ineptie.

Călugărul mărilor

Zilele acestea este așteptat la Havre, Alain Gerbault, împreună cu iachtul său „Firecrest”. Câteva ziare bine informate, ne anunță iminenta sa căsătorie cu o delicioasă suedeză.

O întrebare se impune:

După ce și-a petrecut atâția ani în liniștea și imensitatea valurilor, va putea oare Gerbault să reia viața trepidantă a Parisului?... Poate!... dar a suporta capriciile unei femei oricât de frumoase ar fi... asta rămâne de văzut!... În fine, „Firecrest” este încă solid și Gerbault va avea oricând posibilitatea să reia drumul mărilor..

Ciocnire de trenuri

O ciocnire între un tren petrolifer și unul de vite a avut loc recent la trecerea de nivel a șoselei Pantelimon, făcând numeroase victime printre genul cornut.

Și asta exact în epoca în care C. F. R.-ul intenționează să pună în circulație trenuri de plăcere între București și Constanța, rezervate exclusiv bărbaților însurați.

Sinistru semn!..

Cadou de nuntă

O depeșă a unei agenții din Berlin ne anunță:

„În timpul oficierii unei căsătorii religioase, în biserica din Ratzenthal, aproape de Reobach (Wurtemberg), logodnica a dat naștere unui copil de sex feminin”.

Iată o performanță cu care nu se pot lăuda multe logodnice.

La ce?

Un ziar de seară întreabă:

„Pentru ce nu s'ar crea și la noi un Minister al Natalității?”

Noi, cei dela „Veselia”, mu vedem nici un inconvenient. Dar la ce fel de muncă vor fi întrebuințați funcționarii și funcționarele acestei noi administrații?

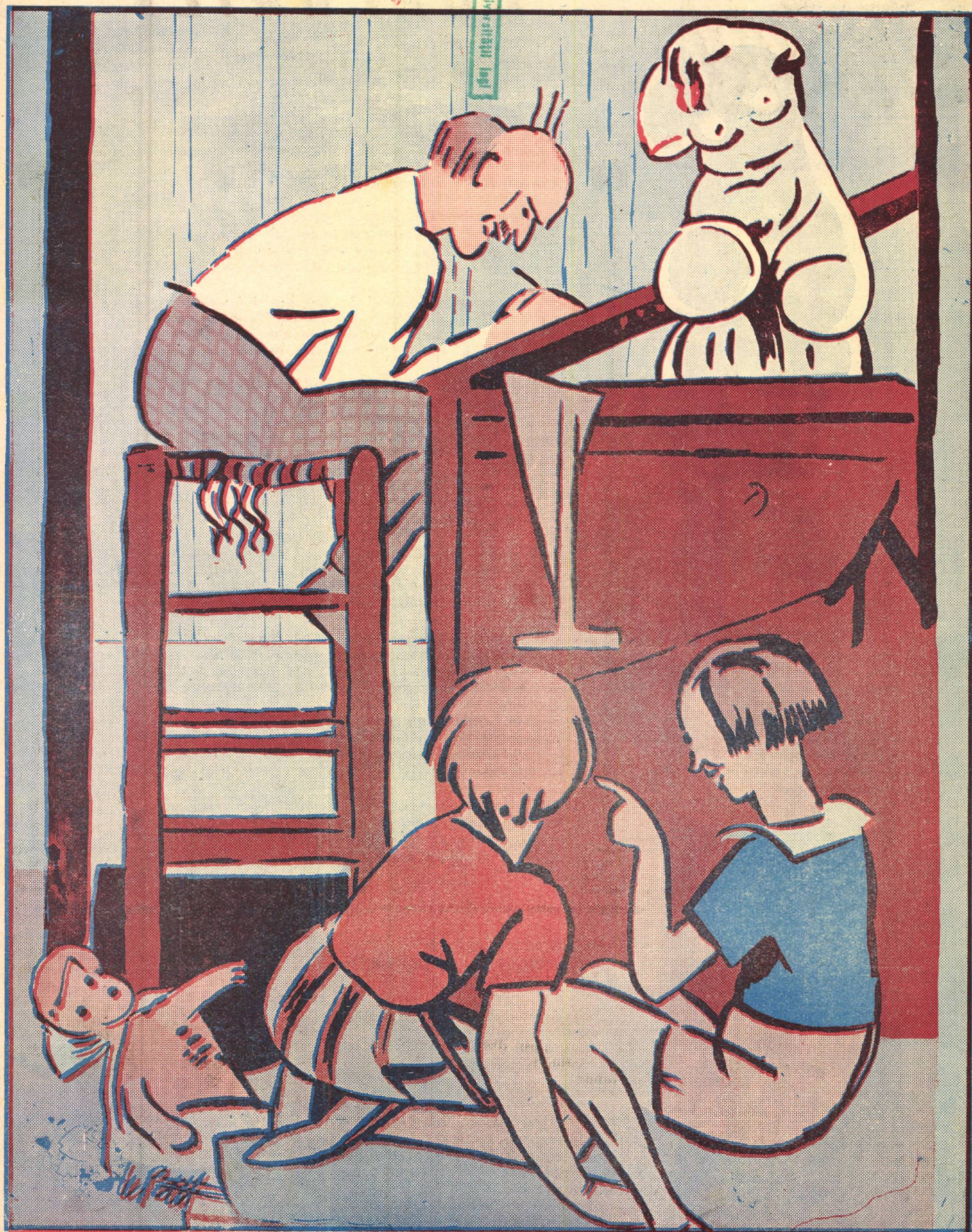
Iată un lucru la care nu ne putem gândi fără o oarecare emoție..

LECȚIA DE GEOGRAFIE

— Fii atent! Dacă avem nordul în față, apusul la stânga, răsăritul la dreapta, ce-ai atunci în spate?

— Am... am un petec la pantaloni!

— Uite ce păros este tatăl tău!...

DUELURILE

MOTO : Noi Subsemații martori,
etc... (Procesul verbal al unei afaceri
de onoare).

— Cine spune că buna-cuviință a
dispărut ? Astăzi există mai mult ca
niciodată.

— Ce te face să afirmi asta, Aneto ?

— Ei bine, acum treizeci de ani,
toți bărbații mă urmăreau pe stradă.
Astăzi nici unul.

*

— Sărmanul meu prieten. Te plâng
pentru moartea soției tale !

— A murit tocmai când începusem
să mă obișnuiesc cu ea.

*

— Lilico, dacă nu ești cuminte, nu
capeți dessert la masă.

— Ce dessert avem astăzi ?

*

— D-le fotograf, când vei spune so-
ției mele să suridă, să-mi atragi aten-
ția. N'am mai văzut-o de multă vreme
veselă.

*

Logodnica. — Când ne vom căsători,
vreau să am treizeci de servitoare.

Logodnicul. — Le vei avea, dar nu
pe toate deodată.

*

— In meseria noastră nu ești nici
odată sigur de ziua de mâine.

— Sunteți ministru ?

— Nu, meteorolog.

*

Intre fete de măritat.

— Căsătoria are ceva bun : divorțul.
— Da, dar nici văduvia nu e de
lepădat.

*

— Asta n'am să i-o iert niciodată !
M'a făcut dobitoc bătrân !

— Câți ani ai ?

— Treizeci.

— Atunci nu ești bătrân.

*

— Vai ! Soțul meu a aflat că îmi
ești amant !

— Și ce o să faci acum ?

— Ei, asta e, o să te schimb cu un
altul...

*

— Ești însărcinată ? Cine e tatăl ?
Cum se numește ?

— Nu știu.

*Eu, Ghiță N. Popescu, om liniștit din fire,
Eram burghezul pașnic prin excelență și
Viața-mi casanieră se trecea cu iubire
Intre nevasta-mi Froşa și câinele Bubi.*

*M'am abținut în viață, de-orice manifestare
Politică și astfel, nu poate-oricine vrea
Să spună că mă roade idei reacționare,
Sau c'am cântat preodată „Le foin” ori „Ça ira”*

*Citeam zilnic gazeta, pe cea mai moderată,
La rubrica „Diverse” și n'aveam nici un crez.
Dar nu credeam că astfel să-mi fie amenințată
Liniștea casei mele de ponderat burghez.*

*Căci într-o după-miază, când îmi făceam siestră
Sorbind o gingirie, citii într'un ziar
Acea veste grozavă, ce provoacă tempesta
Și m'aruncă în prada unui hidos coșmar !*

*O ! biata-mi existență și somnu-mi fără vise,
Și planurile mele de trai patriarhal,
Mi le văzui cu groază pe toate compromise
De un abominabil, funest proces-verbal !*

*Deatunci mi-apar fantasmă : Orlando, Barbarossa
Și Cyrano m'obsedă... Mă bat cu Pardaillan,
Vorbesc prin somn, mă zbucium și o deștept pe Froşa
Cu strigăte turbate : — In gardă, d' Artagnan !*

*Mă văd cu spada trasă, erou de gasconade,
Mustățile sbârlite și mâna stângă 'n sold...
Mi-apare Generalul, făcând sprintar gambade,
Cu-ardoarea pățimașă a unui „Demi-Soldé”.*

*Visuri insinuante îmi turbură tot cul
Și 'ncep să cred eu însumi, pașnic pensionar,
Că mănuiesc parada, bota și mulincul,
Mai bine ca pe vremuri oricare mușchetar.*

*O ! biata-mi existență și somnul fără vise
Și planurile mele de trai patriarhal
Mi-e teamă că de-acuma, pe veci sunt compromise
De-acest abominabil, funest proces-verbal !*

V. Zlatta

— Nu știi cum îl cheamă ?
— Parcă poți ține minte numele tu-
tutor acelora care-ți plac ?

*

— Mamă, cum îl găsești pe logod-
nicul meu ?

— Să-ți spun drept, nu prea-mi
place. Seamănă leit cu tat-tău când
era tânăr.

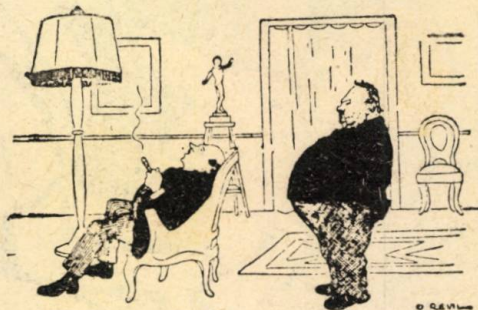
*

Blonda Mimi știe că nu poți avea
nimic fără caznă.

Primăvara obligând-o să-și cumpe-
re rochiile noi, casa ei devine mai ospi-
taliară ca oricând.

— O să vă surmenați, domnișoară,
suspină servitoarea ei devotată.

— Ce vrei ?? Trebuie să te desbraci
mult, ca să te îmbraci puțin.

— Am aflat că nevastă-mea mă în-
șeală !

— Și în afară de asta ce mai e nou ?

MAI

Au înflorit salcâmi, și pe drum
Este din nou risipă de parfum.

Acelaș soare de acum un an,
E iar pe boltă mare căpitan.

În timp ce fluturașii călători
Se săcăe nervoși, nepăsători,

Pătajenii și 'ntind taraba lor
Spre folosința musculitelor.

A revenit iar verdele la preț
(Doar haina înverzită 'i de dispreț).

Astfel că iarăș este rost de trai.
Vivat golani, din nou e luna Mai!

Clupac

Declarație de dragoste

(într'un restaurant cl. 3-a)

Persoane: El, Ea, Chelnerul.

El. — Cu ce pot porumbișo să-ți înmoi inimioara?

Chelnerul, (spre bucatărie). — O porție de fasole sleită!

El, (acelaș joc). — Pentru tine mi-aș dat tot, chiar și...

Chelnerul (acelaș joc). — Un creier de vițel!

El, (enervat de tăcerea ei). — De ce nu-mi răspunzi? Parc'ai fi în...

Chelnerul, (tăindu-i replica). — Sarmale în foi de vițel!

Ea, (s'a decis în fine să vorbească). — Dragul meu, dar spune ce va zice mama dacă...

Chelnerul. — Spanac!

Ea, (roșindu-se). — Dacă mă pedepsește Dumnezeu și am să fiu...

Chelnerul. — Ardei umpluți!

Ea. — Unde am să merg atunci?

Chelnerul, (către băiatul de prăvălie). — Du-te 'n pimniță să aduci un kg. de-al mou!

El. — Dacă nu primești, atunci...

Chelnerul, (către un țigan cu ziare). — Marș afară!

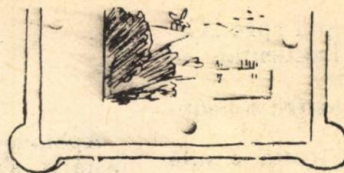
Ea, (în fine se decide). — Ce-o vrea Dumnezeu și...

Chelnerul, (privind spre ușa unde și face apariția o damă cât un butoi de 100 kg.). — Moașa comunală!

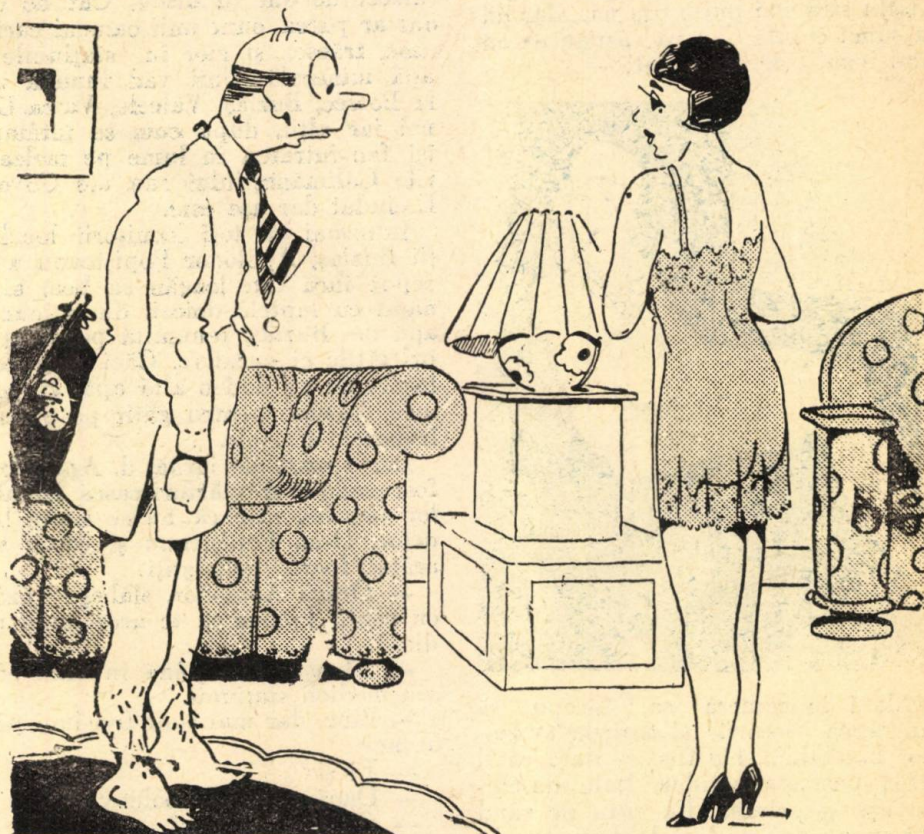
El. — Chelner! plata! (către ea). cât te iubesc!

Chelnerul. — Îndată! (către băiatul de prăvălie care ducea o farfurie cu mâncare). — Ia-o mai încet măi, că te stropești!

T. S.

AGBADER

— Și dacă se întoarce bărbatul tău ce-o să se întâmple?

— Nu-ți fie teamă... are auzul foarte fin... o să aștepte să pleci!

TRUCUL GINETEI

Prin „boite“-urile de noapte afacerele merg rău, foarte rău și bietele hetaire ale amorului își văd viitorul în culorile cele mai negre...

Într'un bar Lulu și Gineta discută despre „afaceri“...

— Mă întreb cum procedezi tu, Gineto? spuse Lulu. Te văd bine îmbrăcată iar banii nu-ți lipsesc deloc. În timp ce eu sunt într-o jenă grozavă.

— O! draga mea, am un truc minunat... Voiajezi...

— Tu voiajezi?

— Da, și îți voi destăinui și ție sistemul, fiindcă ești una din bunele mele prietene; dar vezi nu mai spune nimănui, căci acest sistem e o adevărată mină de aur și care reușește întotdeauna.

Iată cum procedez: Mă ure într'un tren — un tren de lux de obicei — și încep căutarea unui compartiment ocupat de către un domn singur, un tip chiabur, bine înțeles. Și, liniștită, mă așez alături de el... Pe urmă, odată trenul pornit, după vre-o câteva zeci de kilometri, brusc, între două gări, mă răped la semnalul de alarmă trăgându-l cu toată puterea, spre marea uimire a voiajorului care

nu știe ce să creadă... Natural, trenul se oprește. Atunci, încep să țin din răspuțeri, chem în ajutor, mă desbrac pe jumătate și îmi ciufulesc părul...

Lumea aleargă din toate părțile întrebându-mă ce s'a întâmplat. Invariabil, răspund la fel arătând spre tovarășul de compartiment:

— „Acest bărbat a abuzat de mine!

Ori cât ar protesta, mu-l va crede nimeni; atunci spre a nu depune plângere la parchet, el îmi dă în general câteva mii de lei... Vezi?

Poate și de douăzeci de ori am practicat acest sistem și mi-a reușit totdeauna... Numai, că schimb linia spre a nu fi descoperită!

Și acum o duc împărătește...

Lulu privi cu invidie la îmbrăcămintea luxoasă a prietenei sale, și puțin mai târziu, rămasă singură, murmură:

— De ce nu m'ași servi și eu de acest sistem?

Dar vai! mijloacele nu-i permiteau să ia un bilet de casa întâia într'un tren de lux. Tot numerarul ce-l avea, abia se ridica la modesta sumă de lei 150...

Reflectând, Lulu avu o idee ino-

C U R A

pinată astfel că se îndreptă spre „Ceres Hotel”, stabiliment frecventat în general de străini bogați:

— Dați-mi o cameră pentru o noapte!

— Bine domnișoară, costă o sută cincizeci de lei!

Lulu strâmbă puțin din nas, dar dădu suma cerută. Nu va câștiga ea curând însutit de cât a dat?

Odată în camera sa, începu să pândească plecările și sosirile locatarilor hotelului... De fiecare dată când auzea pași pe coridor, Lulu deschidea ușa și privea... Ea văzu pe rând traversând doi ori trei bărbați dar nu îndrăzni să-și pună proiectul în execuție... În fine, zări un bărbat masiv, cu tenul bronzat și care intră în camera cu No. 23...

Lulu își făcu curaj...

Eși din cameră și pătrunse brusc în camera bărbatului arămiu...

— Ce doriți, domnișoară?

Fără a răspunde nimic, Lulu își ciufuli părul, rupse rochia de pe ea și începu să scoată țipete disperate:

— Ajutor! Ajutor!

Se alarmă întreg hotelul... Imediat veni portarul, în timp ce gromul a lerga după sergent.

— Ce s'a petrecut aci? întrebă portarul autoritar.

— Domnule, domnule, e oribil! găfâi Lulu... Acest bărbat m'a atras în camera sa... Și el a... da, domnule... a abuzat de slăbiciunea mea...

Străinul, care nu-și pierduse deloc cumpătul, se întoarse spre portar:

— Domnule, această femeie minte... Proba o aveți aci!

Și el întinse pașaportul pe care portarul îl examină intrigat.

— Aveți dreptate, domnule, spuse el, această femeie este o escroacă pe care o voi da pe mâna poliției...

Biata Lulu n'avea noroc de loc, căci bărbatul pe care îl acuza nu era altul decât Mustafa El Orashid Mahomed, marele eunuc al haremului șahului Persiei...

Trad. de Ionel Trif

Apolodor Popișteanu, comerciant înstărit, s'a născut la Buziaș cu vreo șaiszeci de ani în urmă. Cât de ciudat ar părea, sunt unii oameni cari se nasc, trăesc și mor în stațiunile cu apă minerală. Unii văd lumina zilei la Borsec, Buziaș, Vâlcele, Vatra Dornei iar alții, după cum se întâmplă, își fac intrarea în lume pe meleagurile Călimăneștilui sau ale Govorei. E ciudat dar așa este.

Intocmai ca toți locuitorii localității Buziaș, Apolodor Popișteanu a început încă din leagăn să bea, alternând cu laptele doicei, din minunata apă de Buziaș, renumită pentru proprietățile ei curative. Căci prin acele locuri neexistând o altă apă, gospodinele folosesc pentru gătit pe aceea a izvoarelor termale.

Într-o seară de iarnă, d. Apolodor a fost nevoit să măturisească membrii familiei sale că nu se simte bine deloc. D-na Popișteanu și copiii s'au arătat foarte neliniștiți:

— Dragă Apolodor, slăbești văzând cu ochii. Trebuie să te arăți unui medic.

— Să așteptăm până în vară când vin medicii stațiunii.

— Bine, dar mai sunt trei luni până atunci.

— Ei și?

— Dacă ești grav bolnav?

— Ce vrei să fac?

— Să te duci imediat la București și să consulți un profesor.

— Da, tată, du-te imediat la București!

— Nu-mi pot lăsa treburile baltă...

— Te rog eu dragă Apolodor!

— Te rugăm și noi tată!

Și d. Popișteanu a fost nevoit să plece la București.

Ajuns în Capitală, d. Apolodor Popișteanu s'a dus glonț la cel mai ilustru emul al lui Esculap, un oracol ale cărui sentințe erau ascultate cu religiozitate de către bolnavi. La început, când a auzit că o vizită costă o mie lei, a cam rămas pe gânduri. Anticamera era plină de bolnavi. A trebuit deci, să aștepte. S'a aranjat pe una din canapelele sălii de așteptare.

După un ceas, a fost introdus în cabinetul eminentului profesor.

— Vă salut d-le doctor. Sufăr de...

— Vom vedea imediat. Dezbracă-te!

Examenul a ținut cam vre-o jumătate de oră. După palpări, tatonări conștiincioase, practicianul a rostit scurt:

— Imbracă-te!

— E grav doctore?

— Nu, dar poate fi și grav dacă nu-mi ascuți prescripțiile.

— Ascult orbește!

— Bine.

— De altfel am jurat nevastei mele.

— Cu atât mai bine.

— Cât vă datorez?

— O mie de lei.

— Iată-i. Așa dar ce am?

— Hipertrofie a inimii.

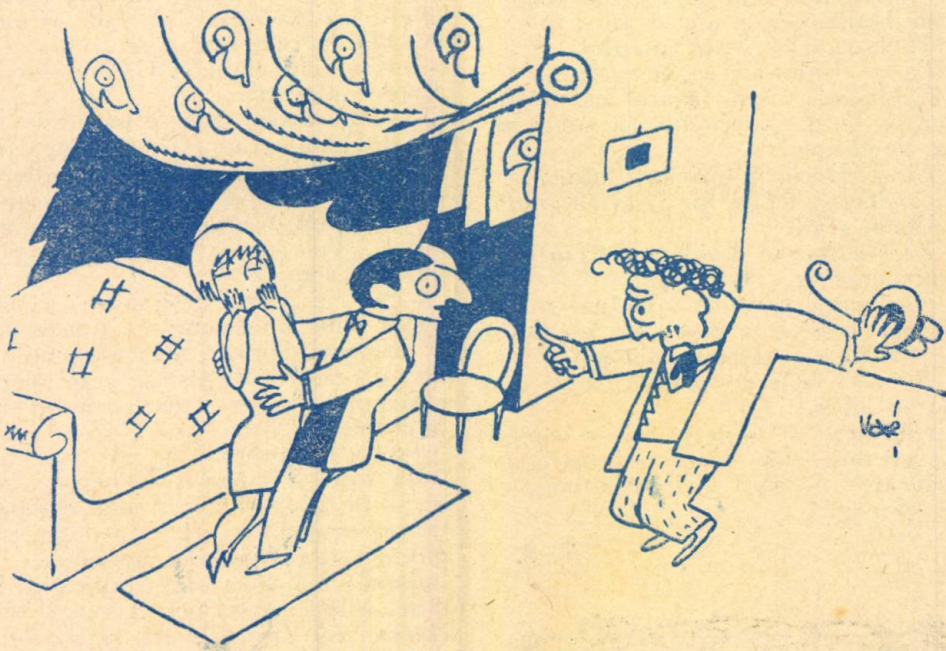
— Și ce-mi prescribi?

— Un remediu foarte simplu. Și anume: o lună de cură la Buziaș unde vei bea câte trei pahare de apă minerală pe zi.

— Drace!

— Ți se pare atât de greu de urmat cura?

— Nu, dar constat că am luat trenul, am venit în București, am plătit

— Cum? Imi săruși nevasta pe gură...

— Da, pentru a o împiedica să vorbească rău de tine.